

MOGUDES I REMOGUDES BUCOLÒLICO-SATÍRIQUES SOBRE
LA **undergrounditat** LOCAL, TRANSCRITES PER UN
JUANTXI IRREVERENT

Ariel Santamaria.

INDEX

- 1. AULES VIOLENTES**
- 2. EL "PANCHÍCUL**
- 3. EN ACTE DE SERVEI**
- 4. EL SOPAR DE LES TRES PARELLETES**
- 5. EL PARE DE LA MARTA**
- 6. REUS A PEU**
- 7. EL FRANCTIRADOR**
- 8. PARCHÍS 1985**
- 9. L'OMBRA DEL CAMPANAR ES MOLT ALLARGADA**
- 10. SALOU BY NIGHT**
- 11. CONSPIRACIÓ POLÍTICA AL GAUDÍ**

AULES VIOLENTES

(Malifetes col.lectives dels estudiants de secundària de aquella època)

Aquell passadís del Institut Gaudí, estava totalment fosc. En Pere Tost i jo tornàvem tranquilament cap a la nostra aula. Però en sec ja hi tornariem a ser.

Dies abans, la penya havia fet petar els fluorescents amb una pilota de basket i encara no els havien arreglat. Tothom que s'esperava allà dins abans que naltros, s'ens tiraven al damunt bèn enmig de la foscor.

Aquella maleïda aula de primer "1" es trobava al final de la planta baixa del institut Gaudí. En la seva ala esquerra.

- ¡Vinga melé, vinga melé! –cridava una veu invisible.

- Matalassós per a estrenar- afegia l'altre.

- Podríem fer-lis la vaca que rie – proposava el algú més de aquells asaltants.

Una vintena de mans invisibles ens atacaven bèn enmig de les fosques perquè no els reconeguessim. Ho feien sense pietat. Simplement perquè jo i els que anaven amb mi no els hi queiem massa bé a aquell colla de pijos del Gaudí, o bé simplement perquè erem els últims en arribar a classe. Allò succeïa cada dimecres, després de la hora del pati. Quan teníem classe d'anglès i el professor sempre arribava vint minuts tard. Allavors sempre es liava allà al "pasillo" mentre l'esperàvem.

- ¡Deixeu- me anar fills de puta! –cridava en Pere Tost a tot pulmò, mentre li lligaven els peus amb una cordill i l'arrastraven pel passadís, gairebé fins a estampar-lo contra la paret de la escala principal. Allò feia mal i et podien trencar una cama si no anaves al tanto.

Jo en canvi, podia oferir més resistència que l'altre perquè era més corpulent i tenia més mala llet. Però no podia enfrontar-me contra aquell grapat de jugadors de rugby amateur que em derrumbaven mitjançant un placatge traicioner. Després sentia com s'em fotien quinze païos damunt meu, cridant i rient com a folls. Era molt difícil de respirar allà sota. Però el pitjor de tot, eren aquelles patacades a les costelles, que se li escapava a més de un en plena foscor.

Quan veien que el professor estava a punt d'arribar a l'aula, tots fugien com a despavorits. Allà dins a classe, les noies (poquetes) s'esperaven sentadetes parlant i rient entre elles. Al revés que naltros, els païos que sempre feiem el gamberro pels passadissos.

Tots aquells "mamaratxus" que ens han atacat enmig de la foscor, són una caterva de pijos de merda procedents de escol.lies de pagament com el Montsant, la Mowgli i la Salle. Tots juguen a rugby al Reus Deportiu, i allò uneix els seus llaços d'amistat. Són com a bestioles sense civilitzar, borregus sense pastor deixats de la mà de Deu, però que el dia de demà seran homes de bé, advocats i executius importants. Tal com són els seus pares...

En Pere Tost conserva les seves ulleres intactes. Està a punt de plorar pel disgust i la ràbia que sent vers aquells imbècils. Tant ell com jo, som els païos més pacífics de la classe. Per això aquells fills de puta ho paguen amb naltros. També hi ha pena xunga del Prim i del Joan Rebull, que també s'han fet col.lagues de aquella caterva de pijos locals perquè van amb ells a jugar al Màtic o a fer el "penes" per la discoteca Metà.llic.

A mi em fa fàstic qualsevol d'aquests dos llocs. Tinc catorce tacs i encara no he trepitjat cap discoteca, on només fiquen música horterera new wave o derivats que els hi agrada a aquells païos (Depeche Mode, Mecano, OMD, Duran Duran, etz...etz...).

Així eren les coses durant aquell curs 1981-82. Quan ets, adol.lescent se suposa que es allavors quan has de viure la millor època de la teva vida ¡ i una merda !

El professor d'anglès que teniem allavors, era un tal Riaño, oriünd de Logroño. El qual no acabava de pillar-li el tranquillo a la pena del nostre grup. Era com una mena d'ànima en pena intentant instruir a un ramat de bestioles d'entre catorce i setze anys. Pijos reusencs fent de quinquis pel Gaudí. Fins i tot algú de ells, com en Sífriid Muñoz, que era el del.legat de curs, s'atrevia a dur samarretes dels ACDC i dels Iron Maiden. Altres en canvi com en Ramón Llambrich o el Dídac Espert estaven més polititzats i volien fer la revol.lució del

proletariat al institut, a través de la creació de un sindicat d'estudiants de ínfules trotskistes.

- Estooo, me vais a traducir al español, o al catalàn como deseéis vosotros mismos, la siguiente frase- proposava aquell professor d'anglès disposant-se a escriure a la pissarra-. "I miss the train and i can't catch it"...

¡CLONCK! Una moneda gairebé foreda el panel verd mentre ell apunta la susodita frase. Tota la clase esclata a riure, però el paio segueix escrivint com si no hagués succeït res...

¡CLONCK, CLANCK, CLINCK! més monedes afusellen al pobre professor que finalment es gira. Es prén la mol.lestia de recollir-ne una del terra i l'ensenya a la classe. Es un duro. Cinc pessetes d'allavors.

- Vaya, vaya – diu intentant fer-se el graciós – shi tollas eshtash monellas, fuesen de veintishinco o shien peshetas, podríamosh hasell una collecta palla pagar losh floreshsentesh que habéish roto en el pashillo...

- CALLA PALLASO

- FILL DE PUTA

- FOTA'TEL FLORESCENT PEL CULIMBECIL

Encara que sembli mentida, aquell bon home no se n'entera de qui l'insulta davant dels seus nasos. Du unes ulleres graduades, amb les lents tan gruixudes com del cul de una ampolla, però no hi veu res. Aquell professor té uns trenta anys i pico i la seva pesència es estrictament polida. Vesteix lacostes colors clars amb patalóns de pinzes, sempre va pentinat amb la ratlla al costat i té un careto que sembla el Clark Kent dels còmics del Superman. Però els seus gestos son molt "freakies", més adients de un Jerry Lewis en les seves comedies dels anys 50. A més té aquell parlar gangós, on no sap pronunciar correctament la majoria de les consonants. ¡Ni fet a propòsit!

En fí, aquell pobre home era el nostre profe d'anglès.

El paio ens torna a donar la esquena per seguir escrivint a la pissarra. CLINK, CLONK, CLINK. Més monedes l'afussellen. Li llencem el doble que abans. Peten bé contra la superfície on escriu.

- ¡Oídmel!- crida en sec furiós tot i girant-se a la concurrència amb un gest ràpid-, no hashe fallta que lash tireish tollash de vesh. Dadmelash luego tranquilamente, cuando finalishemos la clase...

- BURRU

- PALLASU

- FILL DE PUTA

- MARICA

El paio torna a escriure a la pissarra. Algú fins i tot treu un xiulet d'arbitre i el farà pitar dos o tres cops, però el nostre professor vol acabar d'apuntar aquells mots estrangers.

Finalment en Sígrid Muñoz que es el nostre del.legat de curs es decideix a actuar. Comença a rebregar aquell full de llibreta tamany foli, omplint-lo de calderilla. Son duros i monedes de pessetes que gairebé arriben a sumar un total de cinc centes. Allò es una mena de col.lecta que s'ha organitzat per fer-li un regal a la nostra tutora, la Pilar Horta que es la nostra profe de llengua espanyola.

En Sígrid que anava a la escola Mowgli , es l'alumne més gran de la classe, perquè ha repetit primer de BUP dues vegades seguides. A la tercera se l'expulsarà del Gaudí. El paio ja fuma porrus quan va als concerts de rock i en sec, llença aquella granada contra la pissarra. Ho farà amb totes les seves forces. Aquell projectil esclata com una bombarda a dos pams del cap del professor. Les monedes s'escampen per totes direccions de la classe i tots els alumnes ens petem el cul de mala manera. Allò ja ha sigut lo màxim.

El senyor Riaño es gira empenyat llençant el guix al terra i ens mira amb cara enfuriscada mentre s'atança millor aquelles ulleres que el fan ser tan repel.lent.

-¿Quién ha shido? ¿quién ha shido? –pregunta observant al nostre delegat de curs.

- Pues no lo sé, yo no he visto a nadie – menteix en Sígrid amb veu inexpressiva.

- EL PERALES, HA SIDO EL PERALES- crida en sec tota la classe. El professor es dirigeix allà on hi ha aquell alumne. Es un paio que treu molt males notes. Un quinquí que viu al barri Gaudí, i que va d'enteradillo malgrat lo ruc que és. Però a més a més tothom li té molta mania perquè sempre diu que es un fatxa. Un fatxa declarat amb orgull. La seva carpeta es plena d'engantxines amb lemes com "Rojos a Moscú", "Urgen mil Tejeros" o "Con Franco se vivía mejor". Tota la classe ens en enfotem de ell anomenant-lo "Perales el Facha" o "Fotao", perquè sempre exclama "estoy fotao" quan es queixa dels suspéns que li foten. El paio també es mora de ganes en fer la mili als setze o diset anys i ser legionari "para servir a mi patria española".

- Acompañeme a vell al jefe de eshtudiosh poll favoll – li ordena el nostre professor d'anglès amb la seva veu gangosa. S'ha plantat davant seu. Allà a darrera fila.

-¡Que yo no he sío, señor maestro!, ¡yo no he sío!- es queixa sacsejant els braços com si anés a volar.

- Pues dígame usted, quien ha shido...- pregunta el profesor d'anglès mirant alrederor seu amb desconfiança.

- No lo sé...no he visto a nadie – menteix el Perales. Sap que si delata a algú es home mort.

Mentres tant d'esquenes a ell, en Sífrid fa senyals a la classe, sobretot als seu col·legues pijus perque comencem a cridar i a fer xibarri. Duu una grabadora de cassette amagada al calaix del seu pupitre. Allò s'ho ensenyarà als seus pares quan arriui a casa. Ho farà per tenir una prova material i palpable, sobre de la ineficàcia de aquell professor de institut que no sap imposar ordre a classe ni educar als seus alumnes. Es veu que els seus pares volen anar al dia següent a queixar-se al director...

- IMBÈCIL

-BURRUUU

-PALLASU

Fins i tot n'hi ha un que es diu Joan Bargallò qui també anava a la escola Mowgli, el qual comenà a cantar allò de "OU, OU, OUU RIAÑO FILL DE PUTA" amb la melodia treta de uns dibuixos animats de l'Hanna-Barbera sobre l'exercit americà que feien allavors per la televisió. I tots els alumnes ens afegim a cantar aquell himne tan juantxi i estúpid de "OU, OU, OUU... RIAÑO FILL DE PUTA"

El professor es gira cap endavant amb cara realment emprenyada i tots callem en sec. Deixa estar al Perales per tornar a la pissarra. Es un paio que aguanta molt. A les altres aules on també dona classes d'anglès, també li prenen el pel com volen. Però naltros som els que ens passem més amb ell. La setmana passada mentres feiem un examen seu, l'Agustí Butifarra i el Mendoza, dos alumnes que l'home havia expulsat de l'aula, per fotre xibarri, li van col·locar un tub d'escap vell i arrovellat de un tractor a la finestra (ho havien trobat en un descampat enfront del Gaudí) i tot just començar a cridar-li "Se lo hemos arrancado a tú coche, ¡cabrón!", el paio sortí corrents de l'aula per veure si era veritat. El seu cotxe estava intacte aparcat allà al carrer. Era una broma de mal gust que li havien gastat aquells dos alumnes, mentres la resta de la classe aprofitarem els cinc minuts d'absència del profe per a copiar com a descosits els seus exàmens. Evidentment el paio els va anular davant de les queixes de tothom, i els vam tenir que repetir sense contemplacions. Només van aprovar tres alumnes de tota la classe (i n'erem trenta dos). Arrel de tot allò, tothom encara li ha agafat més mania a aquell professor d'anglès.

Quan arriba a la pissarra, l'home agafa la llista de l'alumnat que té dins de la cartera. En sec vol fer sortir a algú a escriure aquelles frases.

- Bueno, como no puello, escribill poll cullpa vueshtra, hallé que alguno de voshotrosh lo haga en mi lugall...- diu intentant fent-se el graciós.

-¡ CALLA BURRU!

-¡PALLASU!

- ¡IMBÈCIL, MALPARIT!

- Ejem...ejem...- diu observant la llista -, Jacqueline Dalmau...

La noia que acaba d'anomenar, es la paia més bona de la classe.

Una atractiva i exuberant adol.lescent filla de un paio de Reus i una anglesa que va conèixer a no sé 'on. La nena té catorce anys, però les seves curves voluptuoses li fan aparentar uns quants més. Es rosa i amb ulls blaus. La sex-símbol de la classe.

- IEEP RIAÑU

- ¡QUE SURTI QUE SURTI!

La noia s'aixeca amb les galtes enceses mentres tothom comença a xiular-la. Cada dia està més bona. Somriu i saluda als nois de la classe com si fós una "starlette" de Hollywood mentres es planta davant el profe. Naltros seguim xiulant com a desesperats durant més tres minuts seguits. Hi ha alumnes que donen cops a les taules i patacades a la paret del fons. L'home li passa el llibre on hi ha les frases que s'han d'apuntar al encerat. Ella agafa el guix blanc remenant el seu culet. Allò si que es una veritable "Lolita". A més el seu pentinat amb cua de cavall li queda molt bé...

- JACKIE, JACKIE, JACKIE...- comencen a vitorejar tots plegats mentres escriu. El professor se la queda mirant totalment bocabadat. Les seves ulleres se li embafen lleument.

Però en sec...CLONCK, CLANCK, CLINCK, s'el torna a afusellar amb més monedes. Allò el desperta del seu tranç.

- ¿Quién ha shido? – pregunta tot enfuriscat aixecant-se de un bot de la seva cadira.

- EL PERALES, HASIDO EL PERALES...- cridem tots a una.

L'home es dirigeix cap a la porta de l'aula i la obra.

- Acompañeme palla hablall con el directoll del instituto poll favoll – demana amb veu seca.

L'altre mou els braços queixant-se sonorament.

- Pero que yo no he sido señor maestro. Yo no hesido...

- A vell, Pellalesh, acompañeme palla hablall con el directoll del instituto poll favoll – toma a demanar.

- Pero que yo no he sido oiga...¿qué pruebas tiene de que lo halla hecho yo si no me ha visto? – pregunta tot nerviós, mentres la resta de la classe es troba cantant “Fotao, fotao-fotao, fotao, fotao, fotao...” amb la música de “se vá, se vá y no volverá”.

- Bueno Pellalesh, la proshima vesh iré yo mishmo a buscall al dillectoll del instituto palla que lo castigue y lo envíe dillectamente a sufishiensia...

La classe aplaudeix amb un gest d’aprobació.

Tot just que la noia ja ha apuntat aquella frase “ I miss the train and i can’t catch it” del llibre d’anglès, “First things first”, el professor comença a subratllar els verbs per analitzar-la morfosintàcticament. Ja portem cinc minuts que ningú diu res. Ara tothom l’escolta i en sec es gira cap a naltros. Aquest cop enxampa al propi Perales el “fatxa” a punt de llençar-li una moneda. No ho ha fet durant les anteriors ocasions i ara finalment es decideix per a no ser menys que els altres...massa tard.

- ¡PELLALESH AHOLLA SHÍ QUE TE HE VISHTO! – exclama amb veu triomfal- ¡AHOLLA TE HE VISHTO!

- ¡Noo!- crida aquell alumne tancant els ulls mentres fà un gest abatut.

- PALLASU

- BURRU

- FATXA MERDA

- MALAPUTA TREUTE LES CALCES..Jo, jo, jo...

En Riaño es dirigeix cap a ell i l’estira de la màniga del jersey.

- AHOLLA MISHMO ME ACOMPAÑALLÁ A HABLAR CON EL JEFE DE ESHTUDIOSH Y CON EL DILECTOLL DE ESHTE INSHTITUTO...

- Però que conste antes yo no he sido sido – manifesta l’alumne, deixant-se arrastrar. Té la cara totalment ruboritzada.

- A PENDRE PER CUL FACHA DE MIERDA- crida el Veciana, mentres tots plegats tornem a cantar la cançoneta de “Fotao...fotao-fotao” com si fós un himne.

Mentres aquella parella abandona la classe per anar a parlar amb les màximes autoritats del centre educatiu, tinc molt clar que mai en ma vida seré professor, tal com volia ma mare, que es mestre d’escola.

La absència del professor només dura uns cinc minuts. Però son suficients perque algú faci botar una pilota de bàsket contra els fluorescents de l’aula. Es trenquen en mil bocíns com els del passillo. Algú baixa també la **persiana** mentres el del.legat de curs tanca la porta i ens quedem totalment a les fosques. Ho probem un cop.

Tothom xiscla. Ja es suficient per preparar-li una trampa al “Riaño”s. Un dels alumnes de les darreres files s’amaga darrera la porta mentres en Ramón P. aixeca la persiana.

En sec la silueta del senyor Riaño es retalla a la entrada de la classe. El Perales aquell s’ha quedat a la sala de direcció parlant amb el cap d’estudis i el director del Gaudí, que li deuen estar fotent un bon rapapolvo. Tots esperem que camini dues passes més i caigui en la trampa. Sil.lenci total. Semblem aus de presa.

L’home totalment extranyat de que estiguem en penombres encén les llums per l’interruptor que hi ha a l’entrada de l’aula, però no funciona. Mira al sostre i descobreix el que hem fet. Els quatre fluorescents trencats. Aquells vidres opacs es troben esparcits pel terra, barrejats amb la calderilla que li hem anat tirant.

- ¡Abrid la persiana poll favoll!- ordena amb un tò de veu que no es l’habitual. L’home està acollonit. Els té per corbata.

Silenci total. Aquest cop ningú diu res. Ningú l’insulta ni se n’enfot de ell.

- A vell...senyoll Muños – ordena al delegat – levante la persiana poll favoll.

La seva veu aquest cop imposa respecte. En Sígrfid s’aixeca del seu lloc i estira la corriola amb sil.lenci. Els raigs solars del mig dia tornen a entrar en aquella aula de primer I. El professor d’anglès acaba endintant-se del tot. Només es distreu un segon per observar el terra plé vidres , quan en sec es torna a baixà la persina del tot RRAAAASSS. I la porta de clase es tanca amb un sol cop BROOMM.

Foscor total amb el profe dins.

Tothomes llença damunt seu.

El volen aplastar, el volen matar...

- RIAÑO FILL DE PUTA

- MA FOLLARÉ A LATEVA DONA, CORNUT.

-AY, AAYSOLTALLME, SOLTALLME

-PEGUEU-LI, PEGUEU-LI QUE ARA NO ENS VEU

-EXPOLSA-LI EL BORRADOR A LACARA

- MISH GAFAS, MISH GAFASH, ME HABEISH ROTO MISH GAFASH

-LE HE DADO EN LOH COJONEH

-AAY, NOME MORDAIS ¡ASESINOS!

S’ha lograt tirar-lo a terra i tota la classe fa melé damunt seu. Truquen a la porta frenèticament. Es el cap d’estudis i uns quants professors de les aules veïnes alertats pel escàndol que estem fotent.

Però la gent del primer “l” s’ha tornat boja. Ràbia juvenil, ira adol.lescent que només he vist en pel.licules com “Blackboard jungle” o “Curso 1984”

Finalment el director del institut Gaudí obra la porta amb la seva clau, seguit del cap d’estudis que du una pila il.luminant aquella foscor. Hem tingut temps per a escapol.lir-nos i tornar a seure als nostres llocs com si no hagués passat res. Però el nostre profe d’anglès està extés al terra gemegant de dolor. Té la cara blanca plena de guix, les ulleres trencades i s’ha fet un petit talla a l’esquena, clavant-se un d’aquells vidres trencats dels fluorescents. Té el sueter groc plé de taques de sang. Plora sorollosament mentres el director l’ajuda a incorporar-se.

- ¡ Como me llamo José Maria Fernandez, que ustedes no seguirán así hasta fin de curso!- exclama super empenyat el nostre cap d’estudis. Es molt bon home, però quan s’emprenya, té molta mala llet-, ¿Me han entendido bien? – insisteix amb el seu accent madrileny- ¡Como ustedes sigan así! Se os expulsará de este instituto y van a repetir curso todos juntos...

Allò s’ompla ràpidament d’altres professors del Gaudí. Ens observen amenaçadorament. A alguns ja els tenim en altres assignatures, a altres no. S’alineen davant nostre com un pelotò d’execució. El jefe d’estudis aixeca la persiana mentres el director del institut, un tal Francesc Parreu s’emporta al Riaño cap a urgències perque li fiquin l’antitetànica i li guareixin les ferides.

Els alumnes tenim el cap cot mentres ens parla una professora de llenguatge que es diu Dolors Roigé ens renya sonorament. La seva presència severa imposa molta autoritat.

- De moment anireu tots a suficiència d’anglès- sentència amb veu ferma – i si els vostres pares volen el butlletí de notes, haureu de pagar cinc-centes pessetes cadascún de valtros. A més per nadal, vindreu cada dia castigats a classe- afegeix amb veu greu -, tres hores pel matí i dues per la tarda. I qui falti sense causa justificada, serà expulsat del institut...

Tots plegats seguim sense dir res. Ni tant se vols els més xulos i gallets de la classe. Aquest cop si que la hem liat bona. Enviar a un maleït professor d’anglès a urgències.

- I ara us quedareu aquí sentats i en sil.lenci fins a les deu de la nit. Aquest cop volem parlar amb els vostres pares un per un, mentres us venen a recollir. I rai que encara no hem trucat a la policia...de moment ¿eh?. No us feu il.lusions, que això també pot acabar als tribunals...

I mentres aquella dona ens explica tot el seguit de càstigs que ens esperen durant aquelles vacances de nadal, que cada prop son més properes, jo penso que mai en ma vida em dedicaré a l'ensenyament. Ara sí que ho tinc clar. Per molt que es guanyi cada més i per moltes vacances que es faci al cap de l'any...

Aquell home per molt ineficaç que fós com a educador, no es merixia la salvatjada que li vam fer els alumnes de primer I, però a vegades sempre he pensat que hi ha coses pitjors en la vida i potser tot vé del mateix lloc ¿no?

*****

EL “PANCHÍCUL”

(Descripció accidental dels jocs de la canalla del veïnat)

1

Ja ens trobavem al mes de maig. Esplèndid i rutilant mes de maig. Una voràgine primaveral que creava els seus fruits turgents, fluïa a través dels nostres pensaments.

Per allà a l'any 1975, els veïns i jo jugavem en aquella plaça principal plena de gravilla del Mas Carpa. Una urbanització de les afores de Reus direcció a Tarragona, allà on encara hi ha la Masía Crusells i cal Peirats.

Els xalets i vivendes de aquell indret fundat per un prestigiós notari de Reus, anomenat Joan Carpa, eren de tots colors i totes les mides.

En un dels més luxosos hi residia la Laura Ripoll Hortonedà. Una preciosa nena de set anys, que els Deu l'havien escollit com a portadora de una mena d'aura màgica i encantada que encissava tota la canalla del veïnat.

Era una nena molt bufona, preciosa, intocable, etèrea, immaculada com una reina de marfil, amb els cabells llargs i llunts que li adornaven aquella mirada tan blava que ens feia enbogar a tots els nois plegats. El color dels seus ulls infantils era molt més intens que aquell cel primaveral que hi havia damunt nostre, sense cap núvol. Eren com una mena d'oceà sense fons alhora que misteriós, el qual tots els briballs el volíem explorar amb deleïctació.

- ¡Laura, entra ràpid cap a casa!- ordenava sa mare, tot just quan veia que la nena s'aturava a prop nostre observant-nos mentre jugavem a pilota. Molts cops ens somreia. Sobretot a mi...

Els nens que portavem tota la vida resident en la urbanització, gairebé no la coneixíem de res. La seva família feia molt poc que s'havia instal·lat al Mas Carpa, i s'havien fet aquell fastuós xalet amb tota una hectàrea sencera de jardí, sobre plànol. Allò era com un palau : "Cals Ripoll"

De ells només sabem que eren un matrimoni adinerat procedent del centre de Reus. I que en sec havia decidit fer-se una vivenda a les afores de la ciutat com a residència fixe. Una moda que va començar a estendre's a mitjans dels anys setanta. La Laura Ripoll, era la seva filla única i sempre duïa aquell uniforme escolar típic d'anar a un col·legi privat de monjes. La faldeta de quadrets blancs i negres, el suèter vermell i la trenca de un blaumarí impecable...

De totes maneres els seus pares, més aviat de caràcter esquerp, sempre la tenien tancada i ben guardadeta a casa seva, com si fós una reliquia molt valuosa. Gairebé mai la deixaven sortir a jugar amb la resta de la quitxalla del veïnat, hi havia com allò de no voler-se barrejar amb la "plebe" més del necessari.

-¿A quina escola deu anar aquesta paia? – preguntava en Pau Capdevila cada cop que la veia passar pel nostre costat. Allavors paravem de jugar a pilota per a observar-la millor. Quedant-nos totalment bocabadats.

- Em sembla que va a la Presentació – respongué en Raúl Figuerola fent botar aquell baló de futbol amb xuleria -, ma mare s'ho va preguntar l'altre dia a la seva.

La nena quan entrava en aquell jardinet darrera dels seus progenitors, duïa unes boses de roba de cal Jofré. En sec es girava vers a naltros tres i ens somreia sense dir res. Era la reencarnació de la puresa personificada.

La veritat es que allà al Mas Carpa, hi havia altres nenes de la nostra edat, com la Maria, la Cori, la Marta, o les germanes Sàez, que vivien molt més a munt. Totes elles molt simpàtiques i força atractives, però potser no eren tan especials com la nova veineta. No tenien aquell glamour, aquella bellesa, aquella aura. A més ja les coneixíem de tota la vida, i les teníem una mica avorrides.

Un dia jugant a rugby amb un baló de reglament, gairebé nou de trinca que li havien regalat al Pau pel seu vuité aniversari, en Raúl li va fote tal patacada, que el va fer caure a l'interior del jardinet dels Ripoll. Ho teníem tot planejat. Tots tres plegats, els admiradors més admiradors de la nostra veïna, havíem vist que els seus pares fotien el camp amb cotxe cap al centre de Reus, deixant-la soleta a casa. No podíem perdre aquella ocasió d'entre mil. Segur que allò no

duraria gaire temps, ja que els seus pares no trigarien gaire en tornar. Potser havien anat a fer un recado sense importància.

En Raúl Figuerola trucà al timbre de la porteta del jardí: RRRRIING, RIING. Era el nostre líder perquè era el més gran de tots tres. Ja tenia deu anys i també era el qui tenia més males idees.

RRRIING, RIING, però el xalet no donava mostres de vida, segur que els pares li havien dit a la nena “no obris a ningú ni contestis per telèfon fins que tornem”. Era justament un dissabte pel migdia, encara quedava una estona força llarga per anar a dinar, i com he dit abans, estimat lector, ja estava tot planificat. Al detall.

RRRIIING, RIING...finalment es va obrir la finestreta del quarto de jugar de la nena, allà al primer pis, enfront nostre.

- ¿Qué voleu? – preguntà la Laura Ripoll amb una veueta. Semblava una princesa tancada dins del seu castell encantat.

- ¿Qué no hi son els teus pares? – preguntà en Raúl, fent-se el longuís.

- No. Han anat a fer un recado a Reus, m’han dit que no tornaràn gaire en arribar i que no obri la porta a ningú...- explicà observant-nos un xic espantada. Era el que ens esperavem...

- Es que s’ens ha caigut el nostre baló de rugby al “vostru” jardí- explicà en Raúl amb diplomàcia- i necessitàriem recuperar-lo ara mateix perquè tenim un partit de rugby amb els cosins del Cucurull. Hem d’estar al seu mas d’aquí deu minuts, sinò no podrem jugar...

- Espereu-se que vinguin els meus pares, jo no puc obrir a ningú- digué la nena disposant-se a tancar la finestreta del seu quarto.

En Raúl em donà un cop de colce disimuladament, era el moment d’actuar jo.

- Laura si us plau, ¿no ens pots deixar entrar només un momentet? – vaig suplicar amb el més dolç dels meus somriures -. Només entrarem a buscar el baló de rugby. Val moltes pel·les i el necessitem urgentment.

La noia em mirà fixament als ulls. Els seus cabells llargs i sueltos li queien com un doll d’or, tapant-li part del seu front marfilenc. De tots tres jo era el qui li queia millor. El que li inspirava més confiança, potser perquè tenia cara de més bona persona.

- Vale, ara vinc- digué la nena amb resignació. Acte seguit vam sentir com baixava les escales del xalet i obria la porta de casa.

No ens ho podiem creure, allò era tot un triomf històric. A la fi trepitjàrem aquell jardí dels Ripoll que ens estava vetat.

El seu gos, en “Sultà”, un dàlmata que estava lligat en la caseta de fusta, no parava de burdar-nos durant tota la estona.

La noia atravesà el jardí fent cicellar una claus, amb la seva maneta delicada. En sec acarona el cap del seu gos per a tranquil·litzar-lo.

- ¡Si us plau no el deslliguis! – suplicà en Pau – si veu el baló de rugby el mossegarà fins a reventar-ho.

- ¿On ha caigut? –preguntà al nena observant la gespa de aquell jardí. Estava tan cuidadíssima que semblava artificial -. No el veig enlloc...

Li era més comode recollir-lo ella mateixa i donar-nos-lo des de allà dins, que no pas obrir la porta del jardí, per a deixar-nos entrar.

- S'ha quedat penjat entre les branques de aquella morera– anuncià en Raúl, el qual ho havia fet a propòsit.

-¡Tú deixans entrar al jardí que ja l'agafarem amb un momentet! – demanà en Pau amb impaciencia.

Ella finalment s'apropà a la porta del jardí i obrí el seu pany metal·lic amb mans inexpertes.

- Tranquila, no et fiquis nerviosa- li digué en Raúl, gairebé sense poder disimular la seva excitació d'entrar allà dins...finalment va obrir la porta. Aquella porta de ferro pintada de blanc. I tots tres vam entrar tranquilament allà dins del jardí dels Ripoll, amb moltes ganes tafanejar.

- ¡Míreu quina piscina que tenen! – exclamà en Raúl observant-la totalment fascinat. Durant l'hivern la mantenien tapada amb una tela metal·lica verda. Però fotia bona pinta, malgrat que allavors només tingués uns quants pams d'aigua bruta de la pluja amb cullatetes. En la part que cobria hi havia un trampolí amb escaletes.

- El meu pape diu que fa vint metres de llarg i set d'ample- ens explicà la nena tota orgullosa-, i la part fonda té dos metres i mig...

Aquell jardí també era plé de luxosos parterres de flors de tots colors i una tauleta de marbre amb sillonets per fer pícnic durant l'estiu.

En sec mentres la Laura ens vol seguir explicant coses del seu jardí, naltros volem recuperar la pilota ràpidament. Aquell lloc es increíble per a jugar a Rugby. Un gran camp de gespa de veritat, gairebé una hectàrea de terreny.

En Raúl, s'enfila a dalt de la morera amb ajut nostre. I al cap de pocs segons recuperem aquell baló amb forma ovalada.

- ¡Va! ¡Fem un partidet! – exclama en Pau quan el té entre les mans un altre cop

- ¡Juguem al plantat!...a qui li toqui la pilota para – proposa en Raúl.

- Bona idea – dic per part meva.

- Doncs començo a parar jo... – anuncia en Pau

Allavors tots tres comencem a correr com a folls per l'interior de aquell lloc plé de gespa. En Pau corre darrera meu i em llença el balò emetent un crit ferotge, però falla. El recolleig del terra i persegueix al Raúl. Li toca en tota l'esquena. Aquest fa una voltereta per agafar-lo i llençar-ho contra meu. M'encerta en les cames. Ara soc jo qui els persegueix amb aquell projectil a la mà. Li foto una bona puntada de peu i el balò elíptic que fa caure unes torretes que hi ha en un petit invernader en l'altre extrem del jardí, però al caure damunt mateix de la gespa no es trenquen, simplement s'aboca el seu contingut. Durant aquella persecució tant salvatge també hem trepitjat un munt d'anemones i flors multicolors dels parterres. Ho hem fet de manera accidental perquè ens ha agafat de camí.

- ¡Vinga Ariel, que mai encertes!- crida en Raúl amb xuleria.

En Pau Capdevila no para de fer-me el pam i pipa i li llenço el balò en plena cara. Aquest cop sí que l'encerto, de manera que para ell.

En Raúl arranca un grapat de gespa del terra. Hi ha molta sorra humida incrustada en les arrels. M'ho llença contra mi empastifant-me la cara. Jo li responc de la mateixa manera mentre en Pau ens persegueix per aquell jardí. Ho fem tot cridant com a salvatges...

La Laura que fins allavors ens ha estat mirant amb inquietut, comença a cridar amb veu desesperada.

- ¡Ei marxeu de casa meva! – crida totalment esgarrifada. Li estem fent mal bé la seva propietat -, ara que ja teniu la pilota de rugby ja podeu marxar.

Però naltros la ignorem totalment. Com si no hi fós. Seguim corrent per aquell jardí, empaitant-nos com a folls. Com alimanyes engabiades, que en sec s'hagin escapat del zoo. En Pau encerta les cames d'en Llorenç i aquest li fot tal patacada al balò de rugby, que vola pel damunt dels nostres caps, direcció al xalet. Aquella mena de projectil, comença a cobrar una velocitat sobtada, com si fós teledirigit i xoca contra una finestra rodona plena de vitralls del primer pis. Allà es veu que hi ha el despatx del senyor Ripoll. CRASH, BONG, BANG. La vidriera multicolor peta en mil bocíns anant-se a pendre pel sac. Els cristalls salten del plom que els sustenta i cauen esmicolats pel terra. Brillen bé enmig de la gespa. Tot allò ha sigut molt ràpid. Massa ràpid...

-¡Laura! ¿qué passa aquí?- pregunta la veu del senyor Ripoll acompanyada del ronroneig del seu vehicle. El gós no para de burdar totalment desesperat. ¡Els seus pares ja han arribat de Reus!, en el pitjor moment de tots. Ens han enxampat de plé. Gairebé no han trigat ni vint minuts en tornar cap a casa. Tots dos baixen

ràpidament del seu cotxe. Un luxós “Dodge” color café amb vidres verds, com aquell model que té el Peirats. La nena que ja es troba a punt de plorar, corre fins ells dos abraçant-se amb sa mare.

Naltros ens quedem quiets, paralizats, totalment espantats. No sabem quina excusa donar-li per la nostra intromisió al seu domicili.li particular. L’home observa tot el que hem fet i ens dirigeix una mirada assassina.

- ¿ Quí us ha donat permís per a entrar a casa meva i treçar-ho tot així com així?- preguntà amb veu furiosa.

Naltros tres tenim el cap cot, no sabem que dir. Jo per part meva, mai en ma vida he dessitjat tant morir-me en sec com en aquell moment, o que se m’empassés la terra.

- Ha sigut sense volguer senyor Ripoll – explica en Raúl Figuerola, donant la cara -, sen’s ha caigut un balò aquí dins del seu jardí i no hem evitat fer una partideta de rugby. De totes maneres li hem demanat permís a la seva filla, que ens ha deixat entrar.

- Però ella no us ha donat permís perquè m’hagi destroçat tot el jardí i trencat la finestra del meu despatx- proclama aquell home totalment fora de sí- a més aquestes vidrieres valen una fortuna.

La senyora Ripoll també s’aproxima amb la nena cap a naltros per a observar-nos millor i en sec se n’adona de tot el que li hem destroçat, mitjançant un crit de disgust.

- Ja els pots renyar més Jaume...mira tot el que ens han fet, mira, mira, mira...¡ooooh, les meves anemones, quin desastre!- diu ajupint-se en aquell parterre.

-També han abocat les torretes d’allà baix mame – acusa la nena observant-nos amb els ulls humits. La seva expressió té una ombra de malícia.

- ¿I tú per qué els hi has obert la porta?- pregunta son pare amb el rostre plé de ràbia- ¡tonta! –insulta mentres li fot un mastegot davant de tots naltros. La noia s’en va cap a casa plorant totalment humiliada. També sel’ha carregat per culpa nostra.

- Nens, ara mateix aniré a parlar amb els vostres pares- ens diu el senyor Ripoll movent el cap nerviosament -, i us juro que això m’ho pagareu, no quedarà així com així ¿entessos?- afegeix amb certa fura controlada. Es un home alt i prim molt elegant. Vestit a la última moda. Però els seus ulls grisos, son freds com l’hacer. No dona bon rotllo tenir-lo al costat massa estona seguida. Ni encara que estigués de bones amb naltros.

“Deu meu no ho farem mai més” pensem tots plegats mentre els moixonets canten i s’apropa l’hora de dinar de aquell dissabte de

principis de maig. La fragància primaveral que desprén aquell jardí que acabem de profanar, es indescriptible...

2

Gairebé al cap de poques setmanes, tot sembla oblidat. Els nostres pares han pagat els desperfectes ocasionats per naltros a cals Ripoll. Al Pau se li ha requisat el baló de rugby fins després de l'estiu. Al Raúl li han obligat a trencar la guardiola on hi tenia tres mil pessetes estalviades de llavors i li han amagat tota aquella col·lecció de "Jabatos" i "Capitans Truenos" que tenia encuademats, perquè no s'els pugui llegir durant una bona temporada. Amb allò li han fet una gran putada, perquè sempre cobrava cal·lers als altres veïns a canvi de deixar-los fullejar. A mi, simplement m'han ficat un candau en les rodes de la bicicleta perquè no la pugui fer servir durant un més seguit.

Una setmana abans de Sant Joan, quan ja gairebé estem a punt de començar les vacances de l'estiu, la Noemi Gispert celebra el seu seté aniversari i convida a tota la canalla del veïnat a casa seva. Un xalet que es troba ubicat enfront mateix de cals Ripoll. Tota la vintena de nens que som, ens sentem en tauletes de fusta, sota un gran porxo que dona al jardí. No es tan gran i fastuós com el de la Laura, però hi ha espai suficient per a penjar-hi fanalets de paper i olles de cucanya, on tots hi piquem amb els ulls tapats per una vena.

Quan em toca el torn de fortre-li bastonada, sento un pet sec de ceràmica trencada i em llenço amb els altres a recollir totes les "xuxeries" que hi ha per terra. A continuació ens ensenyem tot el que hem arreplegat els uns als altres. Infinitat de caramels, dolços, piulines i juguetets de tota mena...

Però en sec, arriba la Laura Ripoll acompanyada dels seus pares. Soc el primer en veure-la entrar en aquella festa infantil. La Laura Ripoll ha vingut en persona. L'han deixat acudir a la festa i que és barrejat amb els altres nens de la urbanització. No m'ho puc creure, però es veu que els Ripoll hi tenen molt bona rel·lació amb els Gispert, que són els seus veïns més propers.

La Laura li dona el regal a la Cori i seu al seu costat durant tota la estona.

En Raül, en Pau i jo estem barrejats amb altres nens i nenes de la urbanització, on també hi ha els nens Iglèsies, els fills del senyor "Erra", els del colmado "Rodríguez", els germans "Moratò", els fills del paleta Roman Fuster, els germans Cucurull i fins i tot l'Agustí "d'Andorra", que cada any vé amb la seva família a estiuejar al mas Carpa. Durant tot el que dura la festa no ens atrevim a parlar gens amb la Laura Ripoll. Ni per a demanar-li perdò. Només fem que observar-la totalment resentits.

El compleanys de la Noemi es una festa perfecta. Al final de tot ens passen pel.lícules d'en Tom i Jerry i el Gordo i el Flaco, a l'interior de un garatge on s'ha ficat un llençol perque faci de pantalla. Aquell projector de bobines té sò i tot.

Quan torno sol cap a casa, uns cinquanta metres més avall, gairebé es nit tancada. Els meus pares em venen a buscar per si de cas i saluden breument a la família Ripoll, que caminen per l'acera d'enfront. Ella em mira fixement als ulls de una manera desconcertant, fins que en sec em somriu. No m'ho puc creure. Aquell somriure dolç, càlid, com de complicitat em treu de polleguera. Em ruboritzo totalment mentres la veïna s'allunya cap a casa seva amb els seus pares. Segur que amb el fons li caïc bé, penso vers aquella mena d'angel.let que Déu ens ha enviat a la nostra urbanització perque l'adorem amb deleïctació.

3

Durant la tarda següent de aquella festa de compleanys de la Noemi Gispert, em trobo sol jugant al frontó amb una raqueta de tennis de ma mare quan era soltera. Té la red molt destensada però encara serveix per picar aquella pilota de pelusa verda fosforescent. Li estic fotent de plé contra la tàpia de cal Peirats, a l'altra punta del Mas Carpa. Es un lloc on sempre anem a jugar al frontó perque té la tàpia llisa i molt alta. De totes maneres s'ha d'anar al tanto de no fotre-la la pilota dintre. Perque allà dins cap de naltros s'atreveix a entrar. Aquells ànecs que té a la entrada no han paren de cridar quan algú entra al seu jardí, com si fossin una alarma permanent.

Porto jugant vint minuts seguits des de les tres de la tarda. En aquells moments estàn fent els dibuixos animats de la “Heidi”, però a mi no m’agraden. Prefereixo jugar al frontó jo sol. Cel.lebro una mena de campionat retransmitint les meves gestes esportives amb veu en off en castellà, tal com ho fan a televisió espanyola.

En sec m’aturo perque em sento observat pel darrera. Girò el cap ràpidament i veig a la Laura Ripoll aturada a poques passes de mi. No m’ho puc creure. El cor em comença a bategar rapidament. La seva dolça mirada em deixa totalment paralytat. S’ha separat de son pare que està passejant el gos per la urbanització. Sento els lladrucs i la veu del senyor Ripoll donant-li ordres perque corri i salti en una explanada que hi ha al carrer del costat, però no els puc veure. Només veig a la seva filla. Que en sec se m’ha aparegut allà en aquella tàpia del Peirats.

- ¿A qué jugues?- em pregunta amb un somriure. Dú una “Nancy” a la mà dreta.

- Al frontó....¿I tú qué fàs aquí?- li pregunto amb veu nerviosa per la emoció.

- Estic recollint roelles...son les flors que més m’agraden- en du unes quantes ficades al cap - ¿em queden bé oi? – pregunta girant el coll amb coqueteria. Aquella nena també té un perfil exquisit.

- ¿Vols jugar? – li pregunto oferint-li la raqueta. Intento disimular el meu nerviosisme.

- Només vull veure com jugues tú.

Ha vingut a observar com jugo al frontó. No m’ho puc creure.

- Doncs si no t’importa seguiré amb el meu campionat.

Segueixo fotent-li a la raqueta un xic més nerviós pim-pam, pim-pam...

- ¿Saps jugar al tennis? – em pregunta en sec.

- Una mica...no he jugat gaire al tennis de veritat- responc observant-la totalment bocabadat. Ella s’ha sentat damunt de un tronc de plataner recent talat. Allà darrera hi ha la parcel·la dels Bofarull, plena de vegetació i natura, on els meus amics i jo hem construït una cabana de “indius” al fons de tot.

- Doncs els meus pares son socis del club de tennis Monterols i van a jugar cada cap de setmana- anuncia ella tota orgullosa -, jo començaré a fer classes de tennis amb un monitor particular a partir del juliol.

- Doncs molt bé. Quina enveja em dones...

- I després em banyaré a la piscina que hi ha al aire lliure...- afegeix amb veu fineta.

En sec el timbre de una bicicleta BH, retalla la nostra conversa. Es en Raúl seguit d'en Pau que passen per allà. Van direcció a la cabana de indis que tenim oculta en aquella parcel·la que hi ha darrera nostre. No m'esperava trobar-los tan aviat.

En Raúl quan em veu parlar amb la nena de cals Ripoll, aixeca la roda capdavantera fent bici-cross i frena amb un derrapament històric entre naltros dos. La polsegada que aixeca es impresionant. Es evident que es vol fer el xulo.

- ¡Hola Ariel!- saluda amb un tò de veu excitat- ¿qué fas aquí?

- Jugant al frontó...

- ¿I ella? – pregunta vers a la nostra veïna, la qual s'ha aixecat del seu lloc un xic espantada.

- Està mirant com jugo. També parlem una mica sobre tennis...

- Sí, abans he vist al seu pare passejant el gós a prop de la Massía Crusells.

- Li podríem ensenyar els tressors que tenim a la nostra cabanya- proposa en Pau observant-la amb malícia.

Jo mog el cap negativament. Sé el que volen fer. Per això van cap allà amb les bicicletes. Volen jugar al Panchícul...

- Ella no pot venir...

- ¿Per qué? – pregunta en Raúl.

- Es una noia. No forma part de la nostra patrulla. Allà a la nostra cabanya de "indius" només hi poden anar nois, ¿qué no us enrecordeu?- pregunto intentant salvar la situació.

- Es veritat, la Cori i la meva germana gran fa temps que volen venir a veure-la i no els hi em deixat- afegeix en Pau.

- Es clar...- dic per part meva -, cap noia pot entrar allà dins, es la llei de la nostra Patrulla...

En Raúl baixa de la bicicleta i m'observa de manera amenaçadora.

- Però avui podem fer una excepció- diu mirant-se a la noia de reüll- perquè tenim una visita il·lustre.

- A més li podríem ensenyar el joc del Panchícul- proposa el Pau amb malícia.

La noia ens observa a tots tres amb cara de circumstàncies. No sap si tornar amb son pare que es per allà prop o quedar-se amb naltros tres. Els mateixos que li vam entrar al seu jardí.

- ¿Qué es el Panchícul? – pregunta amb curiositat.

- No rés, un joc que fem naltros quan estem sols a la cabanya – dic treient-li importància. Dessitjo que s'en vagi. Que s'allunyi de mi i dels meus amics. Li dic perill amb la mirada, però la seva inocència no ho capta.

- Es un ritual que fan els indis comanches- afegeix en Raúl amb entusiasme fent el Uh-uh-uh donant-se copets a la boca amb la palma de la mà.

- A més a la nostra cabanya hi tenim molts tressors- afegeix en Pau baixant de la bicicleta -, va vine que t'ensenyarem la cabanya- insisteix estirant-la pel canell.

- No vinguis amb naltros Laura- ordeno en sec apartant-la d'en Pau. Aquest reacciona molest.

- ¿Per qué? ¿qué passa? –pregunta ella disposant-se a entrar a dins de aquells matolls.

- El que fem no es per a nenes...son jocs de nois ¿saps?- li dic amb un tò de veu nerviós -, torna amb el teu pare que et deu estar buscant per la urbanització...

Però ella vol venir amb naltros, li ha picat la curiositat de tot allò del Panchícul i els tressors de la cabanya dels Indius.

- No passa rés – diu amb tranquil·litat – només miraré on teniu la vostra cabanya i marxaré per a no molestar-vos...

- Que và, si no ens molestaràs- diu en Raúl tot satisfet.

Acte seguit tots quatre ens obrim pas per un senderol que passa a través de uns esbarzers. Gairebé caminem mig centenar de metres entre pins, abets i cedres fins que arribem a la nostra cabanya de indis. No fa gaire que l'hem fet, reciclant material de les obres que s'estàn fent per la urbanització. Hem ficat una immensa lona grisa entre les rames de un parell de pins raquítics i hem fet les parets amb palés de fusta mal ficats. Tot allò ho hem portat fins allà dins en uns quants viatges. Només naltros tres coneixem aquell lloc secret.

En Raúl es el primer en entrar i pendre lloc damunt de uns bancs fets amb maóns apil.lats. Allà hi ha els nostres tressors, una caixa metal.lica de Colacao plena de caniques, una lupa trencada del meu avi, un munt de cromos repes de futbolistes i uns quant dacs de cera "Manley". Fins i tot un plomall de indi que ens fiquem cada cop que arribem allà dins. A l'altre extrem, mig ocult per la natura hi ha un arc de fletxes amb un petit carcaig fet amb una capsa de detergent. Les fletxes consisteixen en una dotzena canyetes rectes que messuren uns trenta centímetres, amb una punta de clau travada en un extrem. En Raúl només sentar-se n'agafa una per trencar una telaranya que s'ha fet a dalt del sostre.

-¡ Hem d'évitar que ens ataquin les tarátules!- exclama amb veu sonora com si fós el protagonista de un film d'aventures.

- Hi hauriem de fer un foc per espantar als escorpins i les serps de cascabells- afegeix en Pau amb el mateix tò de veu, ficant-se el plomall de plumes multicolors.

Finalment hi entrem tots quatre sentant-nos amb les cames creuades i ens pintem les cares amb uns dacs de cera Manley que hi ha dins del pot de caniques. Volem jugar a que som uns indis comanches que han segrestat a una noia blanca, de una colònia de "rostros pàlidos". L'acabem de fer presonera i si no vol morir s'ha d'integrar a la nostre tribu fent el ritual del "Panchícul". Perque la cosa quedi més creïble, també la obliguem a pintar-se la cara amb ratlles horitzintals.

- La mame em renyara si m'embruto massa- avisa ella un xic compungida.

- No rés, això marxa amb una esponja humida amb aigua- diu en Raúl animant-la a que es pinti com una india.

En sec en Pau s'aixeca i es baixa els pantalóns curts davant nostre.

- ¿Per qué es baixa els pantalóns? – pregunta la Laura totalment sorpresa.

- Perque es el primer en fer el ritual del Panchícul – explica en Raúl mentres li fica una vena als ulls.

L'altre comença a recitar "pan-chí-cul, pan-chí-cul" amb veu fluixa i rítmica com si estigués reçant mentres s'estira al terra amb els ulls envenats. També es baixa els calçotets depressa i mostra les seves vergonyes de manera impúdica. Segueix recitant aquell mantra rítmic "pan-chí-cul, pan-chí-cul", i en Raúl s'ajup vers a ell comença a llepar-li aquella titoleta de un nen de vuit anys, de manera libidinosa. Se la fica a la boca i la xupa durant uns quants segóns...

L'altre segueix amb els ulls tancats recitant allò de "pan-chí-cul".

- ¿Quí ha sigut? - pregunta en Raúl al cap de una pausa.

- L'Ariel...- diu aquest treint-se la vena.

- Noo, has fallat, segueix parant...- ordena en Raúl tornant-li a tapar els ulls.

El noi torna a jeure's a terra recitant allò de "Pan-chí-cul" em sec em toca a mi llepar-li l'òrgue progenitor. M'el fico a la boca, però menys estona que en Raúl. Aquest se la torna xupar amb deleictació. Al cap de uns segóns s'aparta de les parts baixes d'en Pau i fa un gest a la noia perque faci el mateix. Ella m'observa amb una mirada interrogant. Li dic que sí, que no passa rés amb un gest del cap. Ella obeix, ajup la seva carona contra aquell membre semidilitat i s'el fica a la boca. Es increïble però ho fà...no vol ser menys que naltros.

- ¿Qui ha sigut l'últim? –pregunta en Raúl treient-li la vena un altre cop.

- Doncs, tú, has sigut tú – respón l'altre amb una rialla.

- No. T'has tornat a equivocar...ha sigut la Laura...¡torna a parar!- ordena ficant-li la vena un altre cop.

El noi obeeix amb resignació, ja comença a estar fart de que se li xupi la cigala indiscriminadament. Aguanta perque la nena dels Ripoll s'ha afegit al joc, sinò ja s'hauria pujat els pantalóns des de fa rato.

“Pan-chí-cul, pan-chí-cul” segueix recitant.

Ara soc jo el primer en fer-ho. Despres hi torna la Laura i finalment es en Raúl qui se la fica a la boca...

-¡Raúl!, ara sí! – diu l'altre treient-se la vena dels ulls. Aquell encara se la està mamant amb deleictació. Es un viciós de la hòstia...-¡va prou! – exclama l'altra un xic molest mentres es puja els pantalóns – ara et toca a tú...

En Raúl, s'aixeca i també s'abaixa els pantalóns donant-nos la esquena. Remena el cul provocativament mentres ho fà. Finalment també es queda sense res mentres s'ajup al terra. En Pau i jo li fiquem la vena als ulls perque tampoc hi vegi res.

“Pan-chí-cul, pan-chí-cul” comença a recitar de manera més viciosa que l'altre.

Ara soc jo el que se la llepa. També me la fico a la boca i noto aquell gust de pell salada, semblant a com si em xupés el dit polser, malgrat que el tacte es més tou i gelatinós. En Pau m'aparta suaument i se la fica ell. Després s'ajup la Laura. També se la fica a dins de la boqueta. Ja no li costa tant com al principi, ja li ha pillat el tranquillo.

-¿Quí ha sigut l'últim? – pregunta en Pau.

-¡ L'Ariel!- exclama l'altre treient-se la vena dels ulls.

- No. Ha sigut la Laura.- diu en Pau -,¡torna a parar!

En Raúl es torna a ajeure's amb els ulls tapats i torna a recitar allò de “pan-chí-cul” rítmicament. Ara es en Pau el primer en fer-ho, seguit de la Laura. Jo aquest cop em nego a fer-ho. Veig com en Raúl es sacseja la titola perque se li dilati i no vull seguir amb aquell joc infantil tan decadent.

- Ara ha sigut la Laura...la Laura ha sigut la segona i última en fer-ho- exclama triomfal treint-se la vena dels ulls.

- Sí ha sigut ella – diu l'altre amb veu perversa.

La noia ens observa a tots tres amb cara desamparada. No sap que fer a partir de llavors.

- Ara et toca parar a tú...t'has de baixar la faldeta...- proposa en Raúl mentres es puja els pantalóns.

La noia tambe es baixa la falda, perque no sap com fugir de aquella situació tan comprometedora. Tots tres li veiem aquelles

calcetes florejadades. Ens mira als ulls un xic ofuscada i també se les baixa. Més lentament que la faldeta, però se les baixa dos pams per sota. Ens esenya allò que no hauria d'ensenyar. El seu triangle íntim sense cap pel. Penso que es una cosa que s'hauria de ocultar dels homes amb més cura. Fins que fós muller, uns quants anys més endavant. ¡Pobre nena!, l'hem enxampat de plé.

En Raúl li fica la vena als ulls com si no passés res. Es el primer cop que tenim a una nena participant en aquell joc eròtic infantil ¡i quina nena!. La millor que hem pogut trobar per allò...

Ella jeu al terra de la cabanya mentres tots tres ens la mirem libidinósament.

- Has d'anar recitant el "Panchícul" – ordena el Raúl.

La Laura comença a recitar-ho amb la seva veueta tan fina i delicada "pan-chí-cul, pan-chí-cul".

El nostre líder es el primer en ajupir-se cap a ella. Ressegueix la línea de la vagina infantil amb dits tremolosos. Fins allavors mai n'ha vist cap des de tan aprop. Crec que ni la de sa mare. Després hi fica els llabris sense apretar massa mentres la noia mou el ventre amb petits espasmes. Li farà com a respecte fer-s'ho a una noia, perquè fins allavors encara no ho ha probat mai. Només s'ha ficat titoles de nens a la boca. Les titoles dels nens de la escola o la urbanització que ha enredat per jugar al "Panchícul"...

Es allavors que estic temerós com mai i em pregunto, ¿quan la trobarà en falta son pare?, ¿quan deixarà estar al seu gos dàlmata i la començarà a buscar per la urbanització? Només farà cinc minuts que es amb naltros allà dins de la nostra "cabanya dels indius" però es temps suficient per fer-li tot el mal possible.

Quan el Raúl aixeca el cap, em farà la senyal perquè hi atafori els llabris com ell. M'inclino lentament amb timidessa cap a la seva vagina. La nena segueix recitant aquell mantra "pan-chí-cul...pan-chí-cul" amb veu monòtona. Potser li agrada que li fem allò, o potser no, penso mentres llepo la seva vagina tancada. La punta de la meva llengua ressegueix la esquerra del seu conyete. Fí, turgent sense pels. Allò té un sabor més salat i agre que les nostres titoles. Estic amb allò durant uns vint segons. En Pau es el tercer en ficar-hi la boca.

- ¿Quí ha sigut l'últim?- pregunta en Raúl com a cap de cerimonies de aquell joc.

- L'Ariel...- diu la noia esperançada d'encertar. Es treu aquella vena dels ulls ràpidament.

- Nooo- diem tots tres a l'uníssom -, ha sigut en Pau. Torna a parar fins que ho encertis.

En Raúl hi torna a ficar aquella vena als ulls. I la noia s'estira un altre cop al terra. "pan-chí-cul..." torna a recitar.

Es justament allavors que sentim la veu de son pare cridant-la per la urbanització. En sec l'ha trobat en falta i ja ha començat a buscar-la desesperadament. ¡LAURA, LAURA! ¿ON ETS?

- ¡Espera!, ¡ara acabarem!- ordena en Raúl inclinant-se cap a ella un altre cop.

La noia en sec es vol aixecar i treure's la vena dels ulls. Vol fugir de naltros.

- ¡Papa, estic aquí a la cabanya dels indius!- exclama amb la seva veueta innocent.

Tot just quan es vol aixecar i desfer-se la vena dels ulls, en Raúl agafa una de aquelles fletxes del carcaig i se la fica a l'interior de la vagina amb una rialla cruel. Potser hi atafora uns dotze centímetres. Ho ha fet molt ràpid, sense que s'ho podem impedir. Segur que era una de les seves idees premeditades.

La nena es torça amb un esgarrip horrible mentre l'altre treu la canya sanguinolenta de la cavitat anal. Es una mica més gruixuda que un bolígraf.

- ¡Fill de puta!- exclamo llençant-me contra ell de manera ferotge. El vull matar per allò que li ha fet a la nena. Però ell no para de riure amb veu sonora mentre s'em treu del damunt. Es més alt i fort que jo, además els seus pares el porten a fer arts marciais.

La nena s'aixeca treient-se la vena dels ulls mentre comença a plorar amb veu ronca. Li hem fet mal de debò. Una ferida que no té cura. Ens observa amb els ulls totalment enrogits de fura i dolor. Es evident el que pensa de naltros. Que som uns covards pel que li hem fet a traició i se n'enrecordarà tota la vida.

Es puja rapidament les seves calces i la faldeta sense abotonar del tot mentre un regalim de sang espesa li llisca per la cuixa dreta.

En Pau intenta consolar-la mentre la noia surt de la cabanya amb passes vacilants. Els seus plors es deuen sentir a un kilometre a la rodona.

En Raúl es lliura de mi amb una clau de judo que em fa veure les estrelles i fuig corrents cap a on hi ha les bicicletes amagades. Jo surto a perseguir-lo. No el podré atrapar però mentre monta la seva bicicleta li llenço una d'aquelles sagetes que duen una punta de clau ataforades al seu extrem. Faig punteria a uns sis metres a distància i li encerto l'esquena mentre comença a pedalejar. El paio es deté amb un crit ferotge i es treu la fletxa de l'esquena que dú clavada com una banderilla. Vol tornar cap a mi per a estomacar-me millor. Jo torno a tensar l'arc sense dir rés. Si puc el mataré clavant-li una d

aquelles fletxes al coll o als ulls, tal com he vist a les pel·lícules. Però en sec tornem a sentir la veu del senyor Ripoll cridant a la nena més a prop que mai. Ara també s'hi ha afegit la seva dona. Tots dos buscant a la filla per aquell extrem del Mas Carpa.

-¡LAURA, LAURA! ¿ON ETS?- criden amb totes les seves forces. Allò em recorda el conte del Patufet, que ens explicaven a l'escola quan anavem a pàrvuls "¡Patufet! ¿on ets?"

En Raúl decideix esquivar el segon projectil que li llenço i fugir amb la seva bicicleta a tota pastilla en direcció contrària d'on procedeixen els crits dels Ripoll. Té la esquena sanguinolenta per la ferida que li he fet. Segur que li hauran de ficar l'antitetànica.

A continuació torno uns quants metres enrera. En Pau es troba consolant a la nena. Li arreglem millor al seva faldeta i l'ajudem a incorporar-se del terra. La sang li atravesca el teixit de la falda i un regalim arriba gotejant fins al terra plé d'herbes. Ella es fica les mans en l'entreuix humit i no para de plorar mentres camina amb passes tortes pel dolor. Entre els seus cabells daurats, encara duu aquelles roelles que m'havia ensenyat cinc minuts abans.

En Pau Capdevila recolleix la seva "Nancy" del terra i ve darrera nostre espantat per tot el que ha succeït. Però en sec torna a sentir el crits dels seus pares més a prop que mai, acompanyats dels lladrucs del gós i se m'escapolleix corrents mentres llença la nina al terra. No vol donar la cara perquè es tan covard com l'altre.

- ¡No marxis cabró!- crido amb totes les meves forces. El persegueixo una mica però ell corre molt depressa. Aixeca la seva bicicleta, una "Orbea" de color granate i comença a pedalejar frenèticament per aquell carrer sense asfaltar de la urbanització. Jo l'apunto amb una altra d'aquelles sagetes directament al coll. Però en sec s'em peta la corda de l'arc i la fletxa cau inútil al terra.

- ¡Fill de puta!- crido llençant-li un roc que hi ha pel camí, però ja es massa tard. El paio ja ha fugit a tota pastilla com l'altre.

Es allavors quan decideixo tornar amb la nena. Ella no para de cridar als seus pares, que un moment o altra apareixeran per la cantonada de aquell carrer on hi ha aquell solar dels Bofarull.

-Laura, ho sento molt...- dic intentant consolar-la. Allavors ingenuament penso que si la porten a l'hospital conseguiran guarir-li aquella mena ferida que du entre les cames. Així que quan la intento agafar suaument per l'ombro, ella s'em rebot a emetent un crit ferotge i em llença una esgarrapada contra la cara. Les seves ungles s'em claven a la galta esquerra fins fer-me sangnar. Penso que m'ho tinc merescut mentres la observo amb ulls humits.

- ¡Pape, mame!- crida amb totes les seves forces – estic aquí amb l’Ariel.

Ella comença a correr carrer amunt mentre la silueta de la senyora Ripoll es perfila a dalt de tot, a uns trenta metres de distància. Al cap de pocs segons mare i filla s’abracen intensament. Jo observo aquella escena totalment paralitzat, sense saber que fer. Quan en sec sento uns lladrucs familiars i una força invisible m’espenya per la esquena. Caic contra el terra com un sac de patates. El pare de la Laura m’agafa a continuació per les potes com si fós un pollastre i em sacseja pels aires boca avall. El seu gós no para de saltar i bordar alrederor nostre.

- ¡QUÉ LI HEU FET A LA MEVA FILLA! ¿EH?, ¡QUÉ LI HEU FET A LA MEVA FILLA!- crida amb veu ferotge. El paio aquell em vol matar allà mateix. Em llença contra el terra i veu que tinc una esgarrapada en la galta esquerra, empastifada també de dacs de cera Manley.

- ¡Vine Laura!- crida vers a la seva muller, mentre aguanta el gós per la corretja -, vine que ja en tinc un. Es l’Ariel Santamaria, un d’aquells tres que ens van entrar al jardí...

La seva dona camina amb passes ràpides portant a sa filla pel canell.

- ¡Jaume!, ¡ens han forçat a la nena!,- exclama totalment enfuriscada – li han clavat una d’aquestes canyetes que hi ha pel camí...

L’home observa el carcaig de fletxes que hi ha desperdigat pel terra junt a l’arc trencat. Allò es una prova evident perquè es llenci de nou contra mi, gairebé sense poder controlar gens la seva ira.

-¿PERÒ QUÉ LI HEU FET ALA MEVA FILLA MALPARITS?!- crida com un ogre mentre em dona un cop de puny directament a la cara.

Caic a terra semi inconscient mentre em raja sang del nas. El paio que vesteix un xandall vermell, lliga el seu gos contra una farola que hi ha en aquell indret del Mas Carpa. Es evident que vol tenir les mans totalment lliures per atonyinar-me de debò. Tant li fot tot. A mi es al primer que enxampa i rebre per tots tres. La seva senyora deixa a la nena i també vé corrents cap allà per afegir-se amb el seu marit. Però jo encara tinc la suficient lluïdesa com per recollir aquell roc de pedra que hi ha pel terra. El que li he llençat abans al Pau mentre fugia amb bicicleta i ho torno a fer amb totes les meves forces contra els pares de la Laura que estàn a un parell de metres enfront meu. El pedrot vola pels aires i rebotja pel terra mentre tots dos s’aparten amb un crit ofegat. Allò em dona temps per escapolar-me per una barrera de cuprés que hi ha darrera meu. Ho faig a

través de una obertura de mig metre quadrat. Només hi pot passar un marrec de set anys com jo. Una persona adulta ja no hi pot entrar. Així doncs em trobo de nou en la part més frondosa de aquella parcel·la abandonada dels Bofarull, però em quedo sense la bamba dreta del meu peu. Es l'únic que el senyor Ripoll aconsegueix arrancar-me.

- ¡TORNA CAP AQUÍ GAMARÚS!- crida des de l'altre costat de la barrera de cuprés.

Jo mentrestant penso que m'he lliurat de una mort segura. I m'obro pas com un desesperat entre aquella vegetació plena d'esbarcés i plantes punxoses. Tinc les galtes ardents i el cap m'esclatarà un moment o altre pel dolor. M'esgarro amb una infinitat de punxes i em faig sang per tots els costats però logro arribar fins l'altre extrem de aquella parcel·la, que delimita amb un altre solar abandonat, el doble de gran que els dels Bofarull. A l'altre extrem hi ha el xalet on viuen els Lozano. Ocult per allà dins es ben difícil que em trobin. Ja que per allavors son les parts més frondoses i feréstecs del Mas Carpa.

¡ Quina de bona em fet ara els tres de sempre! penso sense deixar de plorar amb tristessa i remordiments de consciència vers a la pobre Laura.

IV

Al cap de poques setmanes de tot allò, els Ripoll van canviar de domicili, fugint de la urbanització. I a la Laura no la vam veure mai més pel veïnat. Els seus pares van tenir una acalorada discussió amb els nostres, per allò que li havíem fet. Es va parlar de denúncies a la policia, judicis a menors, tancaments en correccionals i coses així. Però a la llarga els Ripoll vant fotre el camp i prou. Era una família massa selecta i estirada, i no volien que allò que li havia succeït a la seva filla, s'escampés entre la resta del veïnat. Es veu que allavors es van vendre aquell xalet fet per ells, lo més ràpid possible i s'en van anar a viure al Pinar. Una urbanització de la carretera Castellvell que ja s'estava construint allavors. Però la veritat es que a partir de aquella primavera del 75, quan encara vivia Franco, ja no en vam saber res més de la família Ripoll.

Molts anys després, estimat lector. He de confesar que m'ha semblat creuar-me amb ella, la noia dels meus somnis, la Laura Ripoll pels carrers de Reus. Mai he estat segur del tot de que ho fós, però per si de cas, he acabat apartant-li la mirada perquè no hem reconegué. ¡Oh Laura!, ho sento molt. Sempre m'he preguntat com es podria haver evitar que hagués succeït tot allò per culpa de aquell "Panchícul", que vam jugar-hi els meus amics i jo.

Sempre m'he preguntat si tú veritablement senties alguna cosa per mi, el mateix enamorament platònic e infantil que sentia per tú a la tendra edat de set o vuit anys. ¿Haguéssim pogut consolidar la nostra tendra rel.lació uns quants anys més tard?, mai ho sabrem...

Estiguis on estiguis ara Laura, només et vull demanar que em perdonis a mi, pel damunt de tots tres. Que em perdonis per haver format part de aquesta natura tan cruel com ella mateixa, i que sempre es mostra implacable amb els més dèbils i amb els qui no tenen culpa.

Molts cops he desitjat poder retrocedir trenta anys enrera, per a evitar amb totes les meves forces que vinguessis amb naltros allà dins de la cabanya dels indis. Però el teu destí estava marcat sota les nostres mans àvides de luxúria precoç i depravada.

Però jo encara t'estimo Laura. Soc un home solter, sense cromptomís, que mai podrà oblidar la brillantor del teus ulls, ni la puessa del teu rostre quan aquella tarda vas aparèixer darrera meu mentres jugava a frontó en aquella tàpia de cal Peirats. De manera que aquella màgia que propagaves alredor teu, encara es manté ferma a l'interior del meu cor. I sempre que penso en aquell desenllaç tan fatal, m'agafen ganes de plorar...¡Oh Laura!

*****

EN ACTE DE SERVEI

(Transcripció literaria de una notícia juanxi)

- ¡Cagún la puta, quina de “xixis” que hi ha per Salou!- exclamà en Joan mentre conduïa aquell cotxe patrulla dels Mossos d’Esquadra. El noi que era de Mollerussa estava totalment meravellat pel panorama que hi havia al seu voltant.

- Ara es quan tornen de la platja amb la “xona” calenta- digué l’Albert que feia de copilot.

Tots dos despertarien al darrer reemplaç de l’any 1999 i no feia gaires dies que el caporal els hi havia ordenat patrullar pels carrers de Salou durant aquell estiu tan calorós.

- Menys mal que encara no hi ha cap buitre italià rondant per aquestes platjes- comentà l’Albert fent una ganyota - ¡cagún Deu la mania que els hi tinc!

- Doncs ja estem a dia 15 de juliol, no queda gaire perquè ens tornin a invair el plé mes d’agost – digué l’altre.

El cotxe patrulla dels mossos s’aturà en aquell semàfor de la Font Llumínosa perquè estava en disc vermell.

- Va haver-hi una època en que els meus col·legues i jo sempre que sortíem de festa per Salou, els hi trencàvem els vidres dels seus cotxes aparcats amb un cop de pedra i apretàvem a correr- explicà l’Albert recordant vells temps.

- ¡Bén fet home!

- El més bó es que hi havia penya sobant a dins dels vehicle, perque no portaven prou pasta per pagar-se l'hotel o el camping-afegí amb una rialla-, i no vegis quin susto els hi fotiem, quan els despertàvem de aquella manera...ha, ha, ha.

L'Albert era de Reus, però tota la vida havia sortit de marxa per Salou. Sobretot als anys vuitanta. L'altre en canvi era de Mollerussa, però també coneixia el percal perque hi baixava sovint a estiuejar amb la seva família.

- ¡Xec, començo anar molt calent, tú! – exclamà en Joan fent un espasme incontrolat mentres conduïa.

- Jo també – digué l'Albert.

- Avui em sembla que no tindrem massa feina ¿oi?

- Doncs em sembla que no.

- Passaré per la carretera de Reus a veure si encara hi ha la puta aquella fent dit- manifestà en Joan fent-se-li la boca aigua només pensar-ho.

- ¿La teva amiga rusa?

- Doncs sí...¿t'hi apuntes?

- No avui no – digué l'Albert emetent un bufec. No li agradava massa fer-ho amb prostitutes. Ho trobava molt fred i poc higiènic.

- ¿Allavors véns amb mi o no? –preguntà l'altre un xic impacient.

- No. Mira, ara que estem aprop de la plaça d'Europa, em deixes al hotel "Salou Forever", que aniré a saludar un moment a la meva parenta que treballa a recepció.

- Doncs done-li records de part meva...

En Joan detingué el cotxe patrulla en plena plaça d'Europa, enfront d'on hi havia la entrada principal del hotel "Salou Forever".

- No triguís gaire a passar-me a buscar marranu...- s'acomiadà fent-li l'ullet.

- Home, el temps que trigui...potser tres quarts d'hora...- indicà en Joan -, però tranqui que porto uns presservatius lubricats fets a Alemanya que et fan accelerar la correguda...

- ¡Va vés, vés!- exclamà l'altre donant un cop damunt del capò -, que ets un viciós ¡cullons!

- ¡Xec, jo tinc la parenta més lluny que tú i m'haig de desfogar de una manera a altre!

- ¡Doncs aprofita que encara tenim bon sou!- exclamà l'altre tancant la porta del vehicle.

Aquell cotxe patrulla dels Mossos, es dirigí cap a l'autovia de Reus a través de la plaça d'Europa, allà al fons també hi havia havia aquell ninot indicant el port Aventura.

L'Albert pujà aquella luxosa escalinata del hotel Salou Forever i entrà en l'immens hall on hi havia la recepció. Allà darrera del mostrador es perfilava una noia força atractiva. Era la Iolanda Pagès la seva xicota. Una reusenca de vint i dos anys que havia estudiat la carrera de Turisme a Cambrils.

- ¡Hola xatu!- exclamà la Iolanda només al veure'l entrar amb l'uniforme. Eren les quatre de la tarda i durant aquella hora semblava que no hi havia massa feina a recepció.

- Hola carinyu – saludà l'Albert donant-li dos petóns a la galta.

- Qué guay que hakis vingut a veure'm ¿i el Joan?- preguntà la noia esperant que entrés a continuació.

- Ha anat un moment a fer un recado pel centre de Salou, vindrà a buscar-me d'aquí un quart d'hora- mentí l'Albert.

- Recorda que aquesta nit m'has de passar a buscar a les nou en punt per anar a sopar amb els meus pares...

- ¿I on voleu anar?

- A cal Gatell, avui es el compleany de la mame ¿qué no t'en recordes?- preguntà la noia un xic mosquejada.

- ¡Ai sí, es veritat! No m'en recordava- s'excusà l'Albert.

- Recorda que tenim el regal al maletger del cotxe...al tanto que no es trenqui

- Sí, sí, tranquila – afirmà l'Albert movent el cap.

Li havien comprat aquell jerro de ceràmica vitrificada fet per la Neus Segrià. Els hi havia costat caríssim.

- ¿I el teu pare que farà?- preguntà l'Albert mirant alreudor del hall.

- Està reunit amb uns tour operadors holandesos. Aquesta nit arriben tres autocars pléns de turistes.

El pare de la Iolanda era el director de aquell establiment.

- Si no t'importa aniré a pendre algu- digué l'Albert senyalant el bar que hi havia al costat de la piscina del hotel.

- ¡Bona idea!, em reuniré amb tú quan acabi d'imprimir aquests faxes que m'estan arribant del extranger...

- Adeu carinyu, fins ara- s'acomiadà l'Albert.

- Adeu xatu, fés bon dat – s'acomiadà la Iolanda amb un somriure.

L'Albert entrà en aquell bar ubicat sota de un porxo. Davant mateix hi havia la piscina envoltada per un camp de gespa verda.

- ¡Ai và la hostia!, ¡que ha llegao el Sheriff!- cridà el cambrer que hi havia darrera la barra. Era un tal Venancio, procedent de un poble de Saragossa. Cada estiu treballava en aquell lloc.

- Ponme un cubata "maño" – demanà l'Albert fent una repassada a totes les guiris que hi havia prenent el sol amb top-less.

- ¿J.B? – preguntà el cambrer.

- Sí, ya m'està bien...
- ¡Vaya "gachís" que tenemos hoy! ¿no?
- Sí no está mal...

El cambrer serví un bon raig de whisky a dins del got amb coca-cola .

- ¿I ahora a qué has venío? ¿a controlar a la novia? ¿o a mirar el panorama?- preguntà amb una rialla socarrona.

- ¡Tú ponme el cubata y calla!- exhortà l'Albert.
- Pero estás de servicio ¿no?
- Plego dentro de una hora, home...

L'Albert engrapà aquell cubata que li serví el cambrer i bebé un parell de glops bastant llargs. El calor de aquella tarda d'estiu era bastant intensa.

- ¿Y tú compañero? ¿cómo es que no ha venío?- preguntà aquell cambrer.

- Ha ido a hacer un recado por el centro de Salou, luego me vendrá a buscar...

L'Albert s'acabà la beguda amb un parell de glops més i decidí donar un tomb per aquell hotel. El que havia vist per la zona de la piscina l'estava fincant molt calent.

- ¿A dónde vas macho?- preguntà el Venancio un xic extranyar.

- A darme una paseo por aquí. Ya llevo toda la tarde sentado en el coche patrulla y necesito estirar las piernas...- digué pagant la consumició.

- Eso a estirar las piernas- afegí en Venancio amb socarroneria-sobretudo la pierna del medio ¿no? ¡Hala zagall!, que te vaya bien. Ya volverás por aquí cuando tengas más sed...

No li feia gràcia que l'Albert l'abandonés de aquella manera. Però el noi ho tenia molt clar el que havia de fer.

Passejant discretament pels alledors de la piscina, algún turista s'el mirà fixement perque duïa l'uniforme de Mosso d'Esquadra i per un moment van pensar que succeïa alguna cosa a l'hotel. Però la mirada plàcida de l'Albert observant a les guiris banyant-se a la piscina i prenent el sol, no donaven símptomes d'alarma, ni de que hi hagués cap amenaça de bomba per part de la ETA.

Però en sec es va fixar amb aquell parell de extrangeres que feien top-less i que estaven tan "bunotes". Les noies s'havien aixecat de les tumbones d'on prenien el sol i es dirigien cap a la piscina passant pel seu costat. Una de elles començà a espenyer a l'altra per les caderes. Potser encara eren menors d'edat, "setze o disset anys", pensà l'Albert, però ja estaven prou desenvolupades i donaven bastant de morbo.

- A les guiris aquestes els hi creixen primer els pits abans que les dents- digué amb veu baixa, mentres una mena de impuls irrefrenable l'obligà a dirigir-se cap aquella barrera de cuprés que hi darrera de la dutxa a pocs metres davant seu. Allò servia per tapar un recò mort del hotel on s'emagatzemaven les caixes buides de beguda i els bidóns de cervesa gastats. Aquell lloc que comunicava a l'interior de les cuines a través de una porta metal·lica tancada, era un bon amagatoll per espiar a les noies aquelles. L'Albert ja s'havia fixat en aquell lloc altres vegades que havia estat a l'hotel. Un lloc on només hi cabien tres o quatre persones apretades. Però molt bó per a pelar-se-la observant de molt a prop a les guiris aquelles.

Les dues noietes s'estaven banyant a la piscina amb els pits enlaire. En sec una de elles pujà per les escales metal·liques i es dirigí cap a la dutxa de la piscina que es trobava gairebé a tres pams davant de aquella barrera de cuprés. L'Albert ja havia començat a sacsejar-se-la allà al darrera i no es podia creure que la providència li fós tan favorable, quan veié que aquella guiri se li plantava gairebé davant dels seus morrus.

La noia obrí l'aigua de l'aixeta de la dutxa i començà a restregar-se lentament aquells pits inflats com a globus mentres gemegava de plaer. Aquella aigua tan fresqueta l'excitava de debò. Potser va estar un parell de minuts sota aquella dutxa metal·lica. "AAAAH" gemegà sobtadament mentres s'estirava la part del davant del seu banyador perquè l'aigua li llisqués millor fins a la seva cavitat femenina. Allavors es girà donant-li l'esquena a l'Albert i començà a restregar-se natjes, fent el mateix que amb la part del davant.

- "¡OSTIA PUTA, OSTIA PUTA!"- pensava l'Albert, sacsejant-se-la tot el depressa que podia. No trigaria gaire en ejacular davant de aquell espectacle.

L'altre guiri també havia sortit de la piscina i estava esperant tanda en aquella dutxa, mentres totes dues reien libidinosament.

- ¡EH USTED CABALLERO!- cridà una veu sonora per damunt seu- ¡PERO NO LE DÁ VERGÜENZA HOMBRE!

L'Albert es girà amb un bot al cor i veié com algú l'havia descobert des de un dels balcons del hotel que donaven a la piscina. Era un home gran que l'observava des de un segon pis. Justament davant seu.

- ¡Y ENCIMA ES UN MOZO DE ESCUADRA!

L'Albert s'abotonà els botons del pantaló i sortí corrents de aquell lloc mentres les dues extrangeres encara s'estaven dutxant. No s'havien adonat de que les estaven espiant.

-¡DEGENERAO!, ¡YA VERÁS COMO SE ENTERE EL PRESIDENT!- afegí la veu de aquell home que no parava de gesticular. El mosso d'esquadra creuà la gespa que envoltava a la piscina de manera frenètica. Atravessà aquell bar per sortir cap al hall amb passes ràpides.

-¡Mañoóoo! ¿dondi tas metíooo?- exclamà en Venancio sospitant el que havia succeït a l'altra extrem de la piscina.

L'Albert ni s'el va mirar. Tenia la cara totalment ruboritzada mentres el cor li batejava frenèticament. Logrà calmar-se quan es trobà davant de la seva xicota un altre cop.

- Iolanda, me n'haig d'anar – digué amb veu nerviosa.

- ¿ Ara mateix?- pregunta aquesta tota extranyada.

- Es que el Joan m'acaba d'avisar per ràdio que em vindrà a recollir ara mateix. Hem d'anar a detenir a uns carteristes que estan robant per la platja del Ponent..

- ¡Ai quina llàstima!- es lamentà aquesta -, justament ara que acabava de imprimir tots aquests faxes i podia pendre alguna cosa amb tú...

- Encara em queda una hora per plegar carinyu- digué l'Albert ficant-se la gorra del seu uniforme.

- Vé, doncs, ja ens veurem a les nou del vespre...

- Molt bé xata...

- No em facis esperar...

- No carinyu.

Tots dos es donaren un petonent a cada galta i l'Albert abandonà corrents el hall de aquell hotel. Només quedava encomenar-se a la providència que aquell paio encara no trigaria gaire en baixar a queixar-se a la recepció de allò que havien vist els seus ulls.

En una cantonada que no el veia ningú es despenjà el walkie-talkie de la sobaquera i trucà al seu company perquè el vingués a buscar ràpidament, però comunicava. Encara estaria cardant amb la rusa aquella. I ell que havia estat a punt de correr's al costat de la piscina. Tornà a trucar però en Joan seguia comunicant.

"Quina merda" pensà al observar la silueta llunyana del "Salou Forever". En sec veié aquella valla que també donava pel darrera de la piscina a l'altra costat del carrer. No li seria gaire difícil saltar-la. El veuria tothom però li era igual, aquelles dues extrangeres estaven boníssimes.

- A veure si encara hi son – pensà amb la boca humida observant per una petita ranura de aquella tanca. Malgrat que era un altre angle les va poder veure de lluny. Encara hi eren. Els hi agradava torrar-se tot el dia amb el nostre sol tan meravellós.

- ¡Hòstia putaa!- exclamà l'Albert gratant-se el paquet un altre cop. Però no les podia percebre tan bé com abans. De manera que va decidir donar el tomb de l'edifici pel darrera i saltà aquell tros de balla que donava directament darrera de aquella barrera de cuprés, on s'havia masturbat abans. En aquells moments precisos no hi havia cap veï mirant pel balcó, perquè el sol els hi donava de plé. Era una oportunitat entre mil per lograr consumir l'acte i fer-se una bona palla, observant a aquelles dues nenes...

Aquest cop aquelles dues extrangeres estaven espatarrades al terra, damunt mateix de les seves toballoles, també a pocs metres davant seu...

En sec una de elles començà a ficar crema broncejadora a les espatlles de l'altra. L'Albert començà a sacsejar-se-la libidinosa-ment un altre cop mentre es baixava els pantalons del seu uniforme.

Aquella guiri que ficava crema a la seva companya, deixà de fer-ho per enbadurnar-se'n ella mateixa.

- Als piiiits, ficatén als piiiits – gemegava l'Albert des del seu amagatall.

Com si hi hagués telepatia entre els dos, la noia començà a ficar-se crema broncejadora als pits mentre s'els bambolejava lentament. Els tenia ben rodons i carnosos.

- Sssssííí...sssíííí...- bufà entredents a punt de corrers.

En sec l'altra noia s'incorporà de la seva toballola i començà a gratar aquells pits pléns de crema de la seva amiga amb una rialla. Li estava ajudant a estendre-se-la, o això semblava. Potser li estava fontent mà directament, perquè totes dues eres lesbianes...tan joventes i lesbianes...

-¡AAGH MALES PUTES! –cridà l'Albert ejaculant frenèticament amb uns quants espasmes salvatges. Ho feu de una manera lasciva i perversa, com mai ho havia fet i el seu esperma travessà la vegetació que hi havia davant seu i anà a parar a l'altre costat de aquella barrera de cuprés, gairebé a dos pams de aquelles turistes.

- ¡COÑO! ¿OTRA VEZ ESTÁ USTED AHÍ ABAJO?- exclamà aquella veu que ja li era familiar.

- ¡SINVERGÜENZA! ¡DEGENERADO!- cridà una segona veu.

- ¡Y ENCIMA VADE UNIFORME!- cridà una tercera veu.

L'Albert observà totalment horroritzat que aquest cop hi havia més gent observant-lo des dels balcons. Un policia autonòmic pelant-se-la a la piscina del hotel Salou Forever, mentre espiava unes noietes prenent el sol. ¡Quín escàndol! Això ni la guardia Civil, devia pensar més de un.

Aquest cop l'Albert intentà fugir per on havia vingut, intentant saltar aquella tanca que donava directament a l'exterior, però el cuiner de aquell establiment, que ja l'havia vist abans s'ho impedí estirant-lo per la esquena. Les finestres de la cuina donaven a aquell amagatall. Aquell homenet l'arrastrà per la gespa de la piscina i l'Albert no logrà lliurar-se de ell fins propinar-li un cop de puny a la barbata.

Aquelles dues estrangeres també havien descobert l'origen de aquelles taques pringoses que brillaven enmig de la herba. Sobretot al veure a aquell mosso d'esquadra amb els pantalons baixats i començaren a cridar amb el seu idioma mentres asenyalaven a l'Albert, que corria frenèticament direcció al hall.

- ¡HEY YOU COME HERE!- cridà un homenet de panxa immensa. Semblava ser el pare de una de aquelles criatures. En sec dos estrangers com aquell li tornaren a barrar el pas.

- ¡HE HAS BEEN MASTURBATED THERE!- exclamà aquell estranger mentres senyalava direcció on es trobaven les dues adolescents.

- ¡COJED-LO, COJED-LO! ¡QUE NO SE ESCAPE! – cridaven els dels balcons totalment desesperats.

En sec l'Albert estava rodejat per una dotzena de aquells turistes del hotel que prenien el sol a la piscina. Aquest cop ja no es podia escapar.

Fou allavors quan arribaren els dos guardies de seguretat del hotel, que els havia anat a buscar el socorrista de la piscina.

- NO LE DEJEIS ESCAPAR – cridava aquell home des del balcó- ES LA SEGUNDA VEZ QUE SE LA ESTABA CASACANDO ALLÁ DETRÁS...

Un de ells coneixia a l'Albert.

- ¿Qué ha passat? ¿qué estaves fent per aquí?

- No rés, deixeu-ma anar...¡soc mosso d'esquadra!- cridà aquest totalment desesperat.

- Els turistes diuen que te la estaves pelant mirant a aquelles dues nenes...- digué l'altra vigilant del hotel ofegant una rialla - ¿no et farà vergonya paio?

L'Albert intentà obrir-se pas per fugir de aquell lloc.

- Es un error, tot això es un error...no he sigut jo...

En sec arribà una comitiva del interior del hotel. Era el senyor Pagès, el seu director, acompanyat de tres empleats del hotel Salou Forever i de la seva filla, la Iolanda Pagès, la novia de l'Albert.

- ¿Qué fas aquí nen? – preguntà l'home imposant autoritat- ¿què és tot aquest enrenou?

- Rés, senyor Pagès...estava escorcollant aquesta part del hotel perquè m'havia semblat veure a un lladre perillós que roba per les habitacions dels hotels...

- Doncs això ho havies de fer amb un ordre judicial – increpà el seu “sogre” amb veu seca.

- Tothom diu que se la estava pelant allà al darrera, on es deixen els trastes de la cuina...- acusà un dels guardes jurats que l'havien capturat.

- No es veritat senyor Pagès- digué l'Albert amb veu nerviosa.

- Ha entrat saltándose la valla de madera que hay allà detrás- acusà el cuiner – lo he visto mientras estava acabando con la freidora...

- Sí, sí, es el policia ese degenerao que he visto antes – digué l'home que l'havia vist des del principi de tot. Ja es trobava allà baix a la piscina.

- No sé com t'atreveixes a fer-me això i sortir amb la meva filla- digué el senyor Pagès amb un veu freda. Feia por sentir-lo parlar de aquella manera.

-¡Imbècil! – cridà la seva filla allunyant-se plorant cap a l'interior del hotel. Era evident que aquest cop havien partit peres per sempre...

Segons diu la premsa, la guardia civil de Salou va detenir a aquell mossos d'esquadra que presentava greus problemes psicològics i el van deixar anar passant-lo a disposició judicial. Gairebé arruinant la seva carrera professional. Aquell noi també va estar en tractament mèdic durant una temporada. Tot per una correguda, una correguda en acte de servei.

EI SOPAR DE LES TRES PARELLETES

(Relat costumista irònic sobre la petita burgesia reusenca de principis del segle XXI)

(I)

“Espectacular arribada a cal Fullat”

La Cori Pallejà cel.lebrava el seu vint i cinqué aniversari durant aquell dissabte de finals de gener. I com que era una data molt especial per a ella, havia convidat a sopar a les seves dues millors amigues i els seus novis a Cal Fullat. Un restaurant recentment inaugurat en plena plaça Mercadal de Reus. Allà hi tenien taula reservada, perquè els pares de la Cori, eren molt amics dels propietaris de aquell establiment.

Aquelles tres parelletes aparcaren els seus vehicles en plena plaça del Mercadal, damunt mateix de aquell parterra de pedra adoquinada on cada any es cel.lebren les tronades de Sant Pere. Van col.locar els seus cotxes allà dalt, perquè no hi havia més lloc en tot Reus, en un radi de cinc-cents metres a la rodona. ¿I lo de deixar-ho en un parking soterrani?, ¡ni pensar-ho!. Tots sis eren de Reus de tota la vida i preferien donar mil tombs amb el cotxe pel Tomb de

Ravals (valgui la redundància), abans que ataforar-ho en un parking soterrani, que per això ja tenien el de casa seva.

La Cori fou la primera en baixar del seu vehicle, un alfa-romeo vermell junt al Dídac Pàmies, el seu xicot de tota la vida.

Després baixaren la Sònia Bargalló que festejava amb el Ramón Juncosa seguits de la Magda Bargalló (germana menor de la Sònia) amb el seu noví en Pere Grau. Tots quatre anaven dins del seu cotxe, un ampli BMW model 2001 de color platejat, que era més llarg que un dia sense pà.

Aquelles tres parelletes entraren en aquell establiment que es trobava al costat mateix de Cal Navàs. Tenia la cafeteria en la planta baixa i un gran menjador en el primer pis, però tot ell estava plé de gom a gom. Gairebé ni es podia respirar.

- Us haureu d'esperar una mica per agafar taula- indicà la "maitre" encarregada del menjador -, ara les tinc totes plenes, però aviat marxarà una família numerosa que estan acabant de sopar...

- Tinc taula encomenada per a sis persones – anuncià la Cori un xic extranyada per allò – he trucat per telèfon aquest mig dia...

- ¿I com us dieu? – preguntà aquella dona amb un gest altiu.

- Cori Pallejà, soc la filla dels Pallejà que tenen la sabateria del carrer "Muntarols", ells son amics del senyor Fullat, de tota la vida...

- Espereu-se un moment doncs- anuncià la "maitre"- , que ho preguntaré al encarregat de les reserves, perquè aquí no em consta que hi hagi cap taula guardada per a vos...

Aquella s'allunyà amb passes enèrgiques cap a l'altre costat del menjador.

- ¡Cagún Déu!- exclamà en Dídac totalment molestat -, jo fotaria el camp d'aquí ara mateix i no tornaria mai més...

- ¡Tranquil carinyu! – digué suaument la Cori agafant-lo per la maneta-, deu haver sigut un error sense importància.

- ¡ Cal fullat el nom ja ho diut tot! – afegí amb una rialla.

- ¡Prou!- exclamà la Cori apretant-li la mà més del normal. Tots sis començaren a riure davant de aquella gracieta.

Tots sis estaven agafadets de la mà, plantats al principi de aquell menjador com si fossin uns estaquirotos. Durant aquell vespre també havien anat al teatre Fortuny a veure la darrera obra de teatre d'en Josep Mª Flotats. Allò era un lloc idoni per fer rel.lacions públiques durant els dissabtes per la tarda (i el fantasma per a no dir una altra cosa).

Al cap de cinc minuts tornà aquella "maitre" del menjador amb passes enèrgiques. Era una senyora de uns cinquanta anys que vestia tota de negre. Encara tenia bon tipus i una minifalda

ajustadíssima que deixaven veure unes cames generoses enfundades dins de unes mitjes de nylon negre. Les seves sabates de vellut amb gairebé un pam de tacò, completaven el seu abillament. També anavaforça enjoiada de dalt a baix.

- El encarregat diu que ha près nota però no s'ha enrecordat de comunicar-ho al menjador, perque en els moments que vostè ha trucat, tenia una reunió important amb el senyor Fullat– explicà aquella dona amb un gest de disculpa.

- ¿I qué farem doncs? –preguntà la Cori un xic molesta.

- Espereu-se cinc minuts, que aviat hi haurà una taula lliure per valtros – proposà observant-los a tots sis -, ho podeu fer a la barra del bar si voleu, la casa un convida a una consumició com a gest de disculpa...

-¡Ah, doncs molt bé!- exclamà en Dídac amb un gest de satisfacció – m'hi apunto...

- Jo també, jo també...- digueren els altres.

- Aneu cap abaix que ja us avisarem per quan estigui la vostra taula lliure.

- Molt agraïts senyora – digué la Cori amb un somriure.

I les tres parelletes baixaren les escales del menjador per a esperar-se a la luxósa cafeteria de la planta baixa. També hi havia molta cientela en aquell lloc.

(II)

“La comanda dels menús”

Al cap de vint minuts la “maitre” que les havia atés abans els cridà perque pujessin les escales que duïen al menjador.

- ¡Cagón Deu!, ja començo a tindre gana – comentà en Dídac amb sorna.

- Doncs jo m'hagués fotut un altre martiny- afegí en Pere caminant al seu costat. Tots dos ja es coneixien des de que anaven junts a la Safa. Els seus pares que eren de Reus de tota la vida també havien fet la mili junts.

Tots sis penjaren els seus abrics al guardaroba i es sentaren en una taula rodona que hi havia al costat de la finestra del menjador. Allà davant mateix es veia l'ajuntament de Reus i podien controlar els seus cotxes mal aparcats perquè no s'els endugués la grua municipal.

- ¿Qué voleu nens? – preguntà aquella “maitre” encarregada del menjador en pic tingueren temps de observar la carta.

- Hem pensat demanar aquest menú de divuit euros cadascú – anuncià la Cori Pallejà.

La dona feu un moviment molest amb el cap.

- Si demaneu això, us haig d'avisar que hi ha plats que ja s'ha acabat- avisà amb un posat altiu, tal com era típic en ella-, però si escolliu aquest altre menú de vint i cinc euros, no hi haurà cap problema.

La Cori observà als seus convidats interrogant-los amb la mirada.

- Rés, rés, volem el de divuit euros per barba – increpà el Dídac movent el cap-, que convida ella. I al qui no li agradi que es quedi sense sopar.

Tots sis rieren sonorament amb aquella nova gracieta del xicot de la Cori. En Dídac era tot un “showman” parlant.

- Molt bé doncs- digué aquella dona fulminant-lo amb la mirada -, aneu demanant els plats del menú que voleu pendre...

- Jo de primer vull un fideuat amb all i oli – digué en Dídac sense disimular que era el més llèpol de tots plegats. Els altres tornaren a riure sonorament. Se n'estaven enfotent de la cara agria que ficava aquella dona cada cop que en Dídac obria la seva boca.

- Ja no en queda de fideuà, s'ens ha acabat ara mateix- digué la “maitre” amb veu seca.

- Doncs una ensalada d'aquestes amb pastís de salmò...

- Tampocens en queda.

- Doncs un tàrtar de salsa búlgara...

- El tàrtar ha de ser amb salsa eslovena, perquè ja no ens queda salsa búlgara – corretgí la “maitre” amb un somriure maliciós.

- ¡Búlgara o Eslovena! ¡tant ma fot! – exclamà en Dídac aixecant el cap de la carta.

Els altres tornaren a riure sonorament menys la Cori, a la qual no li agradaven les escenes de aquell tipus. Però entre tots plegats ja hi havia prou confiança, ¡i tant!

- Jo de primer vull un cocktail de gambes – demanà la Sònia Bargalló després d'en Dídac.

- Jo també – digué la seva germana.

- Doncs fiqui un altre per mi – demanà en Pere Abelló.

Aquella maitre que ho estava apuntant mové el cap negativament.

- Ho sento, només queden dos cocktails...
- ¡ Ai caram! ¿I qué haig de fer si jo també en vull un? – preguntà el Pere amb xuleria.
- Demaneu una altra cosa que s´assembli...
- Doncs un revolt d´aquest d´escalivada amb anxoves...
- Molt bé – apuntà la maitre - ¿i vosté? – preguntà referint-se a la Cori.
- El mateix que ha demanat el meu novi, un tàrtar de salsa eslovena...
- ¿Vol dir que ja li agradarà? –preguntà en sec aquella dona amb impertinència -, aquest plat es molt picant i fort de gust..
- Doncs sí – digué la Cori un xic ofuscada -, si a ell li agrada es que a mi també m´agradarà ¿no xatu?

En Dídac mové el cap afirmativament.

- ¿Vosté ja l´ha probat doncs? – preguntà la “maitre” dirigint-se directament al Dídac.
- ¡Sí, ja ho he probat! – exclamà aquest totalment molest – vosté apunti que per això li paguen...
- ¡Dídac!- exclamà la Cori donant-li un copet al colce mentres els altres es tornaven a descollonar totalment vius. N´hi havia fins a algú que li queia les llàgrimes.
- Molt bé doncs, ja ho apunto – digué la maitre amb resignació.
- Si els meus amics moren enverinats, vosté tindrà la culpa – afegí en Pere Abellò amb una rialla.
- Molt bé...i de segón, ¿qué volen? – preguntà amb veu freda.
- ¡Xeeec! Que jo encara no he demanat primer plat – es queixà en Ramón Fortuny aixecant el braç tot molest. Era el més callat i tranquil de tots, però si li tocaven la moral la liava de debò.
- ¿Vosté no ha demanat primer encara? –preguntà la maitre un xic extranyada.
- Doncs no...¡ apuntin també un tàrtar d´aquestus que dieu!

Acte seguit les tres parelletes demanaren el segón plat, que consistia en civet de cèrvol amb patates al caliu pel Dídac, la Cori i el Pere, cunill a la brasa amb salsa de all i oli pel Ramón i la Sònia i estofat de vedella amb xampinyons per a la Magda.

- ¿I qué voleu per beure ? – preguntà la maitre -, el menú només inclou aigua mineral i vi de la casa...
- Jo ví de la casa – s´apressurà en respondre en Pere, que era el més bebedor de tots plegats.
- Naltros volem aigua mineral – digué la Sònia en representació de les dues germanes.

- Jo també – digué la Cori.
- Fiqui una altra ampolla de vi – demanà en Dídac.
- No hi haurà prou amb dues ampolles de vi per a naltros tres – increpà en Pere.

- Si t'el fots tot tú ¡maricón! – insultà en Dídac amb una rialla.

Aquella maitre acabà d'apuntar les comandes i s'allunyà cap a la cuina amb passes enèrgiques. Durant el camí no parà d'esbrincar als dos cambrers que hi havia en tot aquell atestat menjador, una parelleta de nois jovenets que no donaven a bast en servir a la trentena de taules del restaurant.

- ¿Tú no vols tastar el vi nena?- li preguntà el Pere a la Magda amb veu suggerent.

Aquesta mové el cap negativament.

- No, ja saps que no m'agrada l'alcohol...

- Vaja tú t'ho perds – digué aquest, ahora que no parava d'observar a la "maitre" aquella que els havia prés nota. La seva manera de remenar el cul mentre caminava l'estava ficant a cent.

Aquella senyora malgrat la seva edat, encara era digne de fer-la caminar a quatre potes i flagel·lar-la amb la corretja del cinturó. Segur que aquella paia hauria sigut una mena de sex-símbol als anys vuitanta. De totes maneres, el seu marit encara devia xalar com un porc amb ella.

- ¡Osties quina paia tú!- bufà en Dídac referint-se també a la maitre.

- Té una mica de mal geni, però es bona dona – digué la Cori defensant-la -, es diu Joana i es de Montbrió. I els meus pares la coneixen de vista perque es la dona de un dels socis del senyor Fullat.

- Doncs quina mala llet que gasta la Joana aquesta – comentà en Ramón encenent un cigar que havia tret de una luxosa pitillera d'or amb petits retlleus de cenefes -, si jo tingués un restaurant, no deixaria que una impresentable com ella tractés directament amb la clientela.

- Això deu formar part del folklore de la casa home – afegí en Pere Abellò amb ironia -, véns a jalar aquí, i t'atén la Joana de cal Fullat...

- ¡Cagón Deu!, sembla que estiguem parlant de una casa de putes- afegí en Dídac amb una rialla. Tots cinc tornaren a riure sonorament menys la Cori que li propinà un altre cop de colce suau.

- Dona'm un cigar a mi, ¡carinyu! – demanà la Sònia al Ramón, quan aquest es volia guardar la pitillera. En sec la tornà a obrir davant de tothom fent un gest de disculpa.

- ¡Perdoneu que no us hagi ofert abans! ¿qué en voleu?- preguntà mentres la Sònia agafava un d'aquells cigars.

-¿Qué fumes nen? – preguntà en Pere observant aquella luxosa pitillera amb ulls fascinats. En Ramón era un paio de pasta que havia estudia ingenyeria Naval als Estats Units.

-Chesterfield importat- respongué -, ¿en vols un?

- Sí, ja te l'agafo – manifestà en Pere mentres la Sònia li passava el seu encenedor. Fou allavors quan pogué observar millor aquell escot tan generós. La germana gran de la seva parenta estava molt més bona que ella. Com a trenta vegades més. Ella era com una mena de sex-símbol de Reus i li donava bastant de morbo compartir taula al costat de la seva germana menor, la Magda Bargallò, que era la seva novia, amb la qual ja portava sortint des de feia vuit anys. Cada cop que les veia juntes sempre es preguntava si algún dia s'ho podria fer amb les dues a l'hora...

(III)

“Parlant de negocis durant el primer plat”

- ¿Com et van amb tot això del oli?, nano- li preguntà el Dídac en sec.

- Molt bé, nén, molt bé – afirmà en Pere movent el cap. Portava tota la vida treballant en una fàbrica d'olis ubicada a les afores de Reus. Eren els Olis Rebull.

- ¿Encara exporteu cap als Estats Units?- volia saber en Ramón.

- Sí, ara tenim una bona temporada per l'extranger – explicà exhalant una bocanada de fum -. Sobretot des de que li hem canviat el nom a la etiqueta...

- ¿ Ja no us dieu olis “Rebull” doncs? – li preguntà en Dídac totalment extranyat. El nom “Rebull” era molt cassolà i que en sec no hi fós a l'ampolla li samblava com una mena d'heretjía.

- ¡No que và! – exclamà en Pere gesticulant -, en les ventes nacionals encara conservem el nom de sempre. Però de cara al mercat anglosaxò, l'anomenem “Oli Montblanquí”, perque es allà on hem tingut sempre la nostra premsa d'olis...

- ¡Ah, doncs molt bé! – digué en Dídac movent el cap – però crec que haurieu conservar el nom de Rebull...

- Sí, ja ho fem. La casa segueix sent “Rebull oils”, però a la etiqueta amb lletres ben grans hi fem “Golden sun MONTBIANCHI”, perquè així els americans es pensen que és un oli fet a Itàlia i ho compren més ¿enteneu?

Els altres rigueren davant de aquella explicació de pur marketing.

- Ho dic en serio- prosseguí en Pere -, al ficar-hi també made in Catalonia a l’envàs de litre, els clients americans es pensen que el nostre oli està fet en una regió trans alpina com la Catània. Així ho venem més a dojo, tal com succeix amb les pizzes, els caneloni i les lassanyes. Tot el que soni italià es ven com a xurros als Estats Units i naltros ens afegim a aquesta oferta de manera indirecta. Així doncs les coses ens funcionen millor...

- Vaja, vaja – digué en Didac ofegant una rialla- tal com deia abans el Jordi Pujol, la feina ben feta no té fronteres...

- ¡Xec ens has donat una lliçó de marketing internacional acollonant! – exclamà en Ramón estretant-li la mà- però lo de canviar Montblanquí per Montbianchi, no m’acaba d’agradar...ho trobo com artificial.

- Simplement s’ha substituït la “L” de Montblanquí, per una “I” majúscula que sembla una “L”- aclarí en Pere dibuixant-ho a l’aire – no em fet res més, a banda de treure l’accent a la í, de “Montblanquí” i canviar la “Q” final per una “CH”. No fem cap disbarat substituint MONTBLANQUÍ per MONTBIANCHI...

- Sí, sí, molt bona idea – observà en Ramón encenent un altre cigar.

- Escolta paio...- digué en Dídac – ¿i per qué no conserveu el nom de “Re-bull” per fer una patent d’afrodisíacs?- proposà amb un gest de burla.

- ¿Afrodisíacs? ¿per qué? – preguntà en Pere sense captar la indirecta.

- Perque “bull” amb anglès vol dir brau i si fas olis Rebull o el que sigui amb el nom de “Re-bull”, simplement ficant un guió pel mig, la cosa sona com més potent, més canyera ¿no?

Tots plegats tornaren a riure davant de la nova gracieta d’en Dídac, aquest cop s’havia esplaiat bé amb el Pere.

- ¡ Qué malparit que ets! – exclamà aquest fulminant-lo amb la mirada.

- Es clar, es clar- digué el Ramón amb entusiasme- els francesos venen la “Vaca que rie” i els de Reus, fem l’oli “Re-bull”, però no us confongueu amb la beguda “Redbull”- afegí imitant el bram de un brau en cel.

- I ara amb tot això del “Bou de Reus”, el negoci et sortiria rodò – comentà en Dídac amb ganes de seguir tocant-li la moral.

Tots plegats tornaren a riure de cop menys en Pere.

- ¡Fill de puta!, – insultà entredents amb la boca torta mentre tots dos s’estretaren les mans – aquesta te la tornaré – indicà amb el dit índex-. Aquesta te la tornaré un dia o altre mal parit...

Justament allavors arribà una cambrera joveníssima duent el pà amb els estris d’amanir i una tapa d’olivetes. Darrera seu, un noi gairebé adol.lescent diposità les begudes damunt de aquell mantell tan blanc i polit. Obrí les dues ampolles del vi del priorat i en Dídac aprobà el seu aroma amb el cap. Acte seguit serví el vi entre la resta de comensals de la taula. Menys la Magda que no en volia.

- ¡Beu vi nena! – li ordenà el Pere després de arrancar-li l’ampolla al cambrer.

- No que em marejaré- respongué aquesta tapant-se la copa amb la palma de la mà oberta.

- Xec, per un glop que facis no et passarà rés...

La noia mové el cap negativament. No hi havia manera de que tastés l’alcohol.

- Bé doncs, m’en fotré dues a la teva salut- comentà en Pere bevent-se la primera copa amb un parell de glops.

En Dídac arrossegà la darrera oliva de aquella tapeta i deixà el pinyol a dins del cendrer.

- ¡Xec Ramón! ¿i tú com ho portés tot això dels “barcus”?- li preguntà en sec. Ell també havia començat a tastar aquell vi del priorat.

- Bastant bé, bastant bé – aquest atusant-se millor les seves ulleres rodones – la propera setmana m’en vaig a Holanda a revisar la seva fabricació. M’els estàn fent en uns prestigiosos astillers de Rotterdam.

- ¿I qué voleu fer amb ells quan estiguin acabats? – volia saber la Cori tota meravellada. Els seus pares també tenien una embarcació al club nàutic de Salou.

- Els fletarem per fer una ruta turística per la Costa Daurada, de Salou fins al Delta del Ebre – explicà -. Tot just quan els meus germans i jo acabem de montar aquesta petita empresa naviera, els anirem llogant a famílies de alemanys d’alt “standing”

- ¿I on els tindreu amarrats?- preguntà la noia amb curiositat.

- Al club nàutic de Salou. Allà mateix també gaudirem del servei de pilots mariners professionals per a navegar-los mar endins.

-¿I quanta gent hi cap als teus barcus? – volia saber la Cori un altre cop.

- Doncs unes deu persones. Un parell de famílies més o menys- indicà l'altre fent calculs mentals-. De moment ja tenim a un munt de clients alemanys que estan fent cua per navegar amb els nostres iots...

- ¿I quan sortirà el lloguer per dia?

- Uns trescents euros...no podem baixar el preu, de trescents euros al dia per cada iot llogat – explicà en Ramón atusant-se el nus de la corbata.

- Doncs repartit entre deu persones no està gens malament – indicà la Cori amb un somriure. La seva família tenien aquell iot anomenat “La reina del Llevant” i cada any, quan venia l'estiu se n'anaven fins a Mallorca, mitjançant els serveis de un mariner llogat. Així doncs es podien vanagloriar de ser una il.lustre família de grans navegants reusencs.

- ¿I quant us val fer cada “barcu” d'aquests?- preguntà en Dídac observant-lo atentament. En Ramón Juncosa era un noi de vint i cinc anys totalment esquífid i encorbat. El seu cabell negre engominat i les seves ulleretes rodones, li donaven un aspecte del típic contable repelent que surt en totes les pel.lícules de “Gangsters”.

- Doncs cada embarcació ens sortirà per uns cent vint mil euros- explicà amb tota la naturalitat del món-, de moment hem encarregat una escuadra de dotze iots. Si els meus germans i jo no ho fem així, no anirem enlloc.

Algú xiulà a l'aire al sentir aquelles xifres. Allò eren molts calers, gairebé més de duescents mil.lions de les antigues pesetes.

- Suposo que ja us sortirà a compte tot això – comentà en Dídac totalment fascinat.

- ¡I tant! – digué l'altre encenent un altre cigar de la seva pitillera daurada -, ja ho tenim tot calculat. En primer lloc, el fet de encomenar dotze vaixells a l'hora ens surt més bé de preu. I calculant que cada vaixell el llogarem durant tot l'any seguit, menys els dies de manteniment, ens treurem més de cent mil euros anuals de benefici amb cadascuna de les dotze unitats...

- ¡Culloons!- exclamà en Dídac totalment fascinat – si d'aquí no res ja ho tindreu tot pagat.

- Si, càlcullem que si tot va bé, amb dos anys ja tindrem els vaixells amortitzats, perquè a banda s'ha de pagar les places del club nàutic, el sou dels mariners, assegurances, combustible, etc, etc...

- Sí xec, però es una bona idea això de llogar iots particulars pels turistes...

La veritat es que allò si que eren fer negocis. La Cori observà a la Sònia totalment meravellada. La seva amiga s'havia buscat a un bon partit ¡ i tant ! ¿Quí ho havia de dir?, que aquell noi d'aspecte tan fràgil i repelent acabés sent el novi oficial de una de les noies més atractives de Reus.

En Pere Abellò la tornà a observar amb més atenció mentres encetava la quarta copa de aquell vi de taula. Ara ja entenia el perquè del fet que la germana gran de la Magda, festejés amb aquell xixarel.lo tan escanyolit, que físicament no valia res. Sempre havia pensat que la Sònia Bargallò, una noia amb molt de glamour i el.llegància, que donava perfectament la talla per ser una top model o una actriu de cinema a l'estil Nicole Kidman, era massa dona per un tipus tan esquífid i lleig com aquell. Però el fet de tenir diners, molts diners, ho arreglava tot. Ell mateix no podia manegar tants quartos a l'hora per fer negocis pel seu compte. De moment encara no. Només calia esperar que les inversions estrangeres amb l'oli Rebull anessin vent en popa, i potser allavors es podria trajinar-se a dones tant atractives com la seva "cunyada"...o això pensava ell.

Durant aquells moments, els cambrers de cal Fullat portaren les viandes del primer plat de aquell menú de divuit euros per barba. Tots s'ho cospíren amb silenci. El Dídac fou el primer en ellestir el seu plat. Aquell tàrtar amb salsa eslovena. Menjava molt ràpid. Gairebé semblava que només engolia el menjar enlloc de mastegar-ho. Per això tenia la panxa que tenia. En sec se li escapà un rot sense voler.

- ¡Dídac! –renyà la Cori un pel avergonyida. Els altres van fer veure que no l'havien sentit.

La Sònia Bargallò qui prèviament s'havia demanat un cocktail de gambes, deixà de mastegar la tercera gamba del plat, sense voler-ne menjar més i observà a la Cori fixament.

- ¡Escolta xata! – digué amb veu dolça- en sec m'ha vingut un rampell d'enrecordar-me de la Montserrat, ¿encara festeja amb el brassileny?

- Es veritat, fa temps que no sabem res de ella – indicà la Magda amb un somriure.

- L'altre dia van passar per la sabateria i em van dir que es volien casar aviat- explicà la Cori amb il.lusió.

- ¿Quí es la Montserrat? – volia saber en Dídac -, ¿aquella amiga teva que surt amb un negre?

- Es brassileny – corretgí la Cori un xic molesta per aquell comentari racista del seu novi -, i no es negre del tot, es mestís.

- Ha, ha, ha...- rigué en Pere recordant vells temps-, tots els paios de Reus passaven de aquella tia per lo foca que era, i ara s´ha tingut que buscar a un negrot mort de gana.

- ¡Prou Pere! – renyà la Magda propinant-li un cop de colce – no m´agrada que parlis així del novi de Montserrat.

- Un rabu així, un rabó així de llarg deu tenir el brassilenyu aquell, Ha, Ha, Ha...– comentà en Dídac aixecant els dos dits índexs de cada mà, tot i deixant una separació de mig metre en línea recta. Aquella era la descripció que feia vers l´orgue progenitor de aquell noi que sortia amb la Montserrat.

- ¡Prou Dídac! – renyà la Cori clavant-li un altre cop de colce -, no ens agrada que parlis així de la nostra amiga.

- Si no parlem de ella precisament, parlem de una altra cosa, Ha, Ha, Ha...

- ¿I quan es volen casar? –volia saber la Sònia obviant aquells comentaris grosers.

- Em sembla que em va dir que es casarien l´agost que vé – respongué la Cori.

- Doncs a veure si venen a fer-se les aliances a la nostra joieria- comentà la Sònia referint-se a la joieria familiar que tenien al carrer de les Galanes.

- Els hi farem un bon descompte- afegí la Magda amb una rialla-, al mateix temps ens alegrarem molt de tornar-los a veure.

- Jo també la volia convidar avui – manifestà la Cori amb tristessa – però no ha pogut ser, perque no l´he pogut localitzar. Tenà el mòbil apagat. Darrerament sempre el té apagat.

- ¡De tant cardar amb el seu brassileny! – increpà en Dídac fent un gest incissiu davant de tothom.

-¡ Va prou xatu! – renyà la Cori pegant-li suaument a la mà, mentres els altres dos nois no paraven de riure disimuladament.

(IV)

“La comanda de les postres i les seves conseqüències”

Els cambrers tornaren a interrompre aquella conversa tan interessant sobre la Montserrat i el seu noví brassiler, mentres portaven el següent plat del menú.

- Podríem demanar més “vinatxu” ¿no?- proposà en Pere acabant-se la sisena copa de la nit.

- ¡lep camarero! – cridà en Dídac a plé pulmó, mentres aquell es dirigia cap a la cuina per anar a buscar els plats que faltaven.

- ¡Possan´s dues ampolles més del mateix vinet! – demanà en Pere alçant l´ampolla buida a l´aire perque ho veiés de lluny.

- Dues ampolles més, senyor...- rectificà el cambrer tornant cap a la cuina.

- ¡ I que sigui ràpid que ens morim de sed! – torna a cridar en Dídac amb la seva veu de baríton. Tambè començava a anar bastant trompa.

El cambrer portà els segóns plats que faltaven, eren els conills amb all i oli per a la Sònia i en Ramón juntament amb l´estofat de vedella per a la Magda. Darrera seu arrivà la cambrera amb les dues ampolles de vi que havien demanat.

En Pere serví vi a tots els començals de la taula menys a la Magda. Quan li arrivà el torn a la Sònia, ho feu sense evitar que se li escapés una mirada lasciva. Desputllant-la totalment amb la imaginació. Aquesta l´observà directament als ulls i es sentí un xic roburitzada. En Pere Abellò, era un noi força atractiu, bastant més que el seu noví. Ja que era un paio ros amb els ulls grisos i la mandíbula quadrada. També tenia aquella mirada ferotge que li donava aquell toc tan varonil. El seu cós, a diferència del d´en Ramón, era de un metre vuitanta. Esbelt i músculat. En Pere Abellò, era el típic noví per lluir davant de les amigues i per moltes coses més. Però ella sempre havia estat enamorada del seu Ramonet. Sinò no sortiria amb ell. O això creia...malgrat que molts cops, tenia aquesta idea sobre la seva rel.lació de parella bastant confusa. Era evident que en molts casos, el noví de la seva germana petita tenia la culpa de que passés allò.

- ¡Ficam ví, Pere! –demanà en sec la Magda observant-los a tots dos amb recel.

- ¡ Ostres quina novetat! – exclamà en Pere a punt de deixar l´ampolla damunt de la taula.

Els altres començaren a aplaudir sonorament. La Magda tastaria l´alcohol per primer cop en sa vida.

Acte seguit els sis comensals de aquella taula començaren a crospar-se les viandes del segón plat amb silenci. “Clint-clant” soroll

de coberts i “glub,glub, glub...hmm ¡qué bó!” fou l’únic que es sentí durant els deu minuts següents.

De totes maneres la “maitre” de cal fullat, els feu esperar més de vint minuts per pendre-lis nota de les postres.

- Amb el menú només hi entra sorbets de llimona o xampany, flam de la casa, crema catalana i iogurt natural- anuncià aquella senyora amb altivesa.

- ¿No teniu menjablanc per casualitat?- preguntà en Dídac que era molt de Reus.

- Un menjablanc...- apuntà la “maitre” gairebé sense respondre-li.

- ¿Pero entra en el menú?¿ o no?- volia saber.

- Amb el menú només hi ha el que us he dit abans...

- Allavors el menjablanc ¿no entra en el menú?

- Doncs no, no entra al menú. S’ha de pagar a banda- afirmà la Joana.

- ¡Cagún Déu! ¡haver-ho dit al principi! – bramà en Dídac fent un gest molest.

- ¡Ja us ho he dit que no entrava!- exclamà aquella “maitre” encarant-se amb ell -, si sou sord de la orella no es problema meu...

- Jo seré sord, però vosté es una maleducada- increpà en Dídac mentres els altres no paraven de riure, inclós la Cori.

- Perdona que et digui xato, però el maleducat ets tú- respongué la “maitre” totalment encesa-, el maleducat ets tú que em faltes al respecte sense cap motiu. Jo simplement he dit que al menú de divuit eurus que heu demanat tots vosaltres, només hi entrava el sorbet de llimona o xampany, flam de la casa, crema catalana i iogurt natural com a postres. Si vosté vol menjablanc no es el meu problema. Entri o no entri al menú.

- Sí, però vosté no m’ha respost a la pregunta que li he fet com a client seu i de aquest restaurant – matissà en Dídac, que en sec havia decidit emprar-se a fons amb ella. La seva feina de venedor comercial de una prestigiosa fàbrica de pinsos local, li feia tenir moltes taules.

- ¡I tant que li he respost! – exclamà la maitre que volia fer el mateix amb ell -, en cap moment li he dit que el menjablanc entrés en el vostre menú de divuit eurus, sinò tot el contrari...

- Però només m’ho ha dit justament després, quan ja li he demanat i damunt m’ha faltat al respecte dient-me que soc sord, ¡vinga home!, ara tindré la culpa jo...

- Vosté ha triat menjablanc quan ja ha escoltat que no hi era inclós al postre del vostre menú...¡jo sigui que tinc raó jo!- afirmà ella amb

un gest rotund -, soc jo la que es mereix una disculpa per part teva maco.

Tota la taula deixà de riure, expectants al desenvolupament de aquella discussió tant competitiva. Ells coneixien ja la làbia que tenia en Dídac des de feia molt de temps, però la mala llet de aquella senyora amb la qual s'enfrontava, estava transformant aquella comanda de postres en un veritable duel de titans.

- No, no, perdoni – increpà en Dídac amb un somriure irònic -, la falta de respecte ha sigut per part seva, perque quan jo li he preguntat si teníeu Menjablanc, vosté simplement ho ha apuntat. Ha dit “un menjablanc” amb veu alta sense aclarir si entrava al menú o no...¡ i xec ! no se m'esbraoni més, que hi havia testimonis davant. I a més a més m'ha faltat al respecte, dient-me que patia de sordera...

- ¡A veure xato! – exclamà la maitre amb ganes de seguir amb aquella trifulca -, jo no m'esbraono mai així com així si no em toquen la moral, tal com ha fet vosté...dient-me que soc una maleducada i tot això...

- Li he dit maleducada, perque vosté ha sigut maleducada en dir-me que era sord de la orella...

- ¡El qui és maleducat ets tú! – afegí ella asenyalant-lo amb el dit índex -, perque quan jo he anomenat les postres del menú, i no he dit menjablanc, ni tarta de whisky, o profiterols, etc...etc..., es perque no entraven al menú. Si haig de dir tot el que entra junt al que no entra al vostre menú de divuit euros, no acabaria mai de fer la meva feina, que consisteix simplement en pendre nota a taula i no pas barallar-me amb clients polèmics com vosté.

- Molt bé, molt bé – digué en Dídac movent el cap -, però tal com he dit abans, tot això no li donava la suficient autoritat ni el motiu determinat per a faltar-me al respecte com a client, dient-me sord de una orella. I pensi que amb tota aquesta discussió tan estúpida, vostre ja podria haver prés nota a tota la taula i no tant sols a mi. A mes també com a client que soc d'aquest establiment, li haig de recalcar que ha trigat més de mig hora en venir a demanar-nos les postres des de que hem acabat el según plat...

- Es pensa que tinc radar jo...

- Esperí, esperí, deixim continuar – prosseguí en Dídac fent un gest amb xuleria -, a més de tot això i de que em tingut que esperar-nos per agafar taula al principi de tot quan em entrat en aquest establiment, malgrat de que ja en teniem una de reservada, jo com a client del “vostro” restaurant, només espero les seves disculpes, que han de ser moltes i el llibre de reclamacions de aquest prestigiós establiment.

- ¿Quin llibre de reclamacions?

- Doncs el llibre de reclamacions que qualsevol local en condicions i dedicat a la hosteleria catalana ha de tenir per a usufruit del seu client. Satisfet o no satisfet...

Aquella “maitre” l’observà totalment petrificada sense saber que dir a continuació. Amb el Dídac havia trobat la horma de la seva sabata i en sec gairebé es trobava amb la situació de fer el bot. O bé per plorar o bé per llençar-se-li al damunt com una pantera i esgarrapar-li la cara. Era evident que el seu rival li havia sapigut guanyar la partida.

- Però abans si us plau, afanyis en pendre nota de les postres que volen els meus amics, perquè cap de ells es mereixen esperar-se fins a les dotze de la nit per acabar de sopar – afegí amb més xuleria que mai.

Aquella dona optà amb mossegar-se la llengua i deixar-ho estar, quan veié que totes les taules del voltant també havien estat observat el darrer desenvolupament de aquella discussió entre “maitre” i client.

- ¿I valtros que voleu? –preguntà a la resta de aquella taula com si no hagués succeït res.

Gairebé tothom demanà xarrup de llimona, menys en Pere que el volia de cava i en Ramón que desitjava un flam de la casa. Ningú s’atrevia a demanar menjablanc per si de cas. La maitre ho apuntà tot sense dir res més i s’allunyà de aquella taula amb el cap ben alt i amb passes ràpides. Era evident de que quan estigués sola del tot i no la veiés ningú donaria cops a la paret amb crits enèrgics per a desfogar-se.

(V)

“Diàleg entre el Pere i l’Antón del banc de Bilbao”

I mentres esperaven les postres una taula que hi havia a la dreta es buidà de les dues parelles que l’ocupaven, per a ser restituits per dues de més.

- ¡Ei Pere! – saludà un dels nous veïns.

- ¡Xec, Antón!- saludà en Pere aixecant-se de la taula malgrat lo tort que anava -, ¿qué fàs aquí? – preguntà amb alegria mentres li estretava la mà.

- Doncs mira, he vingut aquí a sopar amb la “parenta”, com tú suposo- digué l’altra amb una rialla. Tenia la mateixa pinta d’executiu agressiu que en Pere.

- Ah, doncs molt bé – digué aquest -, ja feia temps que no ens veiem...

- Demà ens anem a esquiar a baqueira, ¿qué voleu venir? – preguntà el nou visitant observant a la Magda.

- No xec, no podem – negà en Pere movent el cap-, que ens anem a esquiar a Andorra amb la seva família...

- ¡Nen ja t’he vist el cotxe! – exclamà l’altre en sec.

- Es el BMW que tinc aparcat a baix...

- Jo ja sabia que aquell era el teu carru nou. M’ho va dir un company del banc, quan anaves a fer la transferència...

- Sí xec – afirmà en Pere amb la boca torta -, pagat trinco-trinco.

- ¿I lo dels olis? ¿encara hi estàs ficat?

- Si xec, ¡i qué duri! – repongué observant-lo millor de dalt a baix- i a tú ¿com et va amb tot això del banc?. M’han dit que t’han d’anomenar secretari del director...

- Si ara a partir del març – digué l’altre amb un somriure -, passat pel banc que veurem els nous credits que fem per a socis capitalistes com tú...

- Potser sí que ho faré paio – afirmà en Pere donant-li un copet a l’estòmac -,estic mirant d’ampliar la planta d’enbotellament d’oli que tenim aquí a Reus...

- ¿A la carretera d’Alcolea no?

- Sí, xec, però ara ens falta espai. Necesitem més genere per a vendre als Estats Units...

- Doncs a partir del mes que vé passa’m a veure quan vulguis – digué l’altre sentant-se a la seva taula -, pregunta per mi i jo et ficaré en contacte directe amb el director...

- ¡ Doncs molt bé xato! – s’acomiadà en Pere tornant al costat de la Magda -, ens veiem...

- A veure si et passes pel “Aigües Verdes” – digué l’altre -, fa temps que no fem una partideta de golf.

- Tranquil nano, que ja et trucaré...

(VI)
“L’hora dels regals”

Durant uns breus instants, tots sis estigueren una bona estona sense dir res entre ells, fins que la Sònia va decidir trencar el gel treient-se un paquetet del seu moneder i entregant-s’ho a la Cori.

- Te xata – digué donant-li un petonet a la galta -, moltes felicitats...

- ¡Oh Sònia!, moltes gracies...- agrai la Cori amb el rostre il·luminat per la emoció -, no calia que ho haguessis fet – afegí observant aquell paquetet embolicat amb molt de luxe.

- Es d’en part meva i del Ramón – anuncià amb satisfacció-, ja el pots obrir si vols.

Aquell regal d’aniversari estava embolicat amb fils daurats i era un estoig de plata amb el seu nom i data de naixement, “Cori Pallejà Vallverdú 27 de gener 1976”. A l’interior de aquell estoig forrat de vellut hi havia una pluma “Montblanc d’or” amb el mànec de marfil.

- ¡Ai gràcies! – tornà a dir la Cori amb els ulls humits per la emoció, mentre la resta de la taula tornà a aplaudeir sonorament -, gràcies als dos – afegí donant-lis un petò a cadascún. Aquell obsequi d’aniversari valia molta pasta.

- ¡Té xata! – digué la Magda donant-li també un paquet versemblant a l’altra -, naltros també et portem un regalet...d’en part del Pere i meva.

- ¡Ai, moltes gràcies xata!- agrai la Cori, donant-lis també dos petonets a cadascú. Acte seguit estirà els cordills daurats de aquell envoltori idèntic a l’altre. Era evident que totes dues l’havien adquirit en la seva joieria familiar.

Aquest cop es tractava de una pitillera d’or masís amb dedicatòria. Cada cop que s’obria sonava una musiqueta.

- Ai gràcies xata – agrai la Magda tornant-li a donar dos petóns a la seva amiga -, no calia que us haguessiu gastat tants diners...

- ¡Cullóns! – exclamà en Dídac amb veu impertinent -, com sa nota que valtros “dugues” sou de la millor joieria que hi ha a Reus. ¡La joieria Bargalló! – exclamà amb veu teatral.

- ¡Xec! – exclamà en Pere amb xuleria – i tú molt de parlar, ¿però quin regal li has fet a la teva parenta? ¡ninot, qué ets un ninot! – afegí amb una rialla.

- Escolta nen, que jo per si mateix ja soc un bon regal, sortint amb aquesta dona – digué en Dídac donant-li un petò a la galta de la Cori

-, felicitats xata meva, que en compleixis molts més- afegí besant-li els llabis.

- ¡BRAVO, BRAVO, FFIIUUU! – xisclaren els altres amb alegria.

Allavors el noi de la Cori també es tregué un paquetet de la seva americana color caramel. En aquest cas era com una mena de sobre embolicat amb paper couché de color vermell. La Cori l'obrí lentament i emeté un xiscler plé d'emoció al veure millor del que es tractava. Eren dos bitllets d'avió per anar al Carnaval de Rio de Janeiro.

- ¡Ai xatuuu! – exclamà mentres l'abraçava intensament.

- Es per festejar que ja portem cinc anys sortint junts – anuncià en Dídac tot orgullós -, hi anirem una setmaneta.

- ¡Xec, com us cuideu! – exclamà en Pere amb una guspira d'enveja als ulls.

- A mi també m'agradaria anar a Rio de Janeiro – digué la Sònia amb els ulls pléns d'ansietat.

- L'any que vé també hi anirem naltros ¿eh carinyu? – digué el Ramón donant-li un petò als llabis.

La Cori restà totalment paralitzada observant aquells dos bitllets d'avió.

- ¡Dídac, això t'haurà costat una fortuna! – exclamà sense poder-se creure-ho del tot.

- No xata, aquest any tú i jo anem a Río de Janeiro...

- ¡Oh Dídac! – exclamà la noia amb els ulls humits començant a plorar d'alegria. Aquest li tornà a besar als llabis. Amb un petò més llarg i apasionant que l'anterior. La resta de la taula tornà a aplaudir amb més força que mai.

(VII)

“La indisposició de la Sònia”

Al cap de pocs según la Sònia s'aixecà del seu lloc un xic tambalejant, aquell vi li havia pujat massa al cap.

- ¿On son els lavabus Cori? – preguntà ficant-se la mà a la boca de manera delicada.

- Allà al fons per on hem entrat – respongué aquesta observant-la extranyada - ¿qué et passa res nena?

- Tinc l'estòmac una mica regirat – digué abans dedirigir-se cap allà.

En Pere apurà la seva desena copa de vi mentres la resta de la taula seguien parlant de les seves coses. Durant aquells darrers segons no havia perdut de vista aquell moviment tant sexi del culet de la seva "cunyada" mentres atravesava aquell menjador de cal Fullat. La noia tenia una alçada de un metre vuitanta, amb un tall i saber moure's molt exquisit. A banda que era potser una de les noies més atractives de tot Reus, de aquelles que tothom es gira quan la veu pel carrer, els seus moviments generaven molt de morbo. I aquella cara tan bent feta que només sabia despendre inocència a l'hora de tendresa, era digne per correr-se-li amb una bona lleterada, empastifant-li aquelles galtes tan turgents. Tot això pensava en Pere Abellò vers la Sònia quan en sec també decidí aixecar-se de aquella taula.

- Xec haig d'anar a fer una trucada pel mòbil – anuncià amb la boca torta mentres tothom s'el mirava -, me l'he deixat al cotxe...

- ¿A qui has de trucar aquestes hores xato? – volia saber la Magda un xic extranyada.

- A un empleat nocturn de la fàbrica d'olis, al qual li tinc que donar unes quantres instruccions sobre una comanda que ha de sortir aquesta matinada...

- Pots fer-ho des del meu...- indicà el Dídac atansant-li l'aparell.

El Pere mové el cap amb una extranya brillantor als seus ulls.

- No puc xec, no m'enrecordo del seu número...només el tinc a la memòria del meu telèfon.

- ¿Vols que t'acompanyi xato? – li preguntà la Magda a punt d'aixecar-se amb ell. La veritat es que el paio anava molt tort i amb prou feines arribaria al cotxe.

- No cal nena, no cal – digué aquest movent el braç negativament. Encara puc caminar, de tornada potser aniré a fer una visita al senyor "Roca", però estic bé, moult bé – digué allunyant-se amb ziga-zagues de aquella taula.

- No sé que li ha agafat ara amb trucar – digué la Magda amb un somriure.

- Xec aquest paio cada cop va més mamat – anuncià en Dídac sense deixar d'observar-lo un xic compungit -, abans em sembla que no bebia tant.

- Deu ser per culpa de la feina – digué la Cori donant-li un copet a l'ombro.

- Un càrrec com el seu, li deu crear molt d'estress – digué en Ramón que fins allavors havia estat callat -, es molta responsabilitat dirigir una fàbrica d'olis com cal Rebull.

- Sí, la veritat es que hi ha dies que gairebé no dorm de lo preocupat que està- afegí la Magda -, però de moment encara pot aguantar gràcies al sou que li paguen...i perquè la feina li agrada.

- Es clar, es clar, - digué en Dídac -, però s'hauria de cuidar una mica més i no privar tant...

- ¡Però si tú has begut tant com ell! – renyà la Cori amb una rialla -, i tú no vas tan estressat com en Pere...

- No creguis, no creguis...- manifestà en Dídac amb un gest negatiu.

Mentres tots quatre parlaven del xicot de la Magda, aquest s'adonà que duïa el mòbil a la butxaca mentre baixava les escales del menjador. Ja no calia que l'anés anar a buscar al cotxe. Decidí trucar allavors a la fàbrica d'olis, però en sec li vingueren unes nàusees increïbles i arribà corrents fins als lavabos dels homes. Tingué temps de vomitar tot aquell sopar a dins de la tassa del water. Havia begut massa vi. La barreja de aquells plats exòtics amb el vinatxo de cal fullat, no li havia sentat massa bé.

- ¡Cagún Deu! ¡qué pringat que soc! – exclamà mentre tirava la cadena del water. Allavors es sentí millor. Sort que els lavabos dels homes eren buits. En Pere obrí la porta i creuà aquell passadís de cal Fullat per entrar al de les dones. Volia porta en pràctica aquella idea que se li havia ocorregut mentre s'aixecava de la taula.

- ¡Pere! ¿qué fas aquí? – li preguntà la Sonia totalment extranyada mentre es disposava a sortir de ells. Aquest la empenyé cap a dins de la cabina del water amb un gest ràpid i tancà la balda sense dir res. La noia obrí la boca per cridar però l'altre se la tapà a temps mentre se li tirava al damunt.

- ¡Sònia, Sònia! – mascullà a cau d'orella – t'estimo, no saps com t'estimo encara ¡mala puta! – insultà gratant-li per sota de la seva minifalda amb uns dits ansiosos -, no saps com he esperat que arribés aquest moment. Tú i jo sols un altre cop després de tant de temps...¡per fí! – afegí baixant-li les calces.

- Pere si us plau, deixam sortir – implorà la noia gairebé sense oferir resistència – allò nostre ja va acabar fa temps, ara surto amb el Ramón, ho has d'entendre...

- I jo surto amb la teva germana...- digué en Pere intentant-li donar un petò a la boca -, ja saps que no soc gelós...

La noia es deixà besar als llabis durant uns segons mentre en Pere es baixava la bragueta. No s'atrevia a cridar del tot per no

armar un escàndol a cal Fullat. Potser allò que estava succeïnt als lavabos es podria arreglar per les bones.

- Pere, jo t'aprecio molt, t'estimo com a familiar meu que seràs – digué ella amb tota la bona fé del món -, però has d'entendre que allò nostre va acabar definitivament..

- Però la teva germana encara no ho sap...- digué en Pere amb veu libidinosa.

- Va ser una aventura, no rés, simplement ens vam deixar anar...

- Com ara – digué en Pere sacsejant-se el seu membre davant seu.

- Pere, si us plau, deixam sortir – demanà la Sònia observant-lo totalment horroritzada.

- Segur que el teu novi d'ara no la té tan grossa com la meva- digué llençant-se-li al damunt un altre cop.

- ¡Pere no! ¡si us plau! – exclamà aquesta deixant-se obrir les cames. Gairebé sense oferir resistència.

- ¡Torna a provar els meus vint i cinc centímetres de plaer nena! – exclamà en Pere ataforant-li el seu virot trempat com una mala cosa. La noia gemegà lleument i en sec es deixà penetrar del tot, amb ansietat, com si ho estigués esperant de tota la vida.

- ¡AH, PERE, CA GROSSA LA TENS!– exclamà amb veu luxuriosa mentres l'altre no parava de bombejar de manera frenètica. Ho feu amb totes les forces que tingué allavors. S'estava trajinant a la Sònia un altre cop, un altre cop, no s'ho podia creure...

Al cap de cinc minuts ejaculà en la vagina de aquella noia al mateix temps que ella. Era increïble lo coordinats que anaven tots dos... TOC, TOC, TOC... en sec algú trucà a la porta de aquell water.

En Pere i la Sònia enmudiren totalment espantats mentres estaven consumant el seu acte sexual.

- ¿Sònia? – preguntà la veu de la seva germana -, ¿ets aquí dins?

- Sí Magda, ¿qué vols?

- ¿Qué et trobes bé?

- Tinc una mica de diarrea d'estòmac, no es rés – mentí la seva germana – ara surto.

En Pere ja se l'havia tret fora i se la estava sacsejant aparatósament per lliurar les últimes escurrialles.

- ¿Sònia? – preguntà la Magda amb veu suspicax.

- Ara surto, torna al menjador que ara surto...- digué aquesta amb veu molesta.

- Es que m'ha semblat com si hi hagués algú més amb tú aquí dins...

- ¡Fes el favor de marxar! ¡ qué ara surto! – exclamà la noia tota furiosa mentres tirava de la cadena. Aquest cop la Magda tornà cap al menjador.

Durant tota aquella estona, en Pere no havia parat d'arrambar-la per tots els costats. Aquella situació li donava veritable morbo.

- Ets un porc fastigós – insultà la Sònia alhora que li propinava un mastegot. Aquest no parava de riure sonòrament mentres s'abotonava els pantalóns.

- A veure si a partir d'ara podem trobar-nos més sovint – digué obrint la balda del lavabo -, mai em contestes quant et truco pel mòbil i quan ho faig al fixe que téns a la feina sempre em penjes el telèfon...

La Sònia s'arreglà el vestit i caminà darrera seu tornant tots dos cap al menjador com si no hagués succeït res.

- El dilluns et tornaré a trucar per quedar...- anuncià en Pere amb un somriure.

- Ni ho intentis – digué la noia sense mirar-se'l mentres creuava aquell menjador amb passes precipitades, en Pere es quedà allà a prop dels lavabos perquè en sec s'havia enrecordat de aquella trucada que havia de fer a la fàbrica dels olis Rebull.

- ¿Senyor Pinyol? – preguntà quan algú despenjà el telèfon del despatx.

- Sí, soc jo...

- Perdoni que m'hagi retrasat aquesta nit a la feina- es disculpà en Pere -, d'aquí vint minuts estic a la fàbrica...

- ¡Vinga home que l'estem esperant! – increpà l'encarregat del torn de nit -, el motor de la premsa s'ens ha tornat a espatllar i no el podem arreglar fins que arriui vosté...

- Sí senyor Pinyol, ja m'en faig càrrec...

- En aquesta empresa sempre em considerat que vosté com a tècnic del manteniment elèctric no ens pot fallar mai ¿entessos?

- Si senyor Pinyol, es que la grua municipal se m'ha emportat el cotxe, però ara vinc cap aquí – digué en Pere mentres una suor freda li regalimava el front.

- ¡Vinga cagón Deu! – bramà l'encarregat -, que j'hauries de ser aquí des de fa estona, com se n'enteri el senyor Rebull, ja veuràs el que es bó...

- No li digui si us plau, no li digui – suplicà en Pere per telèfon.

- Fest'ho com vulguis nano, però si d'aquí mitja hora no encara no has arribat a la fàbrica, ja m'encarregaré personalment de que et fotin al carrer...

- Ara mateix estic amb vosté senyor Pinyol...

- Doncs vinga, ¡afanyat! – exclamà aquest penjant el telèfon amb violència. Aquell darrer electricista encarregat del manteniment li estava causant molts problemes.

En Pere tornà a la taula amb els seus amics una mica més sobri pel rapapolvo que li havia fotut l'encarregat. El pitjor es que aquella nit de dissabte hauria de pringar fins a les sis del matí i empalmar per anars'en a esquiar a Andorra amb els altres, que havien quedat a dos quarts de set a la plaça de les Oques. Temps just per dutxar-se, recollir els avaloris d'esquí i passar a buscar a la Magda per casa seva.

- He trucat a la fàbrica i he d'anar ara mateix amb molta urgència – digué amb veu tràgica mentres seia a taula -, sen's ha espatllat una premsa de l'oli i tinc que parlar amb l'encarregat de manteniment per observar l'averia. Hauria de marxar ara mateix...

- Doncs demanaré el compte- digué la Cori amb veu nerviosa. Allò d'en Pere era un gran problema.

- Sí, sí, paguem el sopar quan més aviat millor – indicà la Magda observant al Pere fixament. En sec els seus ulls també es creuaren amb els de la seva germana gran. Ella mateixa es delatà al tornar-li la mirada. Les dones sempre ho endevinen a la primera. Però la Magda ja sospitava des de temps enrera que sempre hi havia hagut quelcom sospitos entre la Sònia i el Pere, però encara així seguia estimant al seu noi pel damunt de tot i allò no deixava de ser una rel.lació de parella morbosament masoquista, ¿però quantes n'hi que no ho son?

La Cori demanà el compte mentres en Pere feia el gest d'aixecar-se de la taula. Aquella mestresa tan estirada deixà la factura del sopar damunt de la taula col.locada dins de un plateret d'argent.

- ¿Quan puja tot això? – volia saber en Dídac mentres la Cori es treia la tarjeta de crèdit.

- Dos cents trenta euros, però em sopat bé ¿oi?

La maitre s'emportà el plateret cap a la màquina sense dir res a ningú de aquella taula, la picabaralla verbal amb el Dídac l'havia deixat totalment exhausta. Al cap de mig minut tornà amb pases enèrgiques.

- ¡ La tarjeta no val maca!- anuncià amb un tò impertinent -, no hi teniu res de saldo – afegí depositant-la violentament damunt de la taula.

- ¡No pot ser! – exclamà la Cori totalment ofuscada -, si aquesta tarda tenia més de mil eurus...

- Doncs l'ordenador ens indica de que no hi ha saldo...

- No m'ho puc creure – digué la Cori mirant per totes direccions.

- Tranquila nena – digué la Sònia agafant-la de la mà -, ho paguem entre tots i ja està...

- Es veritat no t'amoinis – increpà en Ramón treint-se la cartera amb un im`pols enèrgic.

- ¡Que no, que no!- exclamà la Cori amb un gest de rebuig -, que us volia convidar jo mateixa. El que passa es que mai en ma vida m'`havia pasat una cosa com aquesta...¿segur que ho ha mirat bé?- preguntà tornant-la a donar a la maitre de cal Fullat.

- No maca, ja us ho he dit que no val i no ho penso tornar a mirar...

- ¡Doncs paguem-ho entre tots i ja està!- exclamà en Dídac dipositant dos bitllets de cinquanta euros damunt de la taula.

En Ramón, el noi de la Sònia, el que tenia tota aquella escuadra de iots, volia fer el mateix però no pogué.

- Ostres nens, ho sento però m'`haureu de deixar quartos, no m'`he enrecordat de treure pasta al caixer...¿portes tú algo Sònia?

- Doncs no, em passa el mateix que a tú, només porto cinc eurus amb calderilla...- digué aquesta totalment ofuscada.

- ¡No us preocupeu que jo porto pel.les de sobres!- exclamà en Pere obrint el seu bitlleter amb un gest enèrgic – el que falta ja ho ficaré de la meva butxaca – afegí obrint-ho davant de tothom. Però allà dins només hi havia un bitllet de deu eurus.

- ¡Ostres no pot ser! – exclamà observant-lo amb els ulls totalment desorbitats -, si diria que en portava un de cent quan he sortit de casa...

- T'`el deus haver gastat amb la maquineta – digué la Magda amb veu impertinent.

- No que he ficat gasolina...- rectificà en Pere pentinant-se els cabells -, ¿no m'`ho podríes pagar tú carinyu? – preguntà amb veu acaramelada.

- ¡Jo a tú no et penso pagar res a partir d'`ara! – exclamà la noia ficant-se en sec tota violenta.

- ¡Xeec! ¡no fotem nena!- exclamà en Pere amb xuleria-, ¿qué t'`ha agafat ara?

- ¡I tén pots anar a la puta merda a partir d'`ara!- increpà vertent-li la copa de vi damunt de la seva americana almidonada. Acte seguit s'`aixecà d'`un bot i s'`allunyà de aquella taula amb passes enèrgiques.

En Pere restà totalment paralitzat davant de aquella reacció tan inesperada.

- ¡Espera nena, no t'`en vagis!- cridà la Sònia sortint corrents darrera seu, tot i barrant-li el pas al cap de pocs segons.

- ¡Deixa'm estar mala puta! – exclamà la Magda propinant-li una bona bufetada a la seva germana gran-, ni cal que em parlis mai més en ta vida ¿enténs?- i acte seguit desaparegué escales avall.

Tot el menjador de cal Fullat observà aquella escena, però ningú digué rés. La Sònia tornà totalment roburitzada a la taula amb els altres. Encara duïa la marca de la mà de la seva germana en la galta esquerra.

- La Magda no pot beure gèns d'alcohol, li puja al cap i es torna molt violenta – digué com excusa.

En Pere s'acabà de netejar aquella taca de vi en la seva americana i decidí sortir també darrera de la seva xicota.

- Ara parlaré amb ella per aclarir tot això- digué aixecant-se de un bot.

- ¡Espera Pere!, no marxis encara- increpà la Sònia agafant-lo pel canell -, encara falten cent vint eurus per acabar de pagar el sopar...

- Es igual, ja ho pago jo – digué en Dídac treient-se més bitllets de la seva cartera – avui porto peles de sobres...

- Gracies carinyu- digué la Cori donant-li un petò a la galta-, després ja passarem comptes...

- Tú vés a parlar amb la teva xicota i aclarir allò de la feina, que el sopar ja està pagat – li digué al Pere.

Aquest feu una ganyota d'agraïment i sortí del menjador amb pases precipitades. Gairebé sense acomiadar-se de ningú. Un pic estigués al carrer pasaria de buscar a la Magda i aniria cuïta corrents cap a la feina per arreglar el sistema elèctric de aquella premsa d'oli que era la única feina que se li donava bé en la vida.

- ¡lep mestressa!- cridà en Dídac aixecant el braç- ho paguem amb metàl.lic...

Aquella dona agafà els diners de dins de la plàtera sense dir rés.

- Espero que lo d'abans hagi sigut un malentés – s'excusà la Cori.

- De malentés rés nena- digué la maitre amb antipatia – en la tarjeta que m'heu donat abans no ho havia saldo i prou...

- ¡Doncs ara prengui els diners i calli! – exclamà en Dídac totalment encés.

Aquella dona contà els diners i s'allunyà de aquella taula amb pases enèrgiques, no tenia ganes de tornar a entablar una altra picabaralla verbal amb aquell gamarús. Tampoc li havia deixat rés de propina.

- ¡Anem-nos d'aquí! – escupí en Dídac aixecant-se de un bot.

- Sí, sí, anem-nos d'aquí – digué la Cori totalment enfadada- no penso tornar mai més a cal Fullat.

- Per mi que li fotin una bomba aquesta nit mateix o que es cremi-digué en Ramón agafant a la Sònia pel tall.

Acte seguit tots quatre recolliren els seus abrics i sortiren al carrer, en plena plaça Mercadal, el Pere ja havia fotut el camp amb el seu BMW, de manera que la Sònia i el Ramón haurien de tornar a peu fins a casa seva. Tots dos vivien allà al Parc de Sant Jordi.

- ¿Voleu que us acompanyem? – li preguntà la Cori.

La Sònia mové el cap.

- Esperarem aquí a veure si torna el Pere amb la meva germana.

- Aquest ja no tornarà – digué en Dídac – deu haver anat corrents cap a la fàbrica...i la teva germana ja deu estar a casa...

- Esperem que sigui així – digué la Sònia.

- Vinga va, pujeu al cotxe, que us portarem fins a casa – digué la Cori agafant-la suaument pel braç.

En Dídac obrí el seu Golf GTI color vermell que estava aparcat en l'altra punta de la plaça Mercadal, justament damunt del parterra amb una altra infinitat de cotxes que no havien trobat lloc pel centre de Reus.

- ¡ EI VALTROS NO MARXEU ENCARA !- cridà algú des de una balconada que hi havia enfront seu. Era la maitre de cal Fullat -, ¡ NO PODEU MARXAR ENCARA! – afegí cridant a plé pulmò.

- Xec, ¿qué li deu passar ara a la pava aquesta?- preguntà en Dídac observant-la totalment incrèdol.

- ¡ AQUESTS EURUS QUE M'HEU DONAT PER PAGAR EL SOPAR SON TOTALMENT FALSOS! – cridà aquella dona sacsejant els bitllets en l'aire.

- ¿Com que són falsos? – preguntà l'altre amb veu sonora mentres es dirigia de nou cap a cal Fullat.

-¡ ARA MATEIX ELS ACABO DE PASSAR PER L'APÀRELL DE INFRAROIGS ! – exclamà la maitre tota furiosa -, I HE DESCOBERT QUE SON BITLLETS FALSOS, IMPRESOS PER ORDINADOR...

- ¡Vinga home! – exclamà en Dídac totalment enfadat -, només falta això...

- SI NO ACLARIM AIXÒ ARA MATEIX AVISARÉ A LA POLICIA-amenaçà la maitre de cal Fullat.

- ¡Cagón Déu! ¡ara mateix pujo! – exclamà en Dídac obrint la seva cartera de nou – a veure si tots els bitllets que he tret del caixer aquesta tarda mateix deuen ser falsos – digué abans d'entrar a cal Fullat un altre cop.

- ¡Mare meva! , només ens falta aixó – digué la Cori seguint les seves passes cap al restaurant.

En Ramón i la Sònia es quedaren en l'acera d'enfront. Aquest cop els hi donava molta vergonya tornar a entrar a cal Fullat.

- ¡Cagún Déu, ja ha arribat la grua municipal! – indicà en Ramón.

- Si triguen molt els hi pendrà el cotxe...- digué la Sònia.

- Encara tenen molts vehicles per a escollir...

La furgoneta de la grua municipal donà un parell de tombs per la plaça i acabà escollint un cotxe que estava aparcat davant mateix del ajuntament de Reus. Era un fastuós Renault Lancia color groc que també estava estacionat damunt de aquell parterre on abans es feien les parades del mercat de Reus, un indret restaurat per la empresa de la Roser Galcerà l'any 1995.

*****

EI PARE DE LA MARTA

(Crònica incestuosa de un petit conflicte familiar)

-Avui no has estudiat gens nena...-renyà el senyor Fusté a la seva filla gran. Aquesta s'estava arreglant per sortir amb el seu xicot, que aviat la vindria a buscar amb moto.

-Ja ho faré a casa del Manel...-digué ella tota esbojarrada al sentir el timbre del carrer.

El seu pare li barrà el pas.

-¡Torna al teu cuarto immediatament ! -cridà espenyent-la cap a dins del pis de manera enèrgica.

-¡ Ostres papaa !- es queixà la Marta -, no m'ho pots fer això, avui hem quedat per anar al cinema.

-¡ Això i moltes coses més et puc fer !- exclamà son pare propinant-li una forta bufetada.

La noia retrocedí cap al seu quarto amb les mans tapant-se la cara. Tenia catorce anys i estava molt enamorada del seu xicot, en Sergi.

-¡OJALÀ ET MORIS FILL DE PUTA!- xisclà mentres tancava la porta del seu quarto amb un fort cop.

-Merda...- digué el senyor Fuster entredents mentres despenjava l'auricular del interfon.

-¡Marta soc jo, t'espero a baix!- anuncià el Manel pensant-se que era ella la que contestava.

- La nena no hi és ara, passa't d'aquí un rato- ordenà la veu del senyor Fusté.

-¿Com que no hi és?- preguntà l'altre tot intrigat -. Si hem quedat que la passaria a buscar ara mateix.

- Ha anat a fer un recado. Passa't després...

-¿Després quan?- preguntà en Manel tot impacient.

-¡Doncs d'aquí un rato cony! – exclamà el senyor Fusté amb veu sonora. Aquell paio ja li estava tocant els pebrots de debò. Acte seguit penjà el auricular a la paret de la porta del pis, i al cap de pocs segons sentí com s'engegava el motor de la motocicleta tres pisos més avall.

La Marta encara plorava al seu quarto. Només estaven ells dos en aquella vivenda del Passeig Sunyer. La seva senyora havia anat a la perruqueria. De pas també aniria a comprar alguna cosa al Mercadona.

El senyor Fusté obrí la licorera del menjador i es serví una altre copa de whisky "Shivas" bastant carregadeta, ja era la tercera que prenia aquella tarda des de després del dinar...les coses no anaven prou bé a la seva empresa.

Tot estava pitjor, cada cop més pitjor. Un dia o altra tancaria el seu bufet de marxants de fruits secs. No hi havia prou clientela com per mantenir-ho. Ningú s'arriscava com abans...la ciutat de Reus ja no era la de sempre.

-La culpa la tenen els putos socialistes...- pensà amb veu alta mentres s'engolia aquella copa de un sol glop. Acte seguit es serví una altra copa més carregadeta que la d'abans i també la buidà amb un sol glop. No hi havia remei. Les coses cada cop estaven pitjor, havia pujat el petroli, l'avellana turca s'impossava pel damunt de la catalana, ningú invertia com abans.

El senyor Fusté tornà al quarto de la nena. La seva filla encara plorava desconsoladament extesa damunt del seu llit florejat. Durant la darrera evaluació havia tret molt males notes. Estudiava en una escola privada i allò no podia ser...¡ i tant que no !

-¡Deixa de plorar com una magdalena i fica't a fer els deures ja d'una puta vegada!- ordenà el senyor Fusté amb la veu embafada d'alcohol.

La seva filla no respongué. Tenia el cap enfonsat en el seu coixí de ribets de color blau cel.

L'home entrà a l'habitació i se la mirà detingudament. La seva filla duïa una minafalda ajustadíssima. Massa ajustada per aquella època de l'any. Les seves cames nuetes i turgents es movien lentament pel damunt del llit. I el senyor Fusté notà en sec un erecció increïble...¡UNA ERECCIÓ MIRANT-SE A LA SEVA FILLA... NO PODIA SER! pensà amb un complex de culpabilitat. Ell anava a missa cada diumenge i era membre de una prestigiosa parròquia reusenca. ¡Però aquella erecció no li baixava!.

La nena es girà cap a ell i s'incorporà tota espantada. Son pare no se l'havia mirat mai de aquella manera.

-¡Espera't no et moguis!- murmurà el senyor Fusté amb la veu engolida, mentre li acaronava les seves cames. No podia deixar d'obeir a una mena d'impuls irrefrenable.

-Pare ¿qué fas?- preguntà la Marta totalment extranyada.

-Tranquila...no passa res...no et moguis encara- digué el senyor Fusté com en tranç. ¡OH LA SEVA FILLA...ERA INCREIBLE!. I aquella erecció no li baixava de cap manera...i com si estigués en tranç feu pujar la seva mà dreta fins arribar a la entrecuixa i gratà aquelles calçetes...

-¡Pare...si us plau!- gemegà la noia tota espantada. El pànic la tenia paralizada. El seu pare mai li havia fet allò, però havia sentit parlar de casos versemblants en la televisió o en els diaris. La nena ja sabia que aquella mena d'actes d'abús sexuals a menors eren perseguits per la justícia.

L'home trobà l'obertura de la seva filla amb els dits tremolosos. Però en sec s'adonà del que estava fent.

-¡OH DEU MEU!- cridà apartant la mà amb un moviment rapidíssim. Se li havien creuat els cables durant uns instants i la noia saltà del llit tota esporuguida. Aconseguí obrir la porta del pis i fugí corrents escales avall.

El senyor Fusté restà sentat en aquell llit preocupat pel que li havia fet a la nena. ¿Qué passaria si la seva dona s'enterava d'allò?, ¿el denunciaria i aniria a la pressó?, ¿li demanaria el divorci?, ¿perdria la custòdia dels fills i la poca clientela que li quedava en el seu buffet?

L'home s'aixecà amb pases lentes i tornà cap a la licorera del

menjador. Potser la beguda tenia la culpa de tot...o potser no. Es serví una altra copa de whisky sense gel. I se la bebé de un sol glop. Després aixecà l'ampolla i la observà millor. Només quedava un cul de dos dits i escaig. Allò també cabia en una altra copa. Una altra copa més carregadeta que les anteriors. Se la bebé amb tres glops seguits. L'home tossí i dessà aquella ampolla buida a dins de la licorera perquè no ho veiés la dona. L'havia comprat al colmado Giner durant aquell mateix mig dia i ja no en quedava res.

RRRIIIIIINNNGGG...RIIIIIINNNGGG... en sec tornaren a trucar a la porta. Aquest cop era directament a la porta del pis.

RRRIIING...RRRIIING...algú trucava amb insistència. Potser era la nena que tornava cap a casa, aquest cop li demanaria perdó per tot allò que havia passat. Li demanaria perdó i li donaria una bona propina perquè no ho expliqués a la mare. No tornaria a pasar mai més...

-¡Ja và, ja va!-contestà el senyor Fusté mentre obria la porta del pis.

-Bona tarda, ¿qué ja ha tornat la Marta?- digué el Manel, que després de donar un tomb amb la seva moto havia decidit tornar a buscar a la seva xicota. Aquest cop havia tingut la gosadia de pujar fins dalt a casa. Havia trobat la porta del carrer oberta.

- La Marta encara no ha tornat- anuncià el senyor Fusté amb un bufec d'alcohol, observant a aquell noi de dalt a baix. Per fi el coneixia en persona-, no crec que trigui en arribar...- mentí.

- Doncs ja em trucarà pel mòbil – digué el noi disposant-se a marxar un altre cop.

- No...no...espera't- demanà el senyor Fusté-, m'ha dit que ara mateix tornarà. La pots esperar aquí dalt a casa.

- Es que tinc la moto mal aparcada – anuncià el noi. Li feia com a tall quedar-se sol amb aquell home que era el pare de la parenta. No feia gaire que festejava amb ella i la preposició de aquell home no li acabava de fer el pes.

Era evident que no s'atrevia a entrar així com així.

- Tranquil nen que des de aquí dalt del balcò podem controlar a la teva moto i el que convingui-, manifestà el senyor Fuster amb veu cordial - la nena ha sortit un momentet a fer un recado i tornarà ara mateix. Ja pots passar, ja pots passar. No passa res home...

El noi finalment accedí a la invitació del senyor Fusté. Tard o d'hora l'havia de conèixer en persona. I aquell luxós pis del passeig Sunyer on vivia aquella família fotia bona pinta.

El senyor Fusté l'observà millor mentre tancava la porta. En Manel era un noi de uns setze anys, un xic més gran que la Marta.

Era prim i escanyolit amb els cabells arrisats. Treia més males notes que la seva filla i tocava la guitarra en un grup de rock del institut.

El senyor Fusté en sec girà la clau pel pany de la porta i feu correr la balda de dalt. En Manel l'observà sorprès mentres el seu amfitrió li dirigia una mirada sinistre.

-¿On vol que m'esperï?- preguntà un xic esporuguit. Semblava una ovelleta davant del llop. El senyor Fusté li feu una ganyota libidinosa, mentres es passava la punta de la llengua pel pelam del seu espés bigotí.

-Jui, jui, jui, jui, juuuu...- rigué baixant-se la bragueta dels pantalons. Allò era una cosa totalment inesperada. El noi retrocedí unes passes totalment espantat. Aquell home no estava massa bé del cap.

-Escolta ¿saps que ets molt maco nen?- digué el pare de la seva novia sacsejant-se-la davant seu de manera lasciva.

-¿Però que farà...què farà?- exclamà en Manel totalment escandalitzat. Mai en sa vida s'havia trobat en una situació com aquella. Aquell home sense dir res, se li tirà al damunt i l'immobilitzà espatarrant-lo en el terra del menjador. En Manel intentà propinar-li un cop de puny, però la corpulència del seu rival que mesurava un metre vuitanta i pessava més de cent kilos li impediren fer-ho.

-¡MARICA...MARICA...ET FOLLARÉ AQUÍ MATEIX!-crià el pare de la Marta totalment excitat per la situació. La seva víctima es retorçava pel terra enmoquetat, intentant fugir de aquell placatge, però no podia. Era com estar sota una roca.

-¡Qué t'estiguis quiet cony!-crià el pare de la Marta propinant-li un clatellot a la cara. Aquella era la seva venjança contra una joventut tan estúpida. Fou allavors quan el noi va decidir restar quiet, estava totalment espantat. Lo millor era no oferir resistència, perquè si aquell paio se li anava la olla li podia trencar tots els ossos en un santiamen. Tot allò ja havia sigut prou ràpid.

El pare de la Marta li baixà els pantalons texans i els calçotets amb rapidesa com si li hagués de ficar una injecció. Al veure aquell cullet blanc, turgent i sense pels, li donà molt de morbo i començà a palparlo amb deleïctació mentres l'altra mà ja aguantava el seu virot trempat com una mala cosa.

-No em faci mal si us plau- suplicà en Manel entre dents. Ja sabia de sobres el que li venia al damunt.

-¡MMMMFFFGG!- exclamà el senyor Fusté mentres començava a ataforar-la per aquell foradet tan verge.

-¡AAARRG!-el noi xisclà amb totes les seves forces. L'estaven enculant sense vaselina i allò feia mal.

El pare de la Marta començà a bombejar frenèticament pel darrera seu.

- UH, UH, UH...- allò era una passada. I el noi no parava de xisclar com un garrí ferit. Li havien petat l'ullet i la titola trempada del senyor Fusté lliscava millor en mig de la untuositat de la sang.

En sec els crits de dolor del noi es tornaren en gemecs de plaer. Li havia trobat el punt sensible.

-AGH, AGH...¡SENYOR FUSTEEE!- cridà girant-se cap a ell amb la boca oberta enmig d'una cara deformada per un plaer orgàsmic com mai havia sentit en sa vida.

El pare de la Marta li ataforà la seva llengua libidinosa que es cargolà amb la del noi.

-¡SEGUEIXI, SEGUEIXI NO PARI!- començà a xisclar el Manel amb veu luxuriosa. Aquell home l'estava fent entrar en un orgasme total. Tot aquell dolor previ s'havia transformat en un plaer incontrolat. Mai havia tingut una sensació com aquella. I va entendre el perquè de les relacions homosexuals.

L'altre seguia pitjant amb totes les seves forces fins que descarregà a l'interior de la cabitat anal.

-¡AH OSTIA!- cridà el senyor Fusté amb els ulls desorbitats, mentre ejaculava a dins del forat.

El noi no parava de retorçar-se per sota seu. Gemegant de plaer.

-¡Va xupame-la!-ordenà el pare de la Marta.

-¡Vosté també, senyor Fusté!- exclamà el noi tot excitat. Allò de que el sodomitzessin d'aquella manera, li havia agradat més que no pas el fet de tocar-li els pitets de quan en quan a la seva xicota.

Així doncs i amb conformitat mutua tots dos s'estiraren millor pel damunt de la moqueta del menjador i es ficaren a fer un seixanta-nou. La resta us la podeu imaginar valtros mateixos...

REUS A PEU

(Periple juanxi pel del taranna underground de la nostra ciutat)

(1ª part)

El vent bufa, bufa i bufa, gemegant com una nena de tretze anys quan s'endinya una ampolla de coca-cola entre les cames.

Camino per carrers buits amb efluvis etílics que bombolleigen per l'interior del meu cap. I segons deia el Jordi Martínez...

¡NO HI HA SORTIDA! MAI HI HA SORTIDA EN AQUESTA NARCO-CIUTATDE QUALITAT!

Entro al Sarri a fer un kalimotxo. Potser serà l'últim o potser es el següent d'aquesta equació química mental tan antiga com la humanitat, de totes maneres porto damunt meu un colocón de barrejes que no m'entero de gaire cosa.

El garitu es plé de joventut immaculadament fungible. Saludo a la penya, molts d'ells ja m'han vist actuar algun cop o altra (ejem sense comentaris).

Dos kalimotxos més...vinga...mmm aquesta paia asseguda a la barra al meu costat me la posa tiesa. ¡Quines fruites més bones que dona la nostra terra!

-Hola Ariel- saluda.

-Hola Coia.

-¿Qué fas?

-Bebent un kalimotxo.

-¿Em dones un glop?

-Com no...

Ella es fica el got a la boca mentres la desputllo amb la mirada. Sempre que em trobo a aquella adol.lescent m'explica afers sobre els estudis, la familia, els problemes que té amb els seus pares, dos anys enrera sortia amb un col.lega meu que gairebé li doblava en edat. Però en sec s'en va cansar perque era massa nena per a ell...

-¿Encara ets verge?- li pregunto en sec, tot i recordant que ja fà uns quants anys d'això i la noia potser ja deu tenir divuit o dinou anys.

-¿Eh?- pregunta sorpresa

-Doncs si encara ets verge- insisteixo amb naturalitat.

La noia es ruboritza lleument.

- Homeeee... ¿per qué em preguntes això?

-No sé...per saber-ho- dic mentres m'acabo d'un glop la resta del kalimotxo.

La noia resta ofuscada, no respón però segueix davant meu mirant-me amb una actitud interrogant. Potser com que soc una mena d'ídol del "juanxisme" local es deixa vacil.lar. L'altre dia em va dir que s'havia comprat una còpia del meu primer disc "Everybody's Juanxi".

-Téns un bon polvu nena- afegeixo agafant-la suaument per la clavícula.

-¿Però qué dius?- respón amb una rialla nerviosa.

-Doncs que téns un bon polvu. Si em deixes estriparte les calçes et dedicaré una cançoneta pel pròper concert.

-Home no em diguis això...

-Doncs tú t'ho perds...

Pago la beguda i foto el camp del Sarri. La noia em segueix fins a la porta. Potser li vaig més del que em penso malgrat que gairebé podria ser ma filla gran.

-Escolta Ariel ¿on vas?- pregunta amb l'actitut de calentar-me la polla.

-A gastar-me els vint eurus que em queden.

-¿Qué vas al Campus?

-Doncs no ho sé...- responc desputllant-la amb la mirada. Durant aquella hora de la tarda vaig molt tort. Vinc del local d'assaig i m'he fotut fins el cul de cervessa amb el Martínez i companyia.

-Si veus a la Roser li dius que la trucaré demà a les sis- diu referint-se a una amiga que està tant bona com ella.

-¿Res més?- pregunto aguantant-me les ganes de fotre-li una morrejada així per les bones.

-El dissabte per la tarda faré la festa d'aniversari amb totes les meves amigues del insti. ¿Vols venir a tocar un rato la guitarra? Seria molt divertit.

-No crec que sigui bona idea...

-Podries tocar la cançó del "Elfu sodomita" exclusivament per a nosaltres...

-Tinc una de nova que es titula "El hobbit pederasta", però si vols toco "Elles van a l'escola", que es més sugerent...

-No aquestes no...- respón movent el cap.

-Bé...doncs ja parlarem –dic amb actitud de fotre el camp.

Adeu nena quan vulguis ja saps.

Una erecció increïble em dificulta caminar pel carrer Riudoms en un divendres d'hivern a les vuit del vespre. ¿Com s'ho deu fer el Joan Masdeu, quan una nena d'aquestes li calenta la bragueta?

-¿Oshe llevah un cigarro?- em pregunta en sec un ionqui estandar. Anava amb mi al col.legi, però no m'ha reconegut.

-No- responc amb veu seca.

-¿Me pué dejá cinco euroh?

-No...

Segueixo caminant sense fer-li més cas. Aquell paio es deia Morales i anava amb mi al "Colegio mixto nacional general Prim", gairebé vint anys enrera. No era mal tio, però vivia en la zona més xunga del barri del Carme. Les males influències...ja se sap.

En sec me n'adono de que em costa caminar i m'estiro totalment papós damunt mateix de la gespa de la plaça de la Patacada, durant la darrera hora m'he fotut tres cerveses, dos gintònics i un kalimotxo. Hi ha lluna plena i em ve al cap una poesia juanxi o potser una lletra de cançó pel meu repertori. Se la dedico a la Wonderfull Laia, antiga musa del moviment "flower power" reuseuc que va haver-hi a finals dels anys 90.

Laia ets la reecamació pura i mística una mena d'ent,
amb cames blanques, i molta bellesa adol.lescent.

Inmaculada i suau com una dolça simfonia etérea,

¡ai quina trempera! Que sento pensant amb tú, tan aerea.

¿Creus només t'estimo com un viciós que es palpa el seu bony?

¡Agradable roseta!, ¡com m'agradaria tastar el teu cony!
Reencamació d'un gran amor imposible, prohibit e incestuós,
Realment sempre que penso amb tú, me la pelo com un gos.,
Increíble néctar de la bogeria tan primaveral i dilatada,
¡oh!, nimfa acorralada en un bosc a punt de ser violada.
Nexe d'unió amb un sàtir pelut i fosc. ¡ El teu món es un forat.
¡AAAGH JA ESTA!

Aquestes coses a vegades costen de parir.

Mentres recito la poesia se m'apropa el "Kalidá" totalment tripat i borratxo.

-¿Qué pasa tiu? – pregunta mentres se m'asseu al costat amb intencions molt poc honestes.

- Doncs mira...aquí meditant.

- Ostia tiu...llevo un colocón de pastillas y tripis...¡UUUFF!- diu bufant a l'hora que sacseja la mà – kalidà tio, kalidà ¿quiereh una ralla? Tengo speed mu bueno ¡UUUFF!, no veas ¿sabe?

- Ho sento, no tinc ganes...- responc amb ganes de que foti el camp i em deixi sol.

-Oshe ven a mi casa, que te enseño el piso donde vivo...¡ venga que te invito a cenar!

- Només em falta això...- dic aixecant-me de la gespa de la plaça de la patacada. Em sento molt marejat i a damunt tinc que aguantar al paio aquest que era alumne de ma mare quan era mestra d'escola al San Josep Obrer.

-Oshe si me acompañas a un sitio que hay en el Carrilet pillaremos tripis guays ¿sabes?...hay un full y un costo que no veas, ¿sabes?

Jo ja no li puc respondre i inclino el cap a l'alçada dels seus pantalons.

-¿Qué haces tío?- pregunta sobant-me l'esquena. Potser es pensa que li vull fer una mamada allà mateix. Però en lloc d'allò li foto una bona vomitada pel damunt.

L'altre dia el Sr Martínez ho va fer a la porta de l'Imac i ara em toca a mi fer-ho damunt dels texans del Kalidá, una gran proesa, sí senyor...

-¿Pero qué has hecho joder? – es queixa el paio apartant-se amb violència.

Torno a vomitar. Aquest cop al costat de un tronc d'arbre. Al costat mateix del cagarro sec de un gós. El paio s'en va emprenyat.

Al cap de uns minuts torno a caminar pel carrer Sant Llorenç direcció al carrer dels Recs on hi ha el Xarrup. Camino amb passes

vacil.lants i tortes però ja em sento millor. I tot just quan giro la cantonada em trobo amb el “Rincón” totalment de cara. Només em faltava això...

-Oshe me pué dejá tres euros, te los devuelvo pronto.

-No llevo.

-Venga tío que sí que llevah...

El paio m'ensenya un jerro de ceràmica que du entre les mans.

- Mira te voy a hacer un regalo...a cambio de náááh...toma te lo doy pa ti...pa que tú lo tengas en tu casa como recuerdo miooh...- diu cridant mentres no para de moure el dit índex -porque tú sí que eres mi amigo...

-Doncs moltes gràcies – dic agafant aquell jerro. Vés a saber d'on l'ha tret.

-Y ahora mismo me voy andando hasta Castelvell - afegeig amb actitud d'acomiar-se - porque allí hay un pagé que me debe unoh quantos talegos de pasta por limpiar-le la mierda del gallinero y ahora el hijo puta no me quiere pagar porque dice que el otro dia le robé un saco de avellanas...y ahora mismo iré a ver-lo otra vez y si no me paga ¿eh?...si no me paga...le tiraré este jarrón por la cabeza, pero como te lo he regalao a ti, especialmente a ti porque eres mi amigo, cogeré una piedra del camino, una piedra que me encuentre por el camino y también se la tiraré por la cabeza, y luego le diré a la policía que yo no le he robao las avellanas a nadie...

El paio s'en va gesticul.lant i parlant sol direcció cap a Castellvell o això sembla. I torno a tenir ganes de vomitar. Aquest cop ho faig a dins del jerro aquell i l'esclafó contra l'acera del carrer dels Recs. La penya que hi ha per allà em mira extranyada pel que he fet. Tots son canalla i segur que molts de ells em coneixen de vista.

Mentres em dirigeixo cap a la plaça del Prim pel carrer Sant Llorenç, unes noietes que estàn sentades a l'acera fumant “xiris” davant del Campus , em veuen i comencen a cantar la cançó “No li cabia” amb veu alta, comentant entre elles que em votaran quan em presenti a les properes eleccions municipals de Reus...doncs si. Faig el gest de saludar-les amb els dits amb senyal de victòria, tal com fan els pol.lítics normals i segueixo caminant cap a la plaça del Prim a sentar-me una estona i que em toqui l'aire malgrat el fred que fot durant aquell vespre d'hivern.

(2ª part)

Després de pixar al costat del monument eqüestre del nostre insigne General Prim, sec en un banc de aquell lloc tan cèntric i quan porto gairebé cinc minuts allà sentat sense moure'm, apareix el "Paco" amb dos col·legues. Es l'últim juanxi il·lustre de Reus que em queda per passar revista.

- ¿Qué pasa Arié?, ¿qué haces aquí tan solo?- pregunta sentant-se al meu costat. Els altres dos es queden de peu observant-nos. Tenen la típica pinta de ex -ionkis reciclats a "juantxis" xungos.

- Pues nada, aquí pasando los últimos momentos de la borrachera que he cogido esta tarde...

- Acompañame al Chamonix un rato que te voy a presentar a unos amigos.

- Pues vale.

El “Paco” mels presenta. Un de ells es el primer guardia urbà ionqui que va haver-hi a Reus a finals dels anys vuitanta i l’altre es un magrebí que pul.leig pastilles a tot quisqui. El noi no té on dormir i el “Paco” el té allotjat a casa seva durant una bona temporada.

- Ostia tio ¿sabes que el otro dia me desperté en el hospital de San Juan?- diu mentres ens dirigim cap al Chamonix un altre cop pel carrer Sant Llorenç.

- Si Paco...ya me lo explicó el Jordi – responc per part meva. Els altres dos caminen darrera nostre sense dir res.

-Pues estuve en coma más de 48 horas seguidas y el colega que me pasó el jaco de Algeciras se asustó que no veas...me quedé con la aguja clavada i todo...

- Como te cuidas Paco...

Al cap de deu minuts arribem al Chamonix de Reus. El Paco demana cubates per tothom i ens tracten a cos de rei. El lloc es plé de juantxis i vinagrones que coneixen bastant als qui m’acompanyen.

- Oye Ariel, me tienes que hacer un favor...- em demana en Paco.

- Dime...

- Me tienes que acompañar al piso de un colega muy amigo mio que ahora vive con dos rusas aquí en Reus. Por quarenta euros te las puedes follar ¿sabes? – diu escurant el que queda del seu gintònic.

- Es que me encuentro muy mal Paco...llevo un colocón de la hòstia. ¡Ya quedaremos otro dia! – propono amb la intenció de treure-li aquella idea del cap.

-Qué estan muy buenas tíó...tienen veinte años, rúbias, con ojos azules y follan que no veas – explica ensenyant-me la foto d’una de elles que dú a la cartera. Es troba en pilotes. Observo aquella fotografia detingudament. Si es veritat el que diu, aquella prostituta rusa està boníssima.

-De acuerdo, vamos allá cuando quieras – dic intentant disimulant el meu entusiasme. Només fer-me la idea de acabar la nit cardant amb una paia com aquella, se m’aixecat com una mala cosa.

Però abans de marxar, el Paco em presenta a l’encarregat del Chamonix que es troba a l’altre costat de la barra. Em vol recomenar perque hi actui un dia o altre, tot i dient-li al propietari del garito que soc molt bó fotent shows i streapteases a dalt de l’escenari. L’home aquell em respón amb cara de pomes agres que al seu local només s’hi actua fent play-back, rés de tocar en directe. Mentres observo aquell poster d’en Ramón Aguirre que hi ha penjada a la paret del fons, el Paco insisteix perque em contracti. La setmana passada

també ho va fer al Vip's quan el Jordi i jo ens el vam emportar de marxa durant la nit dels Premis Reus. Havíem guanyat el primer guardó en el concurs de "Noves músiques per a gent jove", i vam anar allà per a celebrar-ho a lo gran.

Després d'acomiar-se dels seus col·legues el Paco i jo ens dirigim fins a un pis que hi ha a la plaça de la Sang, davant mateix de l'església. L'home truca diverses vegades al timbre de baix.

- Paco, tendria que ir a un cajero a sacar pasta – aviso per part meva enregistrant-me en sec que no duc masses euros a la butxaca.

- Nada, nada, no vayas Arié que te invito yo...

-¿Llevas dinero?- pregunto extranyat de que el Paco porti tanta pasta al damunt. A mi només em queden sis euros amb calderilla. Amb això no n'hi haurà prou per pagar a les meques del amic del Paco.

- ¡Aquí yo nunca pago hombre! –respón fent un gest molest.

Es veu que el del garitu es un proxeneta que li deu un favor molt gran, perquè el Paco li va salvar la vida trenta anys enrera. Allò va succeir en un pub o boite de Vilaplana a l'any 1973 en plena època de Franco. El seu col·lega l'havia liat allà dins amb un quants xicots del poble i quan estaven a punt de sortir del local, hi havia una multitud esperant-los a fora per a estomacar-los de debò. Però justament allavors passava per allà un cotxe de la Guardia Civil, així de casualitat, i al Paco se li va ocórrer la genial idea de cridar ¡VISCA TERRA LLIURE! a plé pulmó. I com que allavors estava prohibit proclamar consignes polítiques com aquella, sobretot en plena època de Franco, els del poble es van quedar totalment petrificats, líbids de pànic davant de ells i no van gosar de fer-lis res. La Guardia Civil ja havia aparcat enfront de aquella multitud per si succeïa alguna cosa i fou allavors quan en Paco i el seu col·lega van poder fugir triomfalment de aquell garito i lliurar-se de una bona estomacada, totalment il·lesos. Es veu que mentres es dirigien al Renault 12 que duïa el Paco, sense carnet de conduir, tothom els observava totalment bocabadats. No van tornar mai més en aquell lloc per si cas...

Gairebé trenta anys després de tot això, el col·lega del Paco que vivia en aquell pis, separat de la dona, encara estava molt agraït per aquella gesta d'en Paco. L'havia salvat, tal com he dit abans de una bona bona pallissa i des de llavors li devia la vida.

-Soy yo Evaristo...¡abreme la puerta que vengo con un colega!...un cantante, un "chouman" mu famoso de aquí Reus...- anuncia per l'interfon. La porta s'obrí automàticament.

Al cap de uns minuts i de pujar unes quantes escales ens trobem allà dalt, en un pis vell totalment reformat amb molt de luxe.

El Paco em presenta al seu col.lega Evaristo, un paio tan pureta com ell o més i li explica el percal que hi ha. Que durant aquella nit ell i jo volem cardar de gorra amb les dues fulanes que té a casa seva. El paio li respón que ell sol ho pot fer, però que jo tinc que pagar-me el folleteig, sinò el negoci amb aquelles dues ruses no li surt rentable per culpa dels “amics” d’en Paco.

Al cap de cinc minuts de discutir tots dos en el “hall” de aquell pis, em faig la idea de que hauré de pelar-me-la sol a casa, però el Paco acaba convençent al seu col.lega mitjançant una bosseta plena de pastilles. Se les ha pispades al “magrebi” que té hospeditat a casa seva i com que el proxeneta aquell és un viciós de cuidado accedeix a que el Paco i jo cardem pel morro amb les dues ruses. Però només vint minuts i prou.

- ¿Cuál te gusta mas Arié? –pregunta tot just quan ens trobem davant de les dues noies que van vestides amb albornoç.

- Me quedo con la que sale en la foto que me has enseñado allá en el Chamonix...

Dit i fet, al cap de pocs minuts em trobo amb boles al costat de aquesta rusa que es diu Irina i parla perfectament castellà. Es rosa, alta, amb ulls blaus i amb el cabell llarg i riçat que li arriba gairebé fins al cul. Té cara de bona nena i em dona molt de morbo.

Mentres em renta la cigala amb aigua calenta i sabó, observo que es la noia més maca que m’he tirat mai. Es molt simpàtica i no sembla la típica meuca que et pots trobar en qualsevol garito de carretera. Es una rusa de Moscú capital, molt simpàtica i i dolça com la mel. A més aquella pell finíssima que té, encara em fica mes catxondo...trempe com una mala cosa.

Després m’estiro en aquell llit de l’habitació il.luminada amb llum Vermella. Es un catre bastant pulcre. Em fica el preservatiu dient “muy bien” entre dents com si fós una mena d’enfermera d’hospital i s’em fica damunt meu mentre començo a penetrar-la com una mala cosa. La noia manté una actitud freda, estudiadament freda...però allò encara em posa més calent i començo a pitjar de debò, a sobarla viciosament per tots els costats, a llepar-li els pits sense pietat. Fa temps que no cardo i estic mort de gana...

La paia en sec comença a gemegar de debò, fins i tot hi ha un moment que sembla que s’ho passi millor que jo i reacciona adequadament, però malgrat tot el meu fragor no acabo d’ejacular. Ho probem amb altres postures però no puc. Fins i tot m’ofereix fer-ho sense preservatiu, però no hi ha manera. Tot aquell alcohol que m

'he fotut durant el vespre, em fa destrempar. Tambedurant aquell dia ja m'he fet un parell de palles...

Al cap de una estona el Paco i jo ens trobem al menjador de aquella casa, la paia del Paco està parlant amb rús amb el tal Evaristo. Sembla que s'estigui queixant del Paco, que mentres se l'estava trajinant a l'habitació del costat li ha començat a rajar sang del nas. El Paco s'ha fotut Speed als lavabus del Chamonix i el cos pasa factura.

Però ell no para de riure com una mala cosa mentres es subjecta el nas amb un cleenex.

-Ji, ji, ji...esta rusa me ha hecho sudar sangre de verdad...ji, ji, ji...no veas que cachondo me ha puesto la muy zorrona....ji, ji, ji.

Acte seguit ens despedim del Evaristo aquest i mentres baixem les escales de aquell pis tan cèntric, el Paco m'explica la vida del seu col.lega. Que primer s'havia juntat amb una rusa que havia conegut per internet. La dona tenia un crio i la mantenia a casa seva. Després la va acompanyar fins a Moscú perque la dona arreglés papers per casar-se amb ell i el paio ho va aprofitar per anar-s'en sol de marxa. Allà a Moscú es va fer col.lega del recepcionista del seu Hotel que en sec li va proposar acompanyar a una prostituta rusa de divuit anys recent fets fins a un prostíbul de Reus, propietat de un col.lega seu. Li pagava diners per allò. L'Evaristo es va endur a la nena amb avió, al.legant a la seva antiga companya sentimental que havia de tornar a Catalunya per motius laborals. I no es podia quedar a esperar fins que la dona tingués els papers en regla per poder-se casar amb ell i obtenir la nacionalitat espanyola. Així doncs l'Evaristo tingué a aquella prostituta allotjada a casa seva fins que se la va trajinar i després d'arribar a un acord amb el xulo, montà aquell petit prostíbul pels col.legues a casa seva. Al cap de dues setmanes arribà una altra amiga i succeï el mateix...de la primera rusa de totes, amb la quals es volia casar, ja se'n va oblidar totalment, treient-se-la del damunt, dient-li que de moment encara no es pensava casar amb ella, i que volia tornar a estar una temporadeta sol per a meditar-ho...

En el moment que escric aquestes línees, la persona en qüestió ja s'ha canviat de pis dos o tres vegades perque no l' enxampi la policia i ja té a sis noies estrangeres treballant amb ell..

El Paco m'explica tot aquest culebrón sobre el seu col.lega mentres ens dirigim cap al Xarrup. El Campus està molt plé i no s'hi cap. Allà el Lluís m'ensenya com funciona la seva nova càmera de video digital i el Joan m'explica no sé qué de una empresa d'audiovisuals de Madrid, en la qual treballa des de fà molt de temps i guanya molta pasta.

I jo mentres escuro el meu darrer martini blanc, penso que en el fons no ha sigut una mala nit...una altra nit fent el "Reus a peu"...

EL FRANCTIRADOR (Exponent fictici del Reus negre)

-Ho has deixat anar massa ràpid “carinyu”- manifestà la Montserrat encenent un cigar al capsal del llit.

-Ja ho sé...no puc fer-hi rés- digué en Llorenç un xic dolgut.

Només havia trigat vint segóns en buidar-la i allò no era plaer per a una dona.

- Podriem provar amb aquell psicòleg amic teu.

- Deixem’ho estar, deixem’ho estar...

El marit de la Montserrat es ficà uns calçotets nets i agafà els seus texans de la talla cinquanta.

-¿Es que potser ja no t’agrada?- preguntà ella mentres emetia una bocanada de fum.

- En el fons tan te fot...

- ¿Tantem fot ?

- Tant et fot si m’has d’agradar o no...- escopí en Llorenç disposant-se a sortir de l’habitació de matrimoni de aquell pis de Reus.

- ¿I on vas ara?- preguntà la seva dona aixecant-se del llit.

- A caçar pardals amb els amics. He quedat d’aquí mig hora.

- ¿Ara t’en vas a caçar?¿un dissabte per la tarda?¿amb la de coses que tenim que fer?

- Doncs sí...

- M’ho podies haver dit abans- increpà la Montserrat barrant-li el pas.

-Doncs ja t’ho dic ara- indicà el seu marit apartant-la amb una espenta.

-Et prohibeixo que marxis així com així –renyà la seva dona – ara mateix vindrà la mare a veurens. ¿Qué li diré si em troba aquí sola sense el meu marit?

En Llorenç s’alisà els cabells davant del mirall del rebedor.

- Ja n’estic fins els collóns de les visites de ta mare, sembla que cada cop que vé, li hem de donar el “parte” de la casa- comentà amb veu sonora.

- La casa es seva...

- I un bon lloguer que li paguem. Cinc cents euros al mes. En canvi al macarra del teu germà solter, li va regalar aquell apartament que tenieu a Salou. I a naltros no ens ha tocat ni una peladilla...

- Es que ell ha viscut tota la vida amb ella...

- Tant se m'en fot. Els cinc cents euros que li donem cada més per aquesta merda de pis costen molt de guanyar.

-Però vivim al Park Sant Jordi, tenim piscina i plaça de parking pròpia. Poques famílies de Reus, ho poden dir això...

-Però al menys un detalllet amb naltros ho podria tenir...- exclamà el seu marit gesticulant enèrgicament.

- ¡Oh Llorenç! – exclamà la Montserrat en sec amb la boca humida mentres li acarona l'entreuix. Es ficava molt calenta quan el seu marit donava mostres d'agressivitat. L'home es detingué uns segons mentres se li tornava a dilatar. Però aquest cop no en tenia ganes...

- Deixam sortir nena...- demanà amb xuleria.

-¡Oh Llorenç segueix així!- demanà la seva dona mentres intentava baixar-li la bragueta.

-¡Què em deixis sortir cony!- exclamà aquest propinant-li un parell de mastegots. La dona s'agenollà tapant-se la cara amb un rictus de humiliació. Realment no hi havia res a fer. El sexe en parella ja no funcionava com abans. I la resta de coses ja no tenien solució.

Aquell matrimoni reusenc que encara no tenia fills, tenia els dies comptats. La sogra també havia fet molt de mal...

En Llorenç tancà la porta del pis i agafà l'ascensor de aquell edifici del Bell Park per dirigir-se fins al parking del bloc. Allà hi tenia el seu Ford Capri descapotable, model any 1976. Li havia costat una petita fortuna restaurar-ho, però era un cotxe que li agradava molt per anar a fer el juanxi per aquests móns de Deu. No feia gaire que se l'havia comprat a cal "Godo".

La tarda de aquell dissabte de principis d'octubre ja estava minvant, però les noies encara caminaven pels carrers de Reus molt lleugeretes de roba. En Llorenç aturà el seu vehicle en un semàfor en vermell de la Riera Mirò. Hi havia tres adolescents de molt bon veure que caminaven en paral·lel vers el seu cotxe. Una de elles l'observà un xic fascinada, no s'en veien gaires vehicles com aquell pel centre de la ciutat. El seu color carbassa butano cridava molt l'atenció.

- ¿Voleu que us porti a fer un tomb nenes? – preguntà en Llorenç amb veu lasciva.

Les noies xisclaren plenes d'excitació i caminàren més depressa.

Potser no tenien més catorce o quinze anys, però estaven bones i

donaven molt de morbo, pensà aquell home mentre les desputllava amb la mirada. Fins i tot n'hi havia una que llepava una piruleta.

-¡Ei que us ho dic en serio! – insistí en Llorenç un xic fora de si mateix – si voleu us porto fins al Lauren.

Però les noies creuaren el pas cebra totalment avergonyides i es perderen a l'altra costat de la Riera Mirò.

- ¡Merda! – pensà mentre el semàfor es ficava verd. Ell gairebé els hi doblava en edat, però no importava, “quan una paia està bona, està bona...tingui la edat que tingui...” aquell pensament era com una mena de mantra que sempre li donava toms pel cap, quan es trobava davant de situacions com aquella. Així ja no tenia remordiments de consciència. ¡Qué collons! El seu avi es va casar de trenta dos anys amb una paia de setze...abans les coses es feien així. I a l'Àfrica negra encara hi ha matrimonis entre homes de cinquanta anys amb nenes de dotze o tretze tacs...

De totes maneres era cert que que les dones sempre han estat molt bones de jovenetes, però allavors no s'enteren gaire de que va la cosa. Després ja es massa tard. “Amb els homes també deu passar el mateix” pensà en Llorenç com a conclusió final.

Acte seguit es dirigí cap al Mac Donalds de Reus. Encara tenia temps per jalar alguna cosa abans d'anar a caçar pardals amb els seus amics. Però aquella tarda no quedaria amb ells. Era una mentida que li havia dit a la seva dona per a treure-se-la del damunt.

La cua de vehicles era prou llarga i trigà més de mitja hora en adquirir aquell “Mac Menú”. S'el jalà a dins del cotxe mentre es dirigia cap al centre de Reus. Gairebé trigà una hora en creuar l'arraval Santa Anna durant aquell dissabte per la tarda, però encara hi havia lloc en el tercer nivell del pàrquing soterrani de la plaça del Prim. Es guardà el tiquet dins del bitlleter i obrí el maleter del cotxe. Allà hi havia aquella bossa esportiva de nylon. Era per transportar els pals de golf quan anava a jugar al club “Aigües verdes”, però amb la peculiaritat de que en aquells moments no hi havia cap pal de golf. Només armes de foc. Moltes armes de foc per anar a caçar sol. En Llorenç es penjà aquella bossa a l'esquena mentre començava a pujar les escales de aquell pàrquing soterrani ràpidament.

Durant aquella tarda la plaça del Prim estava molt concorreguda. Hi havia una llarga cua davant del teatre Fortuny per anar a veure la darrera representació d'en Josep Mª Flotats.

En Llorenç saludà a algun conegut de lluny, però no s'aturà per parlar. Aquel dia volia anar per feina i fer-ne una de grossa.

En sec arribà fins aquell bloc de pissos que tenia el portal obert. El

conserge debia tenir festa dissabte per la tarda i algú no ho havia tancat del tot.

-“Millor” – pensà en Llorenç mentre entrava a l’ascensor i apretava el botó de l’àtic. Durant el trajecte, es canvià aquell macuto de braç. El palpà i sentí el tacte de la ferralla que hi havia a dins.

En pic arribà fins al seté pis, pujà per unes escales que duïen fins al terrat de aquell bloc de pisos de color blanc fet als anys setanta.

La porta del terrat no estava tancada amb clau, només hi havia un parell de passadors que s’havien de córrer. Més que res perquè ningú entrés a robar des de fora. En aquells pisos a més de haver-hi una infinitat de despatxos d’advocats, notaris, dentistes i oftalmòlegs encara hi vivien diverses famílies de botiguers acabdalats del centre de Reus.

En Llorenç obrí la porta de ferro sense fer massa soroll i al sortir al terrat notà com una lleu brisa de la tardor li acarona el rostre. La setmana anterior havia sigut la Fira de Mostres. En sec feu unes passes i observà meravellat tota la perspectiva que tenia a sota seu des de la barana metal·lica de aquell edifici de la plaça del Prim.

“Perfecte” pensà al observar aquell lloc de recolçament que no devia mesurar més de un metre i vint centímetres. Era ideal per a disparar les seves joguines.

Els focus de sota ja estaven encessos. Aquell reusenc obrí la seva bossa de nylon i montà les peces de la seva escopeta favorita. Era un model automàtic amb mirilla telescòpica de visió nocturna amb raigs infra-roigs i que disparava bales de gran calibrada. Era una carabina lleugera com una ploma.

Quan la tingué totalment montada, la diposità al terra amb molta cura, tot just al costat d’on estava agenollat. ¿On cony havia guardat el silenciador? es preguntà mentre buidava la resta de aquella ferralla, que consistia en mitja dotzena més d’armes de foc. També les carregà totes...l’automàtica francesa, la metralladora de canò retallat com les que feia servir la ETA, l’escopeta de cartutxos per anar a caçar ànecs, la magnum americana que havia comprat al mercat negre i aquell revolver curt platejat que tant li agradava penjar-se a la sobaquera dins d’una funda de pell.

Una suor freda començà a regalimar-li pel front mentre es col·locava el pasamuntanyes de llana negra i uns guants de pell negra. Finalment va obrir la caixeta de fusta amb l’interior de bellut i va treure aquell silenciador per a armes de gran calibrada com aquella que duïa entre mans. L’ajustà a la punta del canò de la carabina desmontable, fabricada a França per un amer particular.

Aquella era la seva arma preferida. CLICK. Tot a punt. S'ho passaria pipa amb allò.

Temps enrera s'havia intentat treure la llicència d'armes diverses vegades, però no havia passat les probes psicològiques. Tampoc havia fet el servei militar que tant desitjava, per les mateixes raons. Allò, un gran amant de les armes com ell, li havia traumatitzat molt des de jove. Però ara es venjaria de tothom.

En Llorenç recolçà els seus colçes damunt de aquella barana de ferro, per cercar al seu primer objectiu a través de la mirilla telescòpica. "Que guai" pensà mentres es sentia com una mena de Deu, capaç de decidir el destí de qualsevol home que se li posés davant seu en aquells moments.

Allò ja ho havia fet un parell de vegades més fora de Reus i encara no l'havien enxampat. Realment la emoció que sentia valia la pena. Millor aixó que caçar pardals o conills per les afores...

En sec trobà el primer objectiu de aquell dia. La erecció que sentia era increïble. Un pobre pordioser que pul.lulava alreudor de la estàtua del Prim venent mocadors de paper...

PFFIUUU...PFFIUUU... xiulen les bales i aquell ex ionqui cau a terra amb el cap foradat.

La gent es situa en rotllana alreudor del cós sagnant. Un home de mitjana edat molt ben vestit s'agenolla vers al mort. Potser es un metge com el doctor Subirats, aquell que li recitava calmants de tota mena quan tenia atacs d'ansietat.

PFFIUU...PFFIUU...xiulen dues bales més i aquell home també cau acibillat. Es desploma com un sac de patates.

Algú comença a cridar pressa del pànic. Els transeunts s'aparten dels dos cossos abatuts perque ja començen a entendre el que succeix allà ben enmig de la plaça del Prim. La sang comença a regalimar el terra de marbre lluent.

En Llorenç en sec decideix apartar-se de la barana a temps de no ser vist. Espera uns quants minuts...rés...ningú ha pujat al terrat encara.

S'incorpora poc a poc i veu com dos cotxes patrulla de la guardia urbana, entrén pel parterre de aquella plaça. La gent espera semi oculta per l'interior dels porxos, ja corre el rumor de que algún boig franc tirador està disparant contra els transeúnts, tal com ha succeït a Estats Units diversos cops. I ara aquesta moda també ha arribat fins a localitats catalanes com Reus. Es com una mena d'epidèmia contagiosa que s'exten per l'actualitat.

PFFIUUU...PFIUUU...PFIUUU... aquest cop en Llorenç dispara contra la guardia urbana. Un de ells cau mort a l'instant. Els altres s

´amaguen darrera dels cotxes patrulla que encara tenen les sirenes enceses. En sec el parabrises de un de aquells vehicles peta en mil bocins. Ningú sap encara d'on venen aquells trets. En Llorenç té la gran aventatge d'emprar silenciador.

NAAAOOO...NAAOOO... en sec arriba l'ambulància del hospital Sant Joan.. Aparca al costat dels cotxes de la urbana, però ningú s'atreveix a sortir del seu interior. Els cadavers que han de recollir, encara estan extesos al terra mentres es van desagnant. Tots tres miren cap al cel. Un cel que comença a ser nocturn del tot i ventós...el vent de Reus...cada cop és més fort.

PPFFFIUU...PFFFIUUU algú dels porxos també cau mort a terra. Una dona gran acribillada sense pietat pel Llorenç. Ho farà quan veu que ja no pot encertar als policies.

BANG, BANG...dos trets reboten a prop del seu cap. Un dels municipals ja l'ha localitzat des de allà baix i dispara la pistola amb ràbia cega contra ell. BANG BANG...els trets reboten contra el ferro de la barana on es troba recolçat i en sec el Llorenç ja no s'atreveix a disparar de nou. Es un paio tímid que se sent descobert i el joc ja no pot continuar...

Recolleix el macuto plè d'armes i es dirigeix cap a l'interior de l'edifici, mentres comencen a sonar una infinitat de sirenes de la policia, obrint-se pas pel tomb de ravals. Aquell caçador se sent amenaçat, com el conte del caçador caçat i direigeix a fugir ràpidament de aquell lloc. En sec agafa l'ascensor i apreta un botò. Les portes no s'obren fins a la planta baixa. Una gran focus de la policia il.lumina en sec tota la porteria de aquell bloc de la plaça del Prim...

-Arroje el arma y pongase de cara a la pared con las manos sobre la cabeza- anuncia la veu de un agent de policia nacional parlant per megàfon des de la entrada principal. Hi ha més de mitja dotzena parapetrats darrera dels vehicles. Aparcats justament enfront de la porta.

-Ya le hemos localizado- insisteix aquella veu amb accent andalús- salga con las manos en alto y no le ocurrirá nada...

PFFFOONNG una bomba de gas lacimògen esclata a dins de la cabina de aquell ascensor. En Llorenç surt corrent de ella sense sense deixar de tosir i es dirigeix a les escales que hi ha al costat.

-¡ ESPANYOLS FILLS DE PUTA ! – crida plé de ràbia mentres dispara frenèticament la seva ametralladora de canò retallat. Dos agents que ja havien saltat a dins de la porteria per a detenir-lo cauen acribillats. Ningú s'esperava que aquell paio també tingués una arma com aquella, a més de la carabina. En Llorenç dispara fins

que se li acaben les bales i fuig escales amunt sense deixar de tosir. Potser n'ha mort a dos o tres. Aquell gas tan molest li és irrespirable. Puja fins al segon pis, el tercer, el quart, el cinqué, el sisé... el seu pit esquerra li cou més que mai. Una bala de policia li ha roçat fins la carn del pit dret. La seva camisa esportiva blanca es plena de sang. Arriva un altre cop al terrat. Llença la ametralladora fumejant i es treu es pasamuntanyes que gairebé no li deixa respirar. Acte seguit desenfunda el colt platejat que du penjat en la sobaquera i li treu el seguro mentre sent com els agents pugen per l'escala darrera seu.

Segur que ja s'han ficat els xalecos antibales. Potser podrà fugir saltant fins a les cases d'alrededor o potser no... L'aire de Reus es més fred que mai. Aquell vent que en sec udola frenèticament esmorteix el xibarrí que s'està produint per tot el centre de Reus.

El caçador s'arrepentia fins a la balustrada posterior de l'edifici. Vol saltar fins a un altre terrat que hi ha sota seu. Una casa vella amb dos pisos de diferència, anexe a aquell bloc de la plaça del Prim.

-¡Suelta el arma o dispararemos!- crida algú des de l'altra banda del carrer. En Llorenç es gira i veu a més policies parapetrats als terrats dels edificis d'alrededor. També parlen per megàfon i tenen focus que l'il·luminen de plé. La veritat es que aquest cop a Reus s'ha liat una de molt grossa.

- ¡Suelta el arma o dispararemos!

En Llorenç dispara contra l'edifici d'enfront i salta cap al terrat de sota.

BANG, BANG...un foc creuat encerta al fugitiu quan es llença pels aires.

BANG, BANG...e cara es viu quan s'esclafa contra el terra. Els coloms udolen espantats alrededor seu. En Llorenç no es pot moure. La seva arma ha anat a parar a l'altra punta del terrat. Potser té més de cinc bales ataforades per tot el cós. Encara es viu però la vista se li està cobrint de una nebulosa sospitosament mortífera. Una infinitat de mans el palpen i el registren al cap de pocs segons. En sec es sent enlairat a dins de una camilla que l'endurà fins a l'hospital. Cares borroses, sirenes de tots colors, el món es boig. En Llorenç tanca els ulls mentre sent com el vent de Reus bufa més fort que mai, potser no els podrà tornar a obrir mai més...o potser si.

LA PARCHÍS 1985

(Primeres farres discotequeres)

Aquell dissabte de principis d'abril de 1985 era totalment primaveral, però no massa calurós. En Jofré Vinaixa un noi de setze anys que havia acabat segón de bup amb molt males notes, havia quedat amb uns quants companys de curs per anar a lligar a Salou. Tots plegats havien agafat aquell llarg autobús de línia articulad amb dues parts, que tenia una mena de camera pneumàtica de goma negra ben al mig. Aquell vehicle tan carrasclós feia el trajecte de Reus a Salou i viceversa, vint cops al dia. Anar amb ell des de el parc de Sant Jordi de Reus fins a la plaça Europa de Salou era com gaudir de una mena d'atracció firaire.

- Només he pogut aconseguir tres pases per a la Parchís – anuncià en Pau Chatobriand, un company de curs, fill de un francès i una reusenca. Sempre era el líder de aquelles expedicions i a en Jofré li queia molt malament.

-Ho podem fer a sorts- indicà en Pere Fornós, que aquella tarda no tenia ganes de pagar entrades en cap discoteca.

- Podríem repartir-nos les entrades, i el qui no en tingui, li paguem una entre tots- proposà el Marcel Amigò.

Aquells quatre adol.lescents restaren en silenci, fins que en Pau Chatobriand observà els ulls inexpressius d'en Jofré Vinaixa. Era el qui li queia pitjor de aquella colla. Tots dos eren molt amics d'en Marcel Amigò, i anaven junts per això. Però pel darrera, sempre es donaven pel sac cada cop que podien. El que més li reventava a en Pau Chatobriand, sobre el seu rival, era que no sabia com classificar-ho, ni quina etiqueta ficar-li.

-Podríem fer que el Jofré es pagués la entrada d'avui- proposà amb malícia- així tindrà consumició pròpia. Cosa que amb els pases no es pot fer...

- Si però, hauré de xantar cinc-centes pel.les jo sol, gamarús-insultà en Jofré amb ganes de trencar-li la cara allà mateix a l'autobús.

-Xec, ara téns a la Sandra Pinyol sense parella- instigà en Pau- si et pagues l'entrada, la podràs emborratjar convidant-la a un cubata...a més segóns tinc entés l'altre dia a classe li vas dir que aniries a la discoteca...

-¿Has quedat amb la Sandra Pinyol per aquesta tarda? – preguntà en Marcel Amigò totalment incrèdol. La Sandra era la paia més bona de segón F, i pocs nois de l'institut Gaudí, tenien el privil.legi de poder parlar amb ella.

En Jofré Vinaixa mové el cap afirmativament amb un somriure irònic.

-Vindrà amb les seves amigues a la Parchís i després de les lentes se n'anirà cap a la Flash Back.

-¿Quines amigues? – preguntà en Pere Fornós. Estava tan al.lucinat amb allò que no s'ho podia creure.

- La Sònia Grau i la Laura Pàmies...

Algú xiulà per l'aire, eren les tres paies més bones que hi havia allavors a segón de Bup. I donava la casualitat de que les tres eren molt amigues.

-¡ Ca bona està la Sònia Grau !- exclamà en Marcel Amigò totalment fora de si.

- I la Laura Pàmies també està per sucari-hi pà- increpà en Pere Fornós.

-Doncs jo prefereixo a la Sandra Pinyol. Es la millor de totes tres- anuncià en Pau Chatobriand, mirant-se fixament al Jofré Vinaixa. Aquest sentí la mirada glaçada que li dirigia directament als ulls. En Pau Chatobriand intentava estudiar telepàticament les intencions del seu rival. Un rival que tenia uns quants punts més d'avantatge, respecte a la cursa de caçar a la Sandra Pinyol. En Jofré Vinaixa tenia el privilegi d'anar a jugar al tennis al club Monterols amb la seva família i a vegades coincidia amb ella i els seus pares i així la podia saludar de quant en quant. La noia ja feia molt de temps que tenia xicot estable. Gairebé des de els tretze anys, però en sec havien tallat. El Jordi Moragues l'havia deixat per una altra noia del institut, que es deia Roser Sabater, una noia de Cou, dos anys més gran i que tenia fama d'obrir-se de cames amb totes les seves parelles. Físicament també estava força bé i el ex novi de la Sandra Pinyol, havia notat la diferència. Ja n'estava tip de petonets i rés més...

- Ja em pagaré l'entrada, no necessito per a rés els teus passes merdosos- anuncià en Jofré Vinaixa amb xuleria, mentres observava els cabells curts i engominats del seu rival- no necessito cap almoina de ningú per a entrar a la Parchís...

Els altres dos es ficaren a riure mentre observaven el rostre furiós d'en Pau Chatobriand. S'estava frenant ell mateix. Feia menys de una setmana que s'havia barallat amb el Jofré i no l'havia pogut estomacar bé. Tots dostenien la mateixa força i la mateixa mala llet.

- No em demanis mai més cap invitació quan vulguis entrar a la Parchís i no tinguis pasta per pagar-te una entrada...

-Descuida nano, ja m'he buscat altres contactes per a entrar pel morro- digué en Jofré amb un somriure irònic.

En Pau tragué les entrades del seu bitlleter i les repartí entre els altres dos acompanyants. En sec només li quedava una entrada i se la ensenyà al seu rival sense donar-li.

- Mira Jofré, mira bé el que faig amb la teva invitació – digué amb veu sàdica, mentre la estripava amb mil bocins. Ho feu observant-lo fixament als ulls.

En Jofré tornà a valorar la calibrada dels seus músculs. No era bona idea tornar-se a barallar amb ell a dins de aquell autobús traquetejant, que ja estava a punt d'aturar-se en la parada de la plaça d'Europa. No era qüestió d'arribar a la discoteca amb la cara plena de blaus i la roba estripada.

En sec s'aixecà i es dirigí als seients del darrera de tot. Allà havia vista a dues noies de tretze anys, que també anaven cap a la Parchís. Durant tota la estona no havien parat de observar als quatre nois del davant, amb els ulls oberts i rodons com a taronges. Totes dues tenien una expressió de timidesa i cara de corder degollat. En Jofré es sentà al seu costat mentre els seus col·legues començaren a riure estrepitossament.

- Valtros també aneu a la Parchís ¿no? – preguntà amb veu educada.

Les noies no s'atrevíren a contestar-li. Estaven totalment ruboritzades, era evident que tenien menys edat del que semblava. Segur que encara debien anar a l'escola, malgrat que ja anaven maquillades com a pepones.

- Si voleu invitacions, jo en tinc varies- afegí amb veu sonora, malgrat que era mentida.

Les noies moveren el cap negativament. Una de elles, tenia el cabell ros i riçat, plé de tirabuixons com la Shirley Temple. Era molt mona de cara.

- Hem quedat amb una amiga que ens colarà directament – digué la noia dels tirabuixons amb la veu esporuguida.

-¿Així doncs ja no us cal que us dongui entrades?- volia saber en Jofré.

- Tenim dues invitacions per a noi, ens les van donar ahir per la tarda- digué l'altra adol.lescent, que duïa una melena castanya i llisa que li arribava fins a sota del ombro. La tenia subjectada per una diadema de plàstic blanc.

- A doncs si em passessiu una, em farieu un gran favor, perquè jo només tinc invitacions per noia i no puc entrar amb elles. Us les canvio si voleu- proposà en Jofré amb veu experimentada- com no sigui que les tingueu guardades per donar-les als vostres "novius" – afegí amb veu sonora.

Aquella noia de la diadema blanca, li donà una entrada amb gest plé de timidessa. Només així s'el podien treure'l del damunt.

- Té, ja te la pots quedar- digué amb veu cordial.

En Jofré observà aquella invitació. Era per noi, tal com la que li havia estripat en Chatobriand.

- Oh moltes gràcies- digué separant-se de elles. I després de fer una reverència burleta, saltà cap als seients dels seus col.legues. No podien creure's que un paio tímid i parc en paraules com en Jofré, en sec tingués puntasos d'aquella mena. A més s'havia sortit amb la seva. La vacil.lada d'en Pau Chatobriand, no havia servit per a rés.

- Ets un asalta cunes...- digué aquest amb veu despectiva.

- Però tinc entrada...per molt que m'hagis estripat la meva.

-Era una broma imbècil. En tinc moltes més i te n'hagués donat una altra abans d'entrar a la Parchís...

Tots quatre esclataren a riure.

- ¿I m'ho dius ara cigalot? – exclamà en Jofré propintant-li un cop a l'ombro. Malgrat que sempre es tenien mania mutua, en Chatobriand no era tan mal paio.

Al cap de un minut tots quatre baixaren de aquella carraca d'autobús, que s'aturà a la plaça d'Europa de Salou. Hi havia mig kilòmetre d'apeu fins arribar al santuari plé de llums de neó. Que es trobava en mig de la carretera de Salou a Vilaseca.

Durant el camí es juntàren amb altres companys de institut que també anaven a peu com ells. Eren en Ramóns Sales, l'Estanislau Zurita i en Jaume Moragues, que també anaven a la Parchís amb invitacions.

Quan arribaren al pati asfaltat que hi havia sota les escales, veieren una llarga cua d'adol.lescents a punt d'entrar, perquè la discoteca no obría portes fins a les sis en punt de la tarda, i encara faltaven vint minuts. Els recent arribats, foren els últims de la cua. El parking d'aquella discoteca també estava plé de motocicletes i cotxes aparcats.

En Jofré observava atentament a aquell conglomerat de tres cents adol.lescents que hi havia davant seu, però la Sandra Pinyol i les seves amigues encara no havien arribat.

L'Estanislau Zurita que duïa una americana blanca amb les mànigues semi arromengades, es treié una petaca de whisky i la passà entre els altres. En Jofré feu un llarg glop malgrat que aquell licor era de baixa qualitat. Però no digué res.

- Xec, ¿com es troba ton pare? – volia saber en Pau Chatobriand, que era amic de la família.

- Bé, aquest any, ens anirem de vacances cap a Mèxic- digué l'altre escurant la seva petaca de whisky.

- Suposo que ja deus tenir pase gratis de la Parchís...

- Sí, tinc un pase fixe i a nom meu- indicà l'Estanislau Zurita ensenyant-lo als seus companys- puc entrar i sortir de la Parchís quan em dongui la gana, tant de tarda com de nit...

El seu pare era un alt funcionari de l'ajuntament de Salou, i gracies als permissos d'obres que concedia a tot quisqui que tingués un garito, rebia regals d'aquella mena. Allò servia per a potenciar la personalitat del seu fill de cara als seus amics.

- Mireu, també tinc passes de les altres discoteques de Salou...

Els altres observaren meravellats aquelles tarjetes de plàstic multicolors que duïa a la cartera, amb noms i símbols de la discoteca Parchís, la sala Flash Back, la Cage de Medrano, la Zas, la Quartier, la Liberty, la Bye Bye, Caballo Blanco, fins i tot aquell paio, duïa un pase per a entrar a la discoteca Papillón, que només obria els estius per la nit i on es follava segur amb les guiris que hi havia.

- Tú sempre has sigut com una mica fantasma ¿no? – preguntà en Jofré Vinaixa amb una rialla.

- Es el seu pare que treballa per l'ajuntament de Salou i li aconsegueix aquests "xollus"- afegí en Pau Chatobriand amb una rialla contagiosa.

- Mon pare no vol que vagi a les discoteques, però com que aquest any he tret tan bones notes, m'ho ha compensat amb aquests premis- digué guardant-se aquella cartera plena de pases dins de la butxaca de la seva americana blanca, amb orgull.

Els altres que l'acompanyaven esclataren a riure. L'Estanislau Zurita tenia fama de copiar en tots els examens que havia fet tant a primer com a segón de Bup, però encara mai l'havien enxampat.

Ningú entenia com un paio com aquell que sempre estava de farra durant els caps de setmana, tragués al mateix temps tan bones notes.

L'Estanislau Zurita emprava mètodes forçs sofisticats per a copiar als examens, com dur "xuletes" doblegades a dins de les mànigues de la camisa o sota el rellotge de quarç líquid. Però darrerament havia dissenyat una falsa epidermis de silicona adhesiva, que feien servir els maquilladors de les pel·lícules de terror, i col·locant-se-la a la part interior del braç esquerra, podia amagar grans xuletes pels examens de llatí o matemàtiques. A vegades deixava caure a terra una falsa xuleta reclam, per a despistar als professors, i mentre aquests s'ajupien al terra per a recollir el paper doblegat, desplegar-ho i llegir-ho, l'Estanislau aprofitava per a copiar l'examen tot lo possible. A vegades hi ficava expressions com "tonto qui ho llegeixi". Era evident que aquell paio faria carrera...

En sec un clam general omplí tota aquella explanada plena d'adol·lescents impacients. Eren les portes de la discoteca Parchís que ja s'estaven obrint del tot a les sis en punt de la tarda. Justament al col·locar-se els porters a l'entrada, ja es formaven dues cues. Els que tenien pase de tarda i els que havien de pagar les dues centes pessetes que valia la entrada, amb consumició mínima.

Tenint en compte que l'assignació setmanal d'algú com el Jofré Vinaixa, era de mil pesetes, el fet de pagar quaranta duros per a estar tres hores tancat en una discoteca, durant el dissabte per la tarda, ja era tota una petita fortuna. De totes maneres, poca gent pagava entrada durant un dissabte per la tarda, en aquella discoteca ubicada a l'edifici Galas de Salou, on també hi havia una gran sala de festes històrica.

De totes maneres, tal com deia el seu nom, la discoteca Parchís era famosa perquè la seva gran pista de ball, tenia el terra amb la forma de un tabler gegant del joc del Parchís, amb llumetes quadrades sota els peus que s'encenien i s'apagaven intermitentment.

Les barres dels bars que hi havia alrededor de la pista, hi cabien més de cinquanta persones en cadascuna, i eren ateses per cambrers professionals que vestien smoking amb pajarita, malgrat la seva curta edat. Potser n'hi havia deu a cada barra, i servien refrescos i begudes sense alcohol a tota màquina. De quant en quant deixaven caure algun cubata o alguna cervesa a clients menors d'edat si el rostre els hi era familiar i si no hi havia cap inspector de sanitat i consum de la Generalitat. Malgrat que durant aquells temps, lo de les normes estrictes de vendre alcohol o tabac a menors d'edat, no es controlava gaire.

Quan en Jofré Vinaixa i els seus col·legues entraren allà dins, sonava la "Dolce Vita" d'en Brian Paris. Era una cançó pegadissa

per ballar a la discoteca, que durant l'estiu anterior s'havia ficat molt de moda, malgrat lo hortera que era, amb aquell riff de baix inicial que feia, "toto-toro-toto-toro, to-to-to-too...toto-toro-toto-toro, to-to-to-too", abans de que aquell italià reciclat a ianqui, comencés a cantar, "I wanna enjoy the dolce vita..."

La pista en forma de Parchís gegant, era més plena de noies, que no pas nois. En Jofré es dirigí a la barra del bar lateral, que es trabava a l'esquerra, al costat d'on hi havia la terrassa exterior. També era plena de gom a gom com la resta de l'asfixiant discoteca. Al cap d'esperar-se cinc minuts, fou atés per un cambrer jove que havia anat a col·legi amb ell. Era tres anys més gran, perquè era un guino aficionat a la boxa, que no parava de repetir cursos. I quan en Jofré havia coincidit amb ell a vuité de bàsica al col·legi General Prim de Reus, aquell paio ja tenia disset anys.

- ¿Qué dius Jofré com estàs? – preguntà aquell noi que es deia Ricardo del Valle. Seia al mateix pupitre que en Jofré, pel seu cognom. Els professors dels col·legis públics, sempre sentaven els seus alumnes per ordre de llista.

- Molt bé nen. No sabia que currares aquí. Encara no t'havia vist.

- He començat ara després de Setmana Santa- digué el noi - ¿i tú, encara segueixes estudiant?

- Sí, a l'institut Gaudí. Ara faig segon de Bup.

- ¿Qué vols pendre? – preguntà en sec amb veu servicial.

- Un cubata de ron amb coca cola- demanà en Jofré. Tenia ganes de vacillar als amics.

El cambrer el serví rapidament sense apagar el seu somriure. En Jofré observà millor les seves dures faccions. Era de les poques persones que practicava boxa a Reus. Cada dos per tres arribava a classe amb un ull de vellut, fruit dels durs entrenaments o campionats juvenils als quals participava. Ja als setze anys tenia molt bona pegada, i feia d'esparring per a boxeadors semiprofessionals. Era un paio superganso que mesurava un metre noranta i pessava més de cent kilos.

- ¿Téns entrada?

- No, he entrat amb invitació – digué en Jofré obrint-se la cartera.

- Son dos centes pel·les...

En Jofré li donà els dos bitllets marrons amb el cap d'en Manuel de Falla imprès a la part central. Allò era una veritable petita fortuna per a un estudiant com ell.

- ¿Com va la boxa? ¿encara li fots? – volia saber.

- Ara tinc novia i ho he deixat, perquè estic a punt de casar-me...

En Jofré ja intuïa que un paio com ell, només es podia casar de penalty, però no digué res.

- Vinga xato, ja ens veurem – digué acomiadant-se.

Els seus amics ja ballaven a la pista. I quan aquest aparegué amb una beguda alcohòlica a la mà, l'observaren sorpresos. Després de fotrés un bon glop davant seu, els convidà a tastar-la. Els altres acceptaren, perquè de moment no es volien gastar res en beguda. Fins i tot en Pau Chatobriand bebé del seu got.

- Ostia puta, que carregat t'ho han fotut...- exclamà.

- Ja m'ho imagino- digué en Jofré fotent-li un llarg glop al seu got. Amb allò agafaria una bona pedalera.

En Pere Fornós parlava amb dues noies que eren amigues de la seva germana petita. Malgrat que eren força atractives, anaven molt al seu rotllo i no volien saber res dels amics del Pau.

En aquells moments estava sonant el "I want to break free" dels QUEEN pels altaveus, i en la part que venia el solo de guitarra d'en Brian May, en Jofré començà a retorçar-se per la pista junt als altres nois, com si tingués una guitarra elèctrica invisible entre els seus braços.

En mig de aquella cançó entrà a la pista de ball, un grupet de cinc noies força atractives. Els nois de aquell cantò s'apartaren fent rotllana al seu alrederor perquè poguessin ballar millor.

Eren la Sandra Pinyol i les seves amiguetes. Totes cinc vestien de manera similar, les mateixes minifaldes, els mateixos colors. Eren gairebé com si anessin d'uniforme comú. Unes "cherleaders" discotequeres pensà en Jofré, fent-se-li la boca aigua.

En sec començà a sonar el "Wild boys" dels Duran- Duran i les noies començaren a ballar de manera més frenètica, emetent alguns xiscles aguts. Era evident que eren superfans d'en Simon le Bon i companyia.

Aquelles minifaldes eren extremadament curtes i permetien veure més del compte. Evidentment les cames més esbeltes i més ben tornejades, eren les de la Sandra Pinyol.

Aquesta s'apartà la llarga caballera daurada del seu front quant veié al Jofré i el saludà, tot just quan estava apurant el seu cubata.

En Pau Chatobriand també la saludà i es col.locà estratègicament al seu costat, abans que el Jofré. Ell era el paio més guaperes que hi havia en aquell sector de la pista. Ell era qui treia més bones notes de la classe, ell era el pijo més pijo de según de Bup. El qui tenia la vespa més fardona de tot l'institut, malgrat que son pare no li deixava baixar a Salou amb ella. En definitiva, ell era el millor de tots plegats...

Però la Sandra passà de ell com la merda, perquè de tipus com ell, ja n'havia conegut a molts. En aquella ocasió només tenia ulls per en Jofré Vinaixa, que ja començava a anar tort com una mala cosa.

En Chatobriand s'inclinà vers a ella diversos cops, per dir-li alguna de les seves fantasmades, però la noia l'ignorava amb un somriure. Allò el tragué de polleguera i sortí de la pista tot empenyat. També agafaria una merda com un piano.

- El "gabatxu" aquest es com una mica plasta ¿oi?- preguntà la Sandra gairebé cridant a l'orella d'en Jofré Vinaixa. Aquest afirmà amb el cap observant fixement el terra de llumetes.

- Si que has vingut aviat avui- preguntà la noia agafant-lo suaument per l'ombro.

- M'estava avorrint a casa.

En Jofré s'acabà els dos dits que li quedaven de la beguda fent un llarg glop i el deixà damunt del prestatge que hi havia en una columna lateral de la pista.

- Vols alguna cosa per a beure?- li preguntà desputllant-la amb la mirada.

- No m'importaria una cervesa- respongué la noia amb picardia.

En Jofré es dirigí cap a la barra, tot i comprovant sorprés que era acompanyat per la Sandra. Les seves amigues seguien ballant en la pista, junt als altres col·legues d'en Jofré. Fins i tot ja havien començat a xerrar entre ells.

- Aquest matí he vist al Jordi jugant a Tennis – digué referint-se al ex xicot de la noia.

- ¡ Calla !, no em parlis d'aquest imbècil- exclamà amb veu molesta. Tots dos estaven fent cua per arribar a la barra del bar.

- Volia fer una partida amb mi, però estava a punt de marxar i li he dit que no...

- Jo crec que mentres hi vagi ell, mai més tornaré a trepitjar el club de Tennis Monterols, per a no trobarm'el de cara - digué la noia amb una certa fúria reprimida.

- Doncs feieu una bona parella...

- Qualsevol paio que surti amb mi, fa bona parella...

- ¿Quant de temps feia que anaveu junts?- volia saber en Jofré.

- Tres anys...des de que anava a monjes. Tres anys de la meua vida desperdiciats amb aquest imbècil- digué la noia amb veu plorosa.

En Jofré estava aplicant la tàctica de ficar-la trista abans de començar a beure alcohol. Encara li quedaven vuitantes pesetes per a convidar-la a cubates. Segur que així se la enrotllaria del tot.

Al cap de pocs segons li tocà el torn de demanar.

- Un cubata i una cervesa- li digué al cambrer d'abans.
- Millor que siguin dos- afegí la noia estirant-lo per la màniga.
- ¿Dos cubates?- preguntà en Jofré sorprés.
- Sí. M'estimo més fer un cubata que una cervesa...

El cambrer observà a la noia sense reprimir els seus instints més bàsics.

- ¿Ja téns divuit anys nena? –li preguntà directament. Aquella paia estava boníssima, i això que quan anava a l'escola en Jofré semblava tonto.

- Totes les meves amigues ja tenen divuit anys- respongué en Jofré fent-li l'ullet.

El cambrer serví els dos cubates més carregats que mai.

- Un tel cobro, l'altre convida la casa.

- Moltes gràcies nen- agrái en Jofré pagant-li la pasta. Aquella tarda de dissabte, prometia molt.

La parella d'adol.lescents tornà a la pista amb els cubates a la mà, mentre sonava un tema dels ILEGALES titulat "Heil Hitler", una cançò nihilista, de aquell grup de punk-rock de Madrid, que tenia frases com "Nazis, simpáticos los nazis. Nazis, conozco muchos nazis". Era de lo més dur que es punxava en aquesta discoteca, durant aquell temps. Els de la Flash Back, eren els primers que havien començat a punxar cançons dels llegalés enmig de la típica música disco, com aquella altra cançò que deia "Soy un macarra, soy un hortera y voy a toda hostia por la carretera". I els de la Parchís, no es volíen quedar enrera.

Tots els que hi havia a la pista ballaven frenèticament, seguint el sò estrident de aquelles guitarres distorsionades. "Hippys, no me gustan los hippys, hay una cosa que se llama jabón, lava la ropa y escuece un montón".

Però tot just s'acabà aquella cançò dels llegalés, s'apagaren les llums de tota la pista de la Parchís i només s'encengueren els focus color violeta. Ja eren les vuit en punt del vespre. La hora de les lentes. I la veu d'en Phil Collins cantant " One more night " sonava per tots els altaveus de la discoteca.

La pista es buidà sobtadament, quedant només deu o dotze parelles que ja ballaven lentes totalment aferrats.

En Jofré feu un llarg glop del seu cubata i es decidí a demanar-li per ballar a la Sandra, però a vegades la seva timidessa li jugava males pasades. I mentre s'ho pensava si fer-ho o si no, ella prengué la iniciativa.

- ¿Vols ballar amb mi Jofrè?- preguntà amb veu decidida. El noi no s'ho podia creure mentre l'agafava suaument per la cintura.

Al cap de pocs segons s'havien afegit unes deu parelles més a ballar en aquella pista que havia quedat totalment en penombres. Hi havia també com una mena de focus infrarroig que ressaltava el color blanc de les camises, els cordons de les sabates i les dents de les parelles que somreien abans de donar-se un petò a la boca. Acte amorós conegut allavors com a "morrejada".

En Jofré no sabia que dir mentre ballava aferrat amb la Sandra. Passaren gairebé un parell de minuts i cap de tots dos es dignà a iniciar una nova conversa. La noia tenia una actitud pensativa a l' hora que absent. I en Jofré notà com una suor freda li regalimava pel front. Mirava nerviosament per tots els costats. La majoria de parelles que ballaven al voltant seu, estaven més entregades que ells dos. De totes maneres hi havia més gent d'apeu fora de la pista, que no pas ballant. Tots ells eren com una mena d'espectadors envejosos per no poder sortir a ballar lentes. En Jofré veié als seus col·legues parlant amb les amigues d'ella. Però cap de ells es dignava a ballar lentes. També hi havia en Pau Chatobriand. Tots plegats miraven direcció cap on es trobaven ells dos. Allò semblava com una mena de tribunal silenciós que els estigués evaluant, a veure com ballaven, que feien i que no feien i com s'acabaria la cosa...

En Jofré estava molt agobiat quan en sec notà els pits de la Sandra, apretant-se contra els seus. I amb una tremolor al cós, notà com la noia acostava el seu cap rós a l'alçada del seu hombro dret. Era el preàmbul per fotre-li una morrejada.

- Sandra t'estimo – digueren els seus llabis de forma involuntària. La noia aixecà el seu cap i l'observà amb un somriure burleta.

- ¿Qué has dit Jofrè? –preguntà amb veu sorpresa.

- No ho puc evitar nena- digué en Jofré apropant el seu cap al d'ella - des de que et vaig conèixer l'any passat, he estat bojament enamorat de tú. Has sigut el meu amor platònic durant la darrera etapa de la meua vida...

Acte seguit els seus llabis s'aproparen als seus, però la noia els apartà amb una rialla.

- ¿Però que fàs Jofré?- preguntà en sec deixant de ballar.

- Et volia donar un petò als llabis perquè t'estimo- digué aquest notant com els seus amics s'enreien d'ell. Només tenia ganes de que se l'empassés la terra.

- Em caus molt bé Jofré i ets un tio de puta mare- digué la noia apartant-se els seus cabells rosos del front- però d'aquí a que ens poguem enrotllar, hi ha una gran distància...

- Jo només ho volia provar perquè t'estimo...- digué el noi allunyant-se d'ella amb els ulls humits.

En Jofré sortí per l'altre cantó de la pista mentre ella tornava amb les seves amigues. Just allavors sonava la cançó "Forever young" dels Alphaville, un grup de new-wave romàntic, que intentaven ser la rèplica germànica dels Duran-Duran. Just allavors en Jofré decidí tornar a la barra del bar a carragar el biombo un altre cop. En Pau Chatobriand li dirigí una mirada burleta.

"Com he pogut ser tan imbècil" pensà mentre demanava un vodka amb llimona, al cambrer de sempre. Aquest li va veure la cara de pomes agres que duïa al damunt i aquest cop no li va cobrar la consumició. Li va servir la beguda, més carregadeta que mai. En Jofré buidà el got cilíndric amb un parell de glops abans de tosir sonorament.

- ¿En vols una altre? – li preguntà aquell cambrer excompany de col·legi.

En Jofré afirmà amb el cap mentre treia dues centes pessetes més de la seva butxaca. S'estava a punt de polir la paga setmanal dels seus pares, que li havien donat aquell mateix matí.

- Torna a convidar la casa...

En Jofré tornà a agrair el gest del seu col·lega i tornà cap a la pista. Aquest cop deixà que els glaçons de gel es desfessin millor enmig de la beguda.

"Forever young, forever young" la tornada de aquella cançoneta tan malaltissa seguia sonant pels altaveus de la discoteca Parchís. Era una època en la qual encara no hi havia ni Pets, Sopa de Cabra, Sau o Lax and Busto. Encara faltaven sis anys perquè comencés l'esclat del Rock Català i també perquè el començessin a punxar-lo per les discoteques i garitos de tota mena.

Efectivament en Pau Chatobriand tornava a atacar a la Sandra Pinyol. Aquest cop sí que li feia cas. Vint minuts abans havia dit que era un "gabatu" plasta i ara parlava animadament amb ell, com mai ho havia fet. En Jofré veié molt clar, que si aquest no se la podia fer, ell encara menys. Havia aspirat pel damunt de les seves possibilitats, pensà.

Tot just quan s'estava acostant de nou a la seva colla, en Jofré notà un cop a l'esquena i veié que el saludava l'Estanislau Zurita, aquell paio que vestia sempre americana blanca i que duïa tots els passes de les discoteques de Salou damunt seu.

- Que dius Jofrè- saludà-¿com et va tot?
- Molt bé, m'acabo de pillar un altre cubata.
- Ja veig que comences anar carregat de debò.
- Doncs sí.

L'Estanislau s'allunyà de ell dirigint-se a l'altre extrem de la sala.

I en Jofré es dirigí directament cap als seus amics. Aquests estaven parlant amb les amigues de la Sandra, que també estaven força bé i eren molt simpàtiques. La Sònia Grau era la que estava més bé, de totes dues. Potser s'havia equivocat de persona al tirar-li els trastes a la Sandra. Segur que la Sònia respondria millor...

- Hola Sònia- saludà plantant-se davant de ella- ¿vols ballar amb mi?- preguntà interrompent la interessant conversa que mantenia ella amb el seu col·lega Marcel Amigò.

L'altre l'observà amb una mirada assassina però no digué res. Sabia el mal tràngol que li havia fet passar la Sandra Pinyol. La qual seguia parlant animadament amb en Chatobriand.

- Mai he ballat lentes- digué la noia tímidament- a més ara deu estar a punt d'acabar-se això.

En Jofré buidà el que li quedava de beguda amb un sol glop. Havia agafat un colocón increïble.

- Es molt fàcil- digué estirant-la del braç- vine amb mi que t'ensenyaré...

La noia no oferí resistència i el seguí docilment cap al centre de la pista. Acte seguit estava ballant amb ella totalment arramblat, mentres sonava aquella cançó dels WHAM titulada "Last christmas". Aquella seria la darrera de les lentes i s'havia d'atacar quan abans millor.

- Suposso que no et farà pal ballar amb mi ¿no?- li preguntà a cau d'orella amb l'alè apestant-li totalment a alcohol de garrafa.

- No...es que mai he ballat lentes amb ningú- digué la Sònia amb veu suau.

- Doncs ja veus lo fàcil que és- digué observant-la millor. Aquella amiga de la Sandra encara tenia catorce anys i feia primer de BUP. No era tan alta i esbelta com ella. Però també tenia un bon polvu. Els seus pits rodons i el seu culet apretat eren més generosos que els de la Sandra. I aquella careta de nina amb les galtes sonrosadetes com la Heidi li donaven molt de morbo.

Al cap de pocs segons, tal com s'esperava, sortí la Sandra Pinyol a ballar a la pista, aferrada amb el Chatobriand. El qual li dirigí una mirada triomfal.

En Jofré també observà els ulls de la Sandra. Tenien una expressió burleta.

- Escolta Sònia- digué a la seva parella – m´acabes de dir que mai has ballat lentes amb ningú. ¿Es que no téns novi?

La noia mové el cap tímidament.

- Si no téns novi, vol dir que mai t´has morrejat amb cap paio ¿oi?

Ella l´observà totalment sorpresa als ulls. No es podia creure el que li estava insinuant en Jofré Vinaixa. Un noi que sempre li havia caigut bé a la seva amiga, la Sandra Pinyol.

- ¿Es qué vols morrejar-te amb mi ?- li preguntà amb cara de bona nena.

- Es una cosa més que hauràs après en aquesta vida- li comentà l´altre, tot segur de sí mateix...

Acte seguit la noia tancà els ulls i apropà la seva boca de llabis carnosos a la d´en Jofré. Els seus llabis s´uníren durant uns quants segóns.

- Has de moure la llengua- li murmurà en Jofré amb veu sensual. Anava trempat com una mala cosa.

Acte seguit ho tornaren a provar i les seves llengües es cargolaren durant uns quants minuts seguits. Ja li havia agafat el tranquillo.

“No ha estat mal” pensà en Jofré vers aquella amiga de la Sandra. Era la cinquena noia que s´enrotllava en sa vida, la primera havia sigut als tretze anys, anant d´acampada amb els escoltes.

Aquella erecció que sentia entre les seves cames no li acabava de baixar. Amb la Sandra Pinyol no havia trempat tant com allavors.

En Chatobriand intentà fer el mateix amb la seva parella. Però tampoc es deixà. En Jofré els hi dirigí una mirada desafiant abans de tornar a morrejar-se amb la Sònia Bargallò. Aquest cop fins i tot li arramblà el cul de forma descarada.

Era un repte total entre les dues parelles.

La Sandra intentà per fi apropar els seus llabis als d´en Chatobriand, fent un simulacre de petò, però no poté aguantar-ho. I es separà de ell totalment agobiada. En Jofré observà totalment satisfet com la noia el deixava plantat ben en mig de la pista. El pobre no entenia res de res i tornà caminant cap els seus col·legues, sortint corrents de la pista.

- Adeu Pau- exclamà en Jofré amb veu burleta. Aquest es girà vers a ell amb el rostre desconcertat. I aquest ho aprofità per fer-li l´ullet i fotre-li una altra morrejada libidinosa a la seva parella, perquè ho veiés millor. En Pau Chatobriand havia guanyat la darrera batalla, però havia perdut la guerra.

Al cap de pocs segóns tornaren a sonar les cançons ràpides i tothom saltà de nou cap a la pista central de aquella discoteca.

- Podríem anar a les butaques que hi ha al pis de dalt ¿no? – suggerí en Jofré amb veu ferma- allà estarem més còmodes.

La noia afirmà amb el cap mentres s'arreglava el seu pentinat. Tots dos sortiren de la pista agafadets de la mà.

- ¿Cap a on vas Sònia? – preguntà la Sandra Pinyol barrant-lis el pas.

- Anem a donar un tomb per la disco- li respongué en Jofré Vinaixa amb xuleria.

Ella l'ignorà, com si no hi fós.

- D'aquí vint minuts hem de marxar...¿ja ho saps no?

-Si ja ho sé- respongué la Sònia un xic esporuguida.

-Si no ets marxem d'aquí vint minuts, perdrem l'autobús, ¿ja ho saps no?- preguntà la Sandra de manera imperativa.

- Escolta nena, ens estàs molestant – digué aquest fent-li una ganyota amb la boca.

-Es que si perd l'autobús per tornar cap a Reus, son pare la matarà...

- Si convé ja tornarà amb taxi- afegí en Jofré amb veu vacil.lona – au xata, deixan's tranquils d'una vegada, que ballar sol a la pista es molt avorrit...

La noia l'observà amb ulls totalment enforusquits, gairebé vermells de ràbia i gelosia, mentres en Jofré pujava les escales cap a un replà que hi havia a l'altra costat de la sala. Era una mena de reservat plé de butaques que estava sempre en penombres, perquè les parelles s'ho puguessin muntar de debò. A aquelles hores de la tarda hi havia espai de sobres. Tots dos s'assegueren agafats de la mà damunt de aquells seients tous amb coixins de color de bellut suau. La Sònia Bargalló es sentà damunt de les cames d'en Jofré Vinaixa i agafant-lo pel coll, seguí amb aquella sessió de morrejades, que tant li havia agradat descobrir aquella tarda mateix. La llum en aquell lloc era tan fosca com una sala de cinema i en Jofré ho aprofità per a engrapar-li els seus pitets rodons i turgents per sota de la la camisa. La noia gemegà de plaer diverses vegades. Acte seguit vindria el torn de les calces humides i en Jofré ho tingué fàcil a través de aquella minifalda tan generosa de la noia.

Al cap de pocs minuts, la silueta de la Sandra Pinyol i l'altre amiga, que tampoc s'havia fotut un "roscu" apareregueren enmig de aquella penombra dels reservats de la Parchís.

- Ei Sònia, ja hauriem de marxar- digué la seva amiga- d'aquí cinc minuts surt el darrer autobús que va cap a Reus.

La noia es separà sobtadament d'en Jofré Vinaixa i s'adreçà el subjectador amb un gest nerviós.

- Perdona, Sandra però ja no m'enrecordava- es disculpà fent-se també el botó de la blusa.

En Jofré també s'aixecà amb un somriure irònic. A la Sandra sempre li agradava destacar pel damunt de les seves amigues, a les quals tenia totalment dominades, o no podien ser amigues seves. De manera que si no lligava ella, no lligava ningú.

- Els teus amics ja farà estona que t'esperen fora- li digué a en Jofré.

- Ah, doncs em sembla molt bé- respongué aquest sense deixar anar la mà de la seva parella. Tots dos es tornaren a mirar als ulls i es feren un petó als llavis, més llarg que mai.

- ¡Sònia! – increpà la Sandra Pinyol amb veu impertinent- L'autobús surt a les deu menys quart en punt de la plaça d'Europa. L'hem d'agafar ara mateix per tornar cap a Reus...

En Jofré separà els seus llavis dels de la noia amb un gest molest.

- Escolta maca, la Sònia no cal que torni amb valtros cap a Reus si no vol- digué amb veu hostil- aquesta discoteca no tanquen fins a les onze de la nit i per un dia que arribi tard a casa no passarà res, jo mateix li pagaré un taxi perquè hi arribi sana i d'estalvi...

La Sandra observà totalment enfuriscada al seu ex prenent i a la seva amiga, la qual aquest cop no li feia ni puto cas. Tenia ganes de trepitjar-la com si fós una llombriu.

- ¿Véns o no vén's? – li preguntà per darrer cop.

- Tú i la Laura ja podeu tornar cap a Reus, ja em sé cuidar sola- respongué la Sònia un xic molesta mentre es deixava abraçar un altre cop per en Jofré Vinaixa i fent una veu repulsiva digué:

- Em quedaré aquí amb el meu noi si no us importa.

La Sandra Pinyol, girà l'esquena i marxà enfuriscada de aquells reservats sense acomiadar-se. Era evident que aquella tarda havia perdut a una bona amiga.

- Deu Sònia que vagi tot bé- s'acomiadà la Laura Pàmies que fins allavors no havia gossat dir res i seguí les passes de la Sandra.

Aquella parella tornà a etirar-se en aquells reservats sense deixar de riure. Eren feliços allà mateix fotent-se el bacallà.

En Jofré seguí cargolant la seva llengua en la boca mentolada de aquella noia que havia mastegant xiclet durant tota la tarda. Finalment logrà ficar-li els dits a dins de la vagina, després de reseguir el contorn de les seves calcetes humides. La noia grinyolà de plaer durant uns quants segons fins que frenà suaument aquella acció tan atrevida del seu company. Però a canvi, es deixà xuclar els mugrons dels seus pitets suaus i erectes que s'entreobrien entre la

blussa desbotonada un altre cop. En Jofré mai havia tastat una pell tan fina com aquella, amb una olor dolça i tèbia com la mel.

En sec tocaren les onze en punt de la nit i la discoteca Parchís, obrí totes les llums de cop. Era l'hora que tancaven al vespre. Des de llavors fins a les dotze de la nit, la tindrien oberta perquè s'airejés per la nit. Que era molt més llarga que la tarda. La entrada ja valia cinc centes pessetes de llavors.

- ¡Ei Jofré! – saludà una veu a prop de ells. Era l'Estanislau Zurita que s'ho estava montant amb una altra noia en aquells reservats. Es trobaven ajaguts en el sogà d'enfront. Ja gairebé no quedaven masses parelles montant-s'ho en aquell reservat, quan estaven a punt de tancar, només els més viciosos...

- Hola Estanis- saludà en Jofré. Aquell noi anava agafat de una noia molt menuda. Semblava gairebé una nena de dotze o tretze anys com a màxim. Anava molt maquillada per disimular. En Jofré la reconegué en seguida, era aquella paieta de la diadema blanca, que li havia regalat la seva invitació a dalt del autobús, però no li digué res, fent veure que no la coneixia.

- ¿Ja torneu cap a Reus? – preguntà reseguint-se el seus cabells i encominat amb els pels de punxa.

- Sí, ara pillarem un taxi per tornar a casa- digué en Jofré- ¿Què voleu venir amb nosaltres?- preguntà amb la intenció de que així el viatge sortiria més barato.

- No avui em quedo a dormir al apartament dels meus pares que tenen aquí a Salou- digué l'Estanislau fent el fantasma com sempre.

-¿I ella no torna cap a Reus? – insistí en Jofré amb veu interrogativa. No es podia creure el que estava deduïnt sobre aquella parella tan peculiar.

- Ella es queda a dormir amb mi, paio...- anuncià l'Estanislau donant-li una morrejadeta. La noia rigué de manera provocativa. Era molt nena encara, però segur que aquell cabrò de merda ja se l'havia fet petar de una manera o altra.

- Aquesta es la Mireia – digué l'Estanislau presentant-se-la.

En Jofré s'apropà a ella per donar-li dos petóns a la cara. Era evident que allò no tenia més de dotze primaveres.

- Gràcies per l'entrada que m'has donat abans a l'autobús...- li digué a cau d'orella.

- ¿Has pogut entrar amb ella? – preguntà aquella mena de "lolita" amb veu sensual.

- Sí – respongué en Jofré desputllant-la amb la mirada. Aquella paia encara li donava més morbo que la seva parella.

- ¿Què ha passat? – volia saber l'Estanislau.

- Doncs que el teu amic ens ha demanat una entrada per passar gratis a la Parchís, quan la Gema i jo veniem amb l'autobús...

- Ah molt bé- digué el noi tornant-la a arrambar de manera imperativa.

- Aquesta es la Sònia- digué en Jofré presentant-li a la seva parella.

L'Estanislau li donà dos petóns a cada galta. Ja la coneixia de vista del institut Gaudí.

- ¿Tú has vingut amb la Sandra Pinyol oi?- volia saber.

- Sí, però ja ha marxat- digué la Sònia treient-li importància.

Acte seguit tots quatre sortíren a fora de la Parchís. Ja s'havia fet de nit del tot.

- Aquesta nit he quedat amb uns col·legues per anar a la Caballo Blanco ¿vols venir? – preguntà l'Estanislau Zurita.

- No crec que pugui...

- Us puc colar a tu i a la teva amiga, el meu pare coneix molt al seu propietari.

- A mi no m'han deixat sortir mai a partir de la mitja nit – manifestà la Sònia Grau amb sinceritat.

- Xec quina poca marxa que teniu els de segón de BUP...- es queixà l'Estanislau movent el cap.

- Jo abans de dos quarts d'onze tinc que estar a casa- digué la noieta estirant-li de la mà.

Quan arribaren caminant fins al parking de la discoteca aquelles dues parelles es separaren, l'Estanislau Zurita tenia la vespa aparcada en aquell lloc.

- Bé nanos, de moment ens anem a sopar- digué encenent-la a la primera. Era una motocicleta de color negre lluent, bastant nova.

- Doncs naltros pillarem un taxi per tornar cap a Reus- digué en Jofré amb sensació de inferioritat per a no tenir un vehicle com aquell.

Aquella tendra adol·lescent es sentà darrera del conductor subjectant-se suaument.

- ¿L'has de portar fins a Reus? – volia saber en Jofré Vinaixa.

- No avui, es queda a dormir aquí Salou amb els seus pares que estiejen al Reus Mediterrani...

- Doncs molt bé...

I amb un bram horrorós, l'Estanislau Zurita arrancà la seva vespa dirigint-se cap a la plaça d'Europa a través de la carretera comarcal que unia Salou- Vilaseca, quan els dos poblets costaners encara eren un sol terme municipal.

- Es simpàtic el teu amic- comentà la Sonia Grau.

- Sí, ja farà molts anys que el conec, abans vivia a Reus al mateix carrer que jo. Vam ser cul i merda durant uns quants anys...- explicà en Jofré amb un tò de veu nostàlgic.

- Jo ja el tenia vist del institut, però no em pensava fós tan simpàtic- insistí la noia.

- ¿El trobes simpàtic perquè es simpàtic? ¿o perquè té una vespa?- preguntà en Jofré un xic intrigat.

La seva parella li donà un copet al braç.

- Tonto- insulà amb veu dolça mentre li donava un altre petò a la boca.

Acte seguit començaren a caminar direcció a la parada de taxis que hi havia a la Font Llumínosa de Salou. Aquella carretera plena de xops, que duïa a la Plaça d'Europa, ja era fosca durant aquelles hores de la nit. En Jofré es sentia orgulló de caminar agafat de la maneta de la Sònia Grau, hagués preferit millor que hagués sigut la Sandra Pinyol, però l'altra també era un bon tros de dona. No es podia queixar... Tenia les peres més grosses i un cul més respingò que l'altra, malgrat que mesurava un pam menys d'alçada.

La seva careta rodona e inocent tenia una expressió de ser molt bona nena. Gairebé no duïa maquillatge, però no li calia, perquè el seu rostre sà i turgent semblava brillar amb llum pròpia. I els seus ulls verds color maracda, eren com els de una nina. Aquella noia de cabells castanys i riçats tenia una bellesa més aviat italiana que no pas catalana. I en boles devia estar de mort pensà en Jofré. Però inexplicablement seguia enamorat de la Sandra Pinyol, allò de aquella tarda només havia sigut una aventura. Una mena de jugada diplomàtica en l'art de la seducció que li havia sortit força bé gràcies a l'alcohol.

"Gràcies a l'alcohol"- pensà enregistrant-se que en sec s'havia gastat les mil pessetes en begudes i en la seva butxaca no li quedava res més que calderilla. Agafar un taxi de Reus a Salou per allavors, podia costar fins a unes noucentes pessetes...

- Ja són les onze menys deu - digué la noia un xic esglaiada tot just arribaven a la Font Llumínosa. Encara hi havia tres taxis esperant-se amb la llum verda-. Si arribo més tard de les onze a casa, mon pare em matarà...prou que he fet en no tornar amb les meves amigues amb autobús...

En Jofré la observà amb un rictus de preocupació en la mirada.

- Escolta Sònia – digué amb veu seca.

- ¿Què vols?

En Jofré observà fixament els seus ulls felins mentre tragava saliva.

- Mira...doncs que no tinc peles per agafar un taxi, tal com t'havia dit a la discoteca...anava molt begut i s'ha m'encés la sang. Ho he dit perquè no marxessis amb les teves amigues... "per tocar-li els ovaris a la Sandra" (podia afegir).

La noia canvià la seva expressió de la cara com de la nit al dia fent un bot sobtat i deixà anar la mà d'en Jofré com si tingués la llepra o una altra malaltia contagiosa.

- ¿Qué m'has dit?- preguntà com en somnis - ¿ho podries repetir si us plau?

- Doncs que només porto vint duros de calderilla, no crec que amb això ni hagi prou per agafar un taxi – anuncià en Jofré mirant cap al terra- m'he gastat les mil pel·les que portava amb cubates...

La Sònia l'observà millor de dalt a baix, aquell paio del insti que abans li havia tocat el cony i li havia xuclat els mugróns dels pits, estava boig, com una cabra. O era un perfecte imbècil.

- ¿I com penses tornar cap a Reus?- preguntà amb un xiscle- ara ja no queden autobusos fins demà pel matí...

- Sempre que em passa això torno a peu – digué en Jofré ficant-se les mans a la butxaca- això o que em vingui el pare a buscar...

La noia no s'ho podia creure, estava flipant mandonguilles amb aquell paio.

- ¿Has dit caminant fins a Reus?

- Son dotze kilòmetres- digué en Jofré- seguint les vies del carrilet, arribes en dues hores i mitja...

- ¿I tornes caminant fins a Reus per a no agafar un taxi? – preguntà la Sònia Bargalló tota furiosa- ¡ estàs sonat!

- A vegades faig dit...- digué en Jofré donant una patada a una llauna buida de cervesa que hi havia pel terra-. Però l'últim cop que vaig fer dit, un paio em vola fotre'm mà a l'entreuixa i des de llavors que no en faig...

La noia deixà anar unes llàgrimes d'angoixa sense deixar de tremolar.

- Hauré de trucar als meus pares que em vinguin a buscar. ¡ Em mataràn! i no podré sortir mai més amb les meves amigues durant tot l'any.

En Jofré l'observà amb una mirada obliqua sense treure's les mans de la butxaca.

- Al menys ho aprovaràs tot el juny, no caldrà ni que vagis a suficiència...

La noia emeté un xiscle de ràbia i s'allunyà d'en Jofré dirigint-se amb passes precipitades cap a una cabina telefònica que hi havia en la acera d'enfront.

En Jofré tornà a patejar aquella llauna de cervesa buida mentre un dels taxistes es queixava amb veu alta i la seguí lentament.

- ¡Espera'm Sònia!- cridà mentre aquesta entrava a dins de la cabina telefònica – tinc uns quants duros sueltos, si vols trucar a casa teva...

La noia obrí la porta amb un gest enfuriscat i començà a bramar amb una veu inusual en ella.

- ¡VESTE'N A LA MERDA IMBÈCIL!, ¡ NO ET VULL VEURE NI SENTIR MAI MES!, ¡ETS UN MENTIDER, UN FASTIGÓS I UN CABRÓ!

Acte seguit tornà a tancar la porta de aquella cabina de la plaça de la Font Iluminosa. I en Jofré, amb els ulls humits a punt de plorar de llàstima per ell mateix, s'allunyà de aquell lloc amb pases tranquiles. Prengué direcció cap a Reus. Tornaria caminant com havia fet altres vegades. Es trigava dues hores i mitja agafant les vies del carrilet, paraleles a la carretera.

L'OMBRA DEL NOSTRE CAMPANAR ES MOLT ALLARGADA

(Relat de terror còsmic local)

En Pau Sotorra es trobava fullejant el Diari de Tarragona en aquell bareto del centre de Reus que es deia can Fiambreres. Ja eren gairebé dos quarts de dotze de la nit de un dimarts qualsevol del mes de maig i la persiana del local ja estava mig baixada perquè no entrés ningú més des de fora del carrer.

Allà dins només quedaven el propietari del local, en Pepelo Fiambreres, que era un il·lustre juantxi reusenc de tota la vida, i dos clients habituals que ja portaven unes quantes copes al damunt. Un de ells era en Pau Sotorra, el lectricista autònom i l'altre en Gerard Juncosa, un fuster que es trobava a l'atur i que vivia amb la seva mare vídua. Tots tres eren solters i es coneixien des de feia molt de temps.

- Mireu, aquí torna a sortir el Rapel aquell- anuncià en Pau Sotorra aixecant la vista del Diari- ja torna a estar per aquí donant tombos...

- Deu ser allò de la "Bèstia" que diuen- afegí en Gerard Juncosa arquejant les celles. Ja anava per la cinquena copeta de anís Marie Brizzard.

- Diuen que es un animal salvatge, una alimanya que ronda pels masos fent detrosses- explicà en Pepelo Fiambreres mentre eixugava la vaixela amb el seu delantal.

- Segur que es una bola que s'han inventat els masovers perquè no els hi entrin a robar- indicà en Pau Sotorra escurant la darrera copa de conyac. Sempre prenia Soberano.

- Potser sí que hi ha alguna cosa rara enmig de tot això- increpà en Gerard Juncosa fent un altre glop d'anís.

En Pau Sotorra l'observà de reüll. No li feia molta gràcia tenir-lo al costat mateix de la barra massa estona seguida. Aquell paio havia

estat tancat diversos cops al Pere Mata per depressions i esquizofrenies paranoiques. Era bon jan, però en sec se li anava la olla. De manera que la barreja de alcohol i calmants ansiolítics no li sentaven massa bé que diem.

- Es que a vegades aquí a Reus passen coses molt rares- afegí amb veu sonora a l'hora que semblava ofegar una rialla de resignació.

En Pau Sotorra plegà el Diari disposant-se a marxar.

- ¿Qué et dec Pepelo? – preguntà gratant-se la butxaca.

- Tot plegat deu euros. Però si vols un altre quintet, t'invito jo.

- Molt bé xato- digué l'altre pagant-li amb dos bitllets de cinc euros.

En Gerard Juncosa recollí el "Diari" abandonat damunt de la barra i començà a fullejar-lo amb ansietat. Només li interessava la secció local que parlava de Reus, la resta ni ho llegia.

- M'han dit que també surt el Gavaldà aquell de la protectora fent declaracions – digué amb un tò de veu excitat.

- Si però, ni ell mateix sap quina mena d'animal es el que ronda per les granjes- anuncià en Pepelo mentre servia una altra canya a en Pau Sotorra.

-¡ Aquí ho diu, aquí ho diu !- exclamà tot satisfet al trobar la pàgina. I començà a llegir amb veu alta -. "Un animal salvaje de origen desconocido causa grandes desperfectos entre un grupo de granjas y "masos" de las afueras del término municipal de Reus...sus huellas son de una gran embergadura, però ni la guarda urbana o veterinarios expertos en zoología salvaje, han podido identificar el origen de esta gran alimaña. Aunque se podría tratar de un animal salvaje de grandes dimensiones..."

- Mai sabrà del que es tracta- comentà en Pepelo Fiambreres amb una rialla.

-¡ No rés home ! – exclamà en Pau Sotorra escurant la seva darrera cervesa–, un truco turístic de l'alcalde perquè vingui més gent a comprar a Reus.

- Aquí torna a parlar de aquell laboratori de drogues clandestí...amb una redada a Salou – comentà en Gerard Juncosa sense deixar anar el Diari. També tenia ganes de llegir-ho amb veu alta -. " Tres jóvenes han sido detenidos en Reus por un delito contra la salud pública, mientras elaboraban más de un millar de pastillas de éxtasis en un laboratorio clandestino ubicado en un piso de la avenida Països Catalans. El alijo de drogas sintéticas incautado por la policía nacional, se ha valorado en más de doce mil euros. Dichos

estupefacientes habían de ser distribuidos entre diversos puntos de la Costa Daurada...”

- No rés uns pardillus...- comentà en Pau Sotorra amb veu seca - els qui realment tallen el bacallà no els engantxaran mai...

- Mireu aquesta altra notícia sobre allò del Geriàtric – anuncia en Gerard Juncosa disposant-se a seguir llegint amb veu alta-. “El fiscal pide una condena de noventa años de cárcel para los presuntos causantes del magnicidio del geriátrico Catalunya Llar. El juez ha postpuesto la resolución definitiva para la próxima sesión del juicio...”

- ¡No vegis quines mogudes hi ha per Reus!- exclamà en Pepelo Fiambreres torçant la boca. Tenia una cara bastant repelent quan s’ho proposava de debò.

- Es normal que en una ciutat de gairebé cent mil habitants, passin coses com aquestes de quant en quant – comentà en Pau Sotorra treient-li importància.

- ¡ Ep ¡ que ja som més de cent mil- exclamà en Pepelo amb orgull-, ho va dir l’alcalde fa poc.

- Cent tres mil i pico- afegí en Gerard Juncosa.

En Pepelo Fiambreres deposità la vaixella que havia eixugat al lloc corresponent.

- ¿ I us enrecordeu d’allò altre de la Cori pel poble?- preguntà encenent l’equip de música. Pels altaveus començà a sonar la cançó “Tots som de Reus” composada per l’Ariel Santamaria.

- ¡Ah sí, jo també la tinc per casa! – exclamà en Gerard Juncosa amb alegria – es allò de aquell paio que es presentava d’alcalde de Reus vestit d’Elvis Presley. Jo el vaig votar...¡i tant ! Fins i tot vaig anar al seu míting, aquí a les Peixateries...

- Coses així només poden passar en aquesta ciutat- comentà en Pau Sotorra amb resignació.

- I aquest paio va treure més vots que el Machado, tú...- digué en Pepelo Fiambreres ensenyant el CD on hi havia la caràtula amb el logotip del partit i una foto superposada de aquell alcaldable reusenc tan peculiar.

En Pau Sotorra ho observà amb escepticisme.

- Això ho debien finançar els socialistes per a pendre vots a Esquerra Republicana i no tenir que pactar amb ells...

- ¡Qué va, que và! – exclamà en Gerard Juncosa, prenent-li el c.d. de les mans -. Si es van presentar amb una sabata i una espadenya. Amb quatre rals i uns quants “txous” van treure més de mil tres cents vots...

- Ha sigut la força independent més votada en la història de Reus...– afegí en Pepelo amb orgull. Ell també havia votat a la Cori pel poble.

- La idea no era dolenta – explicà en Pau Sotorra – però allò d’ensenyar el cul a dalt del cavall del Prim el dia que el Reus va guanyar la Copa de les Cers, no em va fer massa gràcia. Per això no el vaig votar...

- I va desplegar una revista porno durant el debat dels alcaldables, ji, ji, ji- rigué en Gerard Juncosa.

- ¿Al Teatre Bartrina no?- preguntà en Pepelo contagiad per la gracia.

- Sí, mentres ho transmetien en directe per canal Reus...¡allò va ser massa! Aquell paio hauria de ser alcalde.

- ¿l’Ariel Santamaria?- preguntà en Pau Sotorra arquejant les celles.

- Si. Aquell paio que va vestit de Elvis. Em sembla que també es músic.

- I treballa a Correus- afegí en Pepelo Fiambreres- no fa gaire que em portava cartes.

- Quina gent més malalta que hi ha per a Reus- increpà en Pau sotorra escurant aquella canya.

En Gerard Juncosa seguia fullejant aquell Diari.

- Ostres i el que diu aquí al costat també Déu n’hi “doret”. “La comisaría de Reus ha recibido múltiples denuncias por violación y malos tratos a mujeres durante el pasado más de febrero de este año. Todas ellas son adolescentes menores de edad. Se trata de Maria P. T de 17 años de edad. Angeles B. D. de 15 años y Marta V. D. de 16 años respectivamente. Las tres residentes en Reus. Estas tres muchachas denuncian haber sido acosadas y forzadas a mantener relaciones sexuales con un hombre adulto de mediana edad, tras amenazar-las con un cuchillo de grandes dimensiones o un objeto punzante similar. Las tres coinciden en identificar a un hombre de mediana edad que oculta su rostro bajo un pasamontañas de lana negra. El agresor que siempre actua durante las primeras hora de la noche, suele aprovechar la oportunidad de hallar-se totalmente a solas con la víctima, en un ascensor, un portal de un bloque de pisos desierto o en una escalera oscura. I tras amenazar a la víctima de muerte, la obliga a desnudar-se y a cometer actos sexuales forzosos que irían desde copulación oral a penetración anal y vaginal. Las víctimas no han sufrido mayores daños. Però todas ellas estan en rehabilitación en la unidad de

tratados intensivos y recibiendo atención psicológica por parte de los mejores especialistas de nuestra comarca”.

- Només a Reus poden passar coses com aquestes – digué en Pepelo Fiambreres un xic indignat. Ell tenia una neboda adol.lescent i no li feia gens de gràcia que li passés allò que deia al Diari.

- També hi havia aquell paio de la botiga de caramels que engatussava a les nenes petites – digué en Pau Sotorra escurant el seu quinto.

- I els pederastes de Internet – digué en Gerard Juncosa. Ell en coneixia a més de un.

- I lo del Mayayo...- afegí en Pepelo Fiambreres – que casualment va pelar a la dona de aquell paio dels olis de Colza.

- Allò dels olis va ser una putada – comentà en Pau Sotorra encenent un Ducados-, segur que darrera de tot això hi havia alguna cosa més forta. Aquell parell de Reus que van ser detinguts, només van ser uns caps de turc...

- Durant el judici, un de ells va demanar beure's un got sencer del seu oli, per a demostrar que no passava rés. Que ells ho havien fet bé tot allò dels olis...- explicà en Pepelo.

- ¿I aquells urbanos que jugaven a la ruleta rusa?- preguntà en Gerard Juncosa un xic exaltat-. ¿Qué us enrecordeu?

En Pau Sotorra exalà una bocanada de fum movent el cap.

- Hi ha molta gent sonada en aquesta ciutat. Si sempre hi ha hagut dos manicomis es per “algu” en concret...

- Si, sonava bé allò de “instituto psiquiatrico y frenopático Pedro Mata de Reus”- digué en Pepelo Fiambreres amb veu sonora. En Pau li feu un gest amb la cara perque no entrés en detalls. En Gerard Masdeu havia estat internat diversos cops. De moment feia veure que no es donava per al.ludit

- Aquí sempre ha bufat molt de vent – digué en Pau Sotorra.

- Però no es bén bé el vent lo causant de tot això – matissà en Gerard Juncosa plegant aquell Diari de Tarragona -, en la nostra ciutat de Reus, sempre hi ha hagut com una cosa estranya- afegí amb veu suspicax- una mena d'atmosfera o energia tel.lúrica molt peculiar que ens va destacar de la resta de localitats de Catalunya...al menys del Camp de Tarragona. ¡Tohom ho diu!

- Téns raó noi – digué en Pepelo Fiambreres- mirant's'ho des de fora, Reus sempre ha tingut quelcom especial, que determina el carácter singular dels seus habitants. Ens fan destacar en molts aspectes, per bé o malament...

- També ho diuen de Figueres i l'Ampurdà – tallà en Pau Sotorra disposant-se a marxar de aquell bar -. Allà també bufa molt de vent...

- Sssí...però aquí tenim una cosa que no tenen els ampordanesos ni els figuerencs – increpà en Gerard amb els ulls desorbitats. Segur que ja se li estava anant la bola un altre cop, pensà en Pau observant-lo de reüll..

- ¡Gerard tranquil! – increpà en Pepelo Fiambreres agafant-lo pel hombro – no t'excitis...

- Es el Campanar de Reus que es satànic. Naltros tenim un campanar satànic que fa de antena per a rebre una infinitat de energies tel.lúriques i esotèriques, propagant-les per tota la ciutat..

En Pau Sotorra esclatà a riure. En Pepelo no. Darrera seu, penjada a la paret hi havia un poster de una fotografia en blanc i negre del Campanar de Sant Pere.

- S'ha d'anar al tanto amb aquestes coses que dius nèn – digué amb veu suspicax mentre li retirava la copeta de Marie Brizzard. Encara en quedava mig dit. Totjust per fer un altre glop.

- I tant que s'ha d'anar al tanto – digué en Pau Sotorra sense parar de riure. Aquella conversa tan juanxi s'estava possant interessant.

- Jo no acabo de creure en coses irracionals com aquestes – digué en Pepelo Fiambreres -, però es evident que a Reus, també hi ha hagut molta moguda de curanders, tarotistes, astròlegs, mags i bruixes de tota mena...

- Sí. Hi havia aquell paio davant del Centre de Lectura – digué en Pau Sotorra recordant temps passats.

- Allò era un Museu de la Mort – digué en Gerard Juncosa un xic més calmat – l'únic Museu oficial dedicat a la Mort que hi havia en tota Europa...

- No m'extranya – digué l'altre amb una nova rialla.

- Es el nostre Campanar satànic que atreu a tot això...

- ¿I per qué es Satànic? ¿d'on ho treus tot això? – volia saber en Pepelo Fiambreres mentre observava de reüll la foto del campanar que hi havia darrera seu.

- Perque Sant Pere fou crucificat boca avall – explicà en Gerard Juncosa amb veu alarmant-, per tant el nostre campanar representa indirectament a una creu invertida. El símbol del anticrist que es perfil.la des de tots els punts de la ciutat- afegí santiguant-se.

En Pau Sotorra seguí rient sonorament mentre apagava el seu cigar. Aquel paio cada cop estava pitjor.

- ¡Xec!, però això de que crucifiquessin a Sant Pere boca avall, no vol dir que el nostre campanar sigui satànic, com dius tú. No hi vec la rel.lació per enlloc. No sé si m'enténs...

- També renegà de Jesucrist abans de cantar el gall...- afegí en Pepelo Fiambreres.

- Sant Pere fou patró de Reus a partir del segle XIII- explicà en Gerard Juncosa amb veu lenta-. També el famós Papa Pere Lluna, que fou cambrer de Reus, es feia dir Benedicte XIII, conegut amb el sobrenom de l'Antipapa, perquè va provocar el cisma dins de la església catòlica. La divisió de la cort papal entre Roma i Avinyò. A partir de llavors Sant Pere fou anomenat patró oficial de Reus i s'inclogué la tiara papal a dins de l'escut de Reus...

- ¡Xec...hauries d'escriure un llibre sobre tot això!- increpà en Pau Sotorra fascinat pels coneixements que tenia aquell home. Potser s'ho inventava tot...o potser no-. De totes maneres, crec que encara no hi ha una base argumental sòlida per afirmar que el campanar de Reus sigui tan satànic, tal com dius tú...

- L'altre dia vaig parlar per telèfon amb en Sebastià d'Arbò de la Catalunya Misteriosa perquè em confirmés la meua teoria- afegí en Gerard Juncosa-, el vaig convèncer gràcies a la teoria dels sisos...

- ¿La teoria dels sisos? – preguntà en Pepelo Fiambreres un xic intrigat. Ell era més receptiu a les històries ocultes que explicava el seu client.

- El nostre campanar té sis costats, sis pisos interiors i medeix seixanta sis metres d'alçada exactes si es conta des de el sòcol del edifici que hi ha enterrat a sota terra- proseguí en Gerard Juncosa – a més a dalt de tot del la seva torre gòtica hi ha la data d'acabament. L'any 1566...¡masses sísos! – exclamà.

- Però segons la teua teoria, la cosa quadraria millor com l'any 1666 en lloc del 1566 ¿no?- preguntà en Pepelo Fiambreres observant-lo com si tingués micos a la cara.

- Amb el 1566 hi ha tres sisos exactes...- proseguí en Gerard- sumés 1 més cinc...sis...sis. En canvi a l'any 1666, malgrat que sembli més satànic, hi sobra un 1, el 1 de 1666...

- També diuen que té una planta hexagonal- afegí en Pau Sotorra, ficant-hi més llenya al foc -, el campanar sempre ha tingut sis costats ¿no?

- ¡Doncs sí! no se m'havia ocorregut – exclamà en Gerard amb ganes de donar-li un petó a la cara- un altre sis. Demà mateix trucaré al Sebastià D'arbò per a comentar-li.

- Vist així i des de aquest punt de vista, tot això deu ser un cúmul d'energies tel·lúriques negatives que es desprenen des de la torre del Campanar i que s'escampen al·rededor de la nostra ciutat, si seguim la teua teoria- explicà en Pepelo Fiambreres amb veu suspicax.

- Doncs truquem als de Motorola perque instal·lin una antena de telèfons mòbils – afegí en Pau Sotorra amb una rialla- ja no vé d'aquí.

- Xec, no t'ho prenguis en conya – renyà en Pepelo Fiambreres- en les construccions Medievals hi havia molta alquímia i esoterisme amagats sota propòsits aparentment cristians, els Templers, els Càtars...

- I el campanar de Reus estava construït damunt mateix de un cementiri. On ara hi ha el carrer Fossar Vell – afegí en Gerard Juncosa enaltint el dit índex -, en un principi ho volien edificar en la plaça del Castell, però en sec l'arquitecte ho canvià d'emplaçament. Es una cosa inexplicable...

- A més hi ha tot això de que es veu una estrella gegant dins del Campanar asenyalant el solstici d'hivern. Els raigs solars ho senyalen exactament si ho veus des del carrer del Vidre. A les dotze en punt del mig dia, del dia vint i ú de desembre de cada any – explicà en Pepelo tot emocionat.

En Pau Sotorra encengué un altre cigar amb un gest de incredulitat.

- També diuen que les piràmides d'Egipte sumen no sé quantes vegades la distància d'entre la terra i el sol...¡no rés, un cuento xino com altre!

- ¡ Però el campanar de Reus també amaga altres coses ! – exclamà en Gerard Juncosa un fort cop a la barra. Estava disposat a defensar la seva teoria sobre el Campanar satànic fins a la mort.

- ¡Xec! ¡Calma't una mica paio! – increpà en Pau Sotorra fent un gest amb xul·leria.

- També hi ha lo del retaule que es conserva al Museu Municipal. Allà es conserva una pintura gegant de Sant Pere crucificat boca avall. Abans de la Guerra Civil es trobava a l'altar Major. I la gent reçava agenollada sota aquesta pintura, que també plasmava indirectament a una creu invertida...

En Gerard obrí la seva cartera ensenyant una fotografia rebregada de aquest cuadro de l'antic retaule de Sant Pere.

- ¡Ostres paio!, ¡ju-ju...ju-ju! – exclamà en Pau Sotorra movent la seves mans amb el gest de banyes de dimoni. Li havien tornat a entrar les ganes de riure.

- ¿Qué té n'enfots de mi paio? – preguntà en Gerard Juncosa mentres li passava aquella fotografia en color vella i rebregada al Pepelo Fiambreres. Aquest la observà fascinat.

- No, però ja m'està entrant un "jiñe" que t'hi cagas amb tanta màgia negra pel mig...

- ¿I aquesta pintura de Sant Pere crucificat boca avall existeix de veritat? – preguntà en Pepelo Fiambreres tornant-li la foto un xic esporuguit.

- Es clar que sí. Valtros aneu al museu dels “Martirs”, pugeu al primer pis on hi ha un munt de pintures gòtiques hi ho veureu allà mateix...

- Bé...es Sant Pere boca avall, com podria estar boca a dalt...¿qué té de dolent i satànic això?- preguntà en Pau Sotorra agafant la fotografia per a veure-la millor. Darrera hi havia apuntat amb llapis: “Pere Girart ” 1576.

- En aparença rés...- explicà en Gerard Juncosa amb veu nerviosa- però he averiguat que la esglèsia catòlica prohibia pintar la crucifixió del Sant pare totalment boca avall. Sobretot en la època manierista durant la qual es va pintar aquest quadre. Perque per allavors hi havia molta caçera de bruixes per part de la Inquisició. De manera que si algú volia pintar a Sant Pere crucificat, o en procés de crucifixió, ho havia de fer amb una creu inclinada, aixecant-se, o en forma d’aspa. Mai en una creu invertida totalment vertical...

- Doncs els de Reus ens vam saltar les normes que no vegis- digué en Pau Sotorra observant aquella foto misteriosa - ¿I lo que hi diu aquí darrera?

- Es el nom del pintor que va fer el quadre. Es deia mestre Pere Girart o Pere Girat, segons la pronunciació...

- ¡Doncs té collons la cosa! – exclamà en Pau Sotorra tornant-li aquella foto de la pintura de Sant Pere.

- I segons he observat en les actes del Arxiu Municipal de Reus, el pintor va signar el contracte amb els de la Prioral, el sis de juny de 1576...encara tenim uns quants sisos més per a confirmar la meva teoria- comentà en Gerard Juncosa guardant-se aquella foto en la seva cartera.

- Xec, fotaré el camp, que això ja em sona a fetitxisme reusenc xungo – digué en Pau Sotorra apagant el seu darrer cigar en un cendrer de vidre color ambar. Durant aquella tarda gairebé s’havia fumat el paquet sencer.

- La veritat es que a la nostra ciutat sempre hi ha hagut una infinitat de sectes esotèriques i satàniques – manifestà en Pepelo Fiambreres començant a tancar les llum del seu local. Ja eren les deu de la nit passades. I en una ciutat com Reus, ja era hora de plegar.

-¿Sabíeu que fà uns quants anys al carrer Ample de Reus es sacrificaven a nadons recent nascuts comprats en el mercat negre?-

preguntà en Gerard amb la veu com en tranç – eren les sectes satàniques que hi havia allavors per aquí...

- Ja deu fer molts anys de tot això, perquè jo ni m'enrecordo - digué en Pau Sotorra disposant-se a sortir del local. Aquella conversa sobre el campanar ja se li estava fent pesadeta.

- També hi havia aquella dona que van trobar amb el cap tallat a dins de un bar del centre de Reus...- afegí en Pepelo Fiambreres – també deien que estava fotuda en coses d'aquestes...

- Adeu nens...que vagi bé – s'acomiadà en Pau Sotorra. Acte seguit doblegà la seva esquena per passar per sota de la persiana mig baixada.

- Adeu Pau, ja ens veurem – digué Gerard.

- Adeu nano, passa't per aquí quan vulguis – digué en Pepelo.

En Pau Sotorra sortí cap a l'exterior, mentre els altres seguien parlant sobre aquells aspectes xungos de Reus. Sort que cap de ells tenien la dona esperant-los a casa. Eren solters...solteróns com ell.

En Pau baixà pel carrer major i en sec es trobà amb el campanar de Reus de front. Estava il·luminat amb aquella llum taronja fosca. I el cercle de la lluna plena es retallava al seu costat. S'aturà en plena plaça de Sant Pere per a observar-lo millor.

- No n'hi ha per tant – es digué a ell mateix – ni que fós el castell del Dràcula...

L'home seguí caminant amb passes ràpides. Encara li quedava un bon tros per arribar a casa seva. Vivia amb sa mare en un pis nou del passeig Misericòrdia, ben a prop del Santuari.

Aquella nit d'entre setmana els carrers de Reus estaven totalment deserts. Realment s'havia convertit en una ciutat dormitori. Tots els bars estaven tancats i només passava un cotxe cada cinc minuts...

¡Però en sec la va veure un altre cop!

En Pau Sotorra estava creuant la plaça de la Pastoreta, quan veié a aquella noia adolescent caminant amb passes rítmiques en l'acera d'enfront. Anava cap amunt, direcció al passeig Prim. L'home sentí un bot al cor. Ja se l'havia creuat altres cops per Reus. Aquella noieta que vivia al passeig Prim, era molt maca i eixerida. Potser no devia tenir més de quinze o setze anys...

En Pau Sotorra començà a seguir-la amb passes ràpides obeïnt en sec a una mena de impuls incotrolable. La volia observar a distància. "¡ Qué bona estàs mala puta !" pensà imaginat-se-la en pilotes. Una noia que gairebé podria ser la seva filla gran...

En sec passà un cotxe de la Guardia Urbana baixant des de el passeig Sunyer i en Pau entrà dins d'una cabina telefònica, fent veure que trucava a algú. Era molt sospitós que un paio com ell

seguís de aquella manera tan descarada a una noieta solitària i de tan bon veure durant aquelles hores de la nit. A més el Diari de Tarragona explicava tot allò de les violacions.

En pic el cotxe de la urbana desaparegué més avall de la Pastoreta, en Pau Sotorra prosseguí amb la seva persecució. Sortint corrents de la cabina. Encara no l'havia perdut de vista del tot.

Dos cents metres més amunt, la noia trucà el timbre de un immens bloc de pisos que feia cantonada amb el carrer Mare Moles. "Viu en un pis alt, per tant agafarà l'ascensor ¡ PERFECTE ! " pensà mentres corria desesperat cap aquella direcció. Aconseguí arribar a la porta del carrer abans de que es tanqués del tot...

En Pau entrà allà dins al vestíbul de aquell edifici. La noia esperava l'ascensor uns quants metres més enllà. Ni se n'adonà de la pressència de aquell home que la estava seguint des de feia una estona. Ella duïa una bossa d'esports i tenia els cabells llargs semi humits. Segur que venia de algún gimnàs de per allà a prop.

En Pau feu cicellar unes claus, com fent veure de que també vivia en aquell bloc de pisos, tot just quan la noia l'observà per primer cop. Era el seu mètode per a no despertar sospites entre les seves víctimes.

- ¿Puja? – preguntà la noia mentres obria la porta del ascensor. No sospitava res.

- Sí – respongué en Pau Sotorra inexpressivament. Gairebé sense mirar-la.

Aquell ascensor era un Siemens espaiós. Amb una tara de 450 kg. Hi cabien cinc persones perfectament.

- ¿A quin pis va senyor? – preguntà la noia amb cara d'estar un xic cansada.

- Vaig a l'últim- digué en Pau observant que hi havia un total de vuit pisos. La noia apretà el botó del sisé pis. I l'ascensor començà a moure cap amunt.

RRUUMMM-RRUUUMMM

La noia tenia la vista apartada d'en Pau Sotorra. Mirava la paret d'enfront de la cabina mentres els pisos anaven desfilant cap avall un per un.

Efectivament era una adol.lescent molt atractiva, pensà en Pau Sotorra. Uns setze anys recent fets o menys calculà desputllant-la amb la mirada. Però ja estava ben formada. Era alta, més o menys un metre setanta i tenia els pitets i el culet en el seu lloc. La seva pell era molt pàlida, tal com li agradaven. Duïa un look anys setanta amb aquella boina color verda inclinada cap a un costat del cap. I una cabellera castanya llarga i llisa que li arribava fins a sota dels

ombros. Aquells pantalonets de campana cenyits color lila, li feien conjunt amb la boina i deixava veure unes cametes molt ben tornejades. A algú cinèfil li recodaria a una mena d'heroína de la "nouvelle vague". Una espècie de Jane Birkin adol.lescent, quan feia de model i actriu a Londres. A punt de cantar el "Je t'aimais non plus" amb en Sergei Gainsborough.

En Pau Sotorra no parava de observar-la fixament.

Quan l'ascensor anava pel tercer pis, la noia es desbotonà aquella xaqueta que duïa. Els seus pitets se li perfilaren erectes i punxeguts sota una blusa de cotò blanc semitransparent. "No duu sostens" pensà en Pau Sotorra totalment fascinat. La primavera havia arribat un altre cop a Reus.

¡Però que bona estava aquella paia! pensà desputllant-la amb la mirada un altre cop. En sec es ficà la mà a la butxaca de la seva caçadora per a treure's aquella peça de roba que li cobriria tot el cap menys els ulls, el nas i la boca. Era un passa muntanyes de nylon negre modificat per ell mateix. S'el col.locà ràpidament tal com havia fet altres vegades i la noia emeté un crit ofegat. En Pau Sotorra pitxà ràpidament el botò de l'Stop, i la cabina s'aturà amb una sacsejada a mig camí entre el cinqué i sisé pis.

La noia l'observà totalment petrificada i tot just quan anava a cridar de debò, en Pau la espenyé contra la paret del fons tapant-li la boca. Acte seguit li ensenyà aquella navalla automàtica fabricada a Albacete, movent-la davant dels seus nasos. La seva fulla mesurava més de un pam. Estava super excitadíssim.

- ¡Com tornis a cridar "ta" tallaré el coll! – li digué a cau d'orella. La seva veu greu feia més por que la navalla -. De moment queda't quieta i no et passarà rés...

La noia mové el cap afirmativament amb un tic nerviós. Tenia el rostre marcat per el pànic. Els seus ulls verds de gatona estaven totalment desorbitats. Com si estigués a punt de tenir un atac d'epilepsia.

- Tranquila, relaxa't i no et passarà rés...- digué el seu captor amb veu engolida mentres li començava a tocar el pits per sota la camisa. Els tenia més freds que les seves mans. Aquells mugronets començaren a endurir-se. La noia tancà els ulls amb un gest de resignació.

- Si us plau no em faci mal – suplicà amb veu plorosa.

En Pau Sotorra començà a trempar com una mala cosa. Només feia deu segons que havia entrat amb ella a l'ascensor. Aquella noia era la millor de totes...

- Ara agenollat i obre la teva boqueta – demanà ficant-li la navalla al coll.

La noia mové el cap afirmativament. No s'ho podia creure que li passés una cosa com aquella en l'ascensor de casa seva...

En Pau Sotorra s'abaixà la seva bragueta lentament.

- ¡Si us plau no! – gemegà al veure aquella verga torta i circumcidada davant dels seus nasos. Potser messurava vint centímetres. En Pau Sotorra començà a sacsejar-se-la perque es dilatés encara més.

- Es una culebra que vol que la xupis – afegí amb veu libidinosa.

La noia tancà els ulls movent el cap amb un gest de repulsió.

- No si us plau...

En Pau Sotorra apretà la fulla de la navalla, movent-la per dins del seu coll de cigonya. Un mil.limetre més i se la clavaria del tot.

-¡Ficat'ho a la boca i calla!- ordenà sense parar de sacsejar-se-la.

La noia obrí els seus llabis carnosos i en Pau ataforà la seva verga a poc a poc. Gairebé fins a dins de tot.

- Tanca la boca suaument...- tornà a ordenar tot excitat- com ma mosseguis ta mato...

La noia apretà els llabis suaument alrederor de aquella verga cada cop més calenta.

- ¡ Vés xupant puta...vés xupant !- ordenà l'altre amb els ulls desorbitats.

La noia obeí amb els ulls tancats. Agafant-lo per la cintura. Ella ja havia fet alguna fellatio al seu novi. Des de els tretze anys que en feia.

- ¡AAAGGH NOOO! – exclamà en Pau Sotorra totalment extasiat al cap de mig minut. Estava a punt de correr's del tot. Aquella boca era molt experta. Mai se l'havien mamat de aquella manera. Allò estava pel damunt de les seves posibilitats. La noia seguia succionant com una ventosa. Allò ja feia mal...mal, dolor i plaer a l'hora...¡MOLT DE PLAER!

En Pau Sotorra bramà salvatgement quan ejaculà a dins de aquella boca adol.lescent. Acte seguit gairebé perdé l'equilibri totalment debilitat. La noia intentà incorporar-se per a desbloquejar l'ascensor, però en Pau la tornà a arrambar de nou, ficant-li la navalla a prop del coll, mentres se la acabava de sacsejar pels aires, per treure's les escurrialles... La cara de la noia estava tota pringada del seu semen.

- ¿Qué passa? ¿és que no t'ha agradat mala puta? – li preguntà apretant-li la mandíbula amb la mà lliure. La noia s'havia empassat mig glop de forma involuntària.

- Ara baixa't els pantalóns, que vull estripar-te les calces – li ordenà amb una veu més perversa que abans.

La noia s'incorporà enmig de sanglots desfent-se el botó de aquells pantalóns de campana color lila. En Pau Sotorra veié aquelles calcetes blau cel amb ribets. Eren íntima Cherry, com els anuncis de la televisió.

Acte seguit s'agenollà per a ensumar aquell jardí tan deliciós. Desprenia un aroma increïble. La noia no parava de plorar sonorament.

- ¡Calla o te la clavo! – amenaçà ensenyant-li l'arma un altre cop.

En sec decidí reseguir el seu pubis amb dits ansiosos. Ho feu mentres s'incorporava un altre cop, donant-li un petó a la boca.

- Ara desfes-te els botóns de la camisa...- ordenà amb veu perversa.

La noia obeí amb la mirada baixa. Aquells pitets turgents i tan rodonets eren massa. Tendres i suaus com la pell de un recent nascut. En Pau es feu pols davant de tot allò. I acte seguit s'arrancà aquell passa muntanyes de cotó negre. Ja tant li fotia que el reconegués més endavant. Aquest cop volia saborejar aquell plat esquissit com un veritable gourmet...

Començà a llepar aquells mugróns amb golositat mentres li anava baixant les calcetes a poc a poc. La noia gemegà de manera involuntària.

- Obre't de cames que te la endinyo...- murmurà mentres tornava a trempar com una mala cosa.

- No puc...- es queixà la noia. Aquell homenot amb la cara plena de grans i costres encara era més repelent sense màscara.

- ¡Qué t'obris de cames cony! – ordenà apretant-li la navalla sota la barbata. La noia li feu cas.

- Encara soc verge, encara soc verge – advertí amb veu ràpida com si s'estigués a punt de cremar.

- Doncs ara mateix ho deixaràs de ser, gracies a mi – digué en Pau Sotorra fent una riallota cruel. ¡Una verge de veritat! Qui ho havia de dir...

En sec començà a pitjar a poc a poc. La seva verga tan empinada no acabava d'entrar en aquella vagina adol.lescent. Era difícil fer-ho a l'ascensor, però finalment ho aconseguí, ataforant-la molt lentament mentres la noia sentia un dolor increïble. El seu membre ja havia trencat la membrana i lliscava enmig de la untuositat de la sang. La noia cridà amb totes les seves forces i en Pau deixà anar la seva navalla pel terra. Li estorvava per a poseïrla del tot. Començà a pitjar com una apiconadora. La noia cridà cada cop més fort i es

retorçà de torta de dolor. Començà a sacsejar el seu cós de manera frenètica e inusual. Esgarrapant per tots els costats. Li havia donat com un atac de histèria. En Pau deixà de bombejar, sortint de ella. Semblava com si estigués posseïda.

- ¡ Ei tranquila no n'hi ha per tant! – cridà disposant-se a propinar-li dues bofetades per a calmar-la. Però no s'atreví. La noia estava retorçan-se pel terra, sense deixar de patalejar i sacsejant el seu cap amb espasmes rapidíssims. La seva boca no parava de babejar i d'emetre sons guturals totalment inusuals en una persona humana. Allò feia trontollar la cabina del ascensor que encara seguia aturada. Potser era una mena d'epilepsia fruit del shock de ser penetrada per primer cop, pensà en Pau mentres intentava desbloquejar la cabina de l'ascensor. Però no pogué. Els botóns no funcionaven. Seguien allà dins aturats entre el cinqué i el sisé pis de aquell bloc de vivendes del Passeig Prim.

- ¡NOOO! – cridà totalment espantat en Pau Sotorra al veure-li la seva cara totalment deformada. Les seves faccions de nínfula adol.lescent havien mutat transformant-se en un èsser horrorós e indescriptible. Els seus ulls, la seva boca i les seves ungles punxegudes, havien deixat de ser humanes del tot.

- ¡GRRRR! – feu la seva veu animal. En Pau no s'ho podia creure. Era com l'argument de una pel.lícula de terror.

- NO, NO POT SER...¡AUXILI! – cridà totalment horroritzat intentant recuperar la navalla del terra. En sec s'enrecordà d'allò que deien del mite de la dona pantera. Si era veritat, aquella noia n'era un cas vivent. S'havia ensopegat de plé amb l'alimanya monstruosa de qui parlaven els Diaris. Aquell èsser monstruós se li llençà damunt seu amb un sol bot. Els seus colmillos se li clavaren al coll mentres li perforaven la iugular. Allò també era com el conte del caçador caçat. En Pau Sotorra no poté reaccionar davant de tot allò i va morir desangrat al cap de pocs minuts.

El seu cadaver restà a la cabina de aquell ascensor fins al matí següent. Quan la gent obrí la porta, no hi havia ningú més allà dins. El forens determinà que la mort de aquell home, havia succeït a les dotze de la nit en punt. Però no podia aclarir l'origen exacte de les ferides que havien acabat amb la seva vida.

En Pepelo Fiambres i en Gerard Juncosa llegíren la notícia sobre la seva mort misteriosa a la edició següent del Diari de Tarragona. Estaven totalment consternats i no s'ho podien creure. Potser era veritat que a Reus sempre passaven coses estranyes, coses estranyes sota l'ombra tan allargada del nostre campanar...

*****

CONSPIRACIÓ POLITICA

(Descripció de les ínfules revolucionaries que hi havia pels centres de secundària reusencs a principis dels anys vuitanta)

ACTE I

“Direcció cap al Gaudí”

En Joan Ramón Vallès era un noi de disset anys que estudiava tercer de BUP a l'institut Gaudí de Reus, però n'aparentava uns quants menys segóms com anés vestit o pentinat.

Era un adol.lescent típic de la joventut reusenca de l'any 1984. Un paio que podia pasar fàcilment despercebut vestint aquella camisa de cuadros

enfundada a dins de uns pantalóns texans més descolorits i gastats que les soles de les seves sabates.

En Joan Ramón no tenia gaires amics i vivia amb els seus pares en un pis de l'arraval Martí Folguera. Durant aquell matí solejat de finals d'abril es dirigia caminant cap a l'institut Gaudí, i tot just estava a punt d'atravesar els porxos de la plaça del Prim, s'aturà durant uns moments a observar a aquella cartellera del cinema Reus Palace. Allà un poster descolorit pel sol anunciava la darrera estrena de la setmana. Era aquella pel·lícula futurista interpretada per en Harrison Ford i que es titulada "Blade Runner"...

- ¡Ei Joan Ramón! – saludà una veu coneguda darrera.

Aquest es girà i veié a la figura d'en Sergi Vidal apropant-se cap a ell. Era un company de classe que també vivia allà en plé centre Reus. Tots dos cursaven tercer de BUP, i havien escollit la especialitat de lletres pures amb llatí i grec, perquè els hi era més fàcil que les ciències.

- Bon dia Sergi- saludà en Joan Ramón amb la veu apagada - ¿com téns lo del examen de llatí d'avui?

- Molt bé, crec que m'ho treuré...he estat estudiant declinacions durant tota la nit – anuncià aquest amb entusiasme, malgrat que s'havien d'examinar al cap de una hora.

En Sergi Vidal era un noi prim i escanyolit que vivia al carrer Sant Joan. Tenia el cabell llarg i riçat i duïa aquelles ulleretes rodones en plan John Lennon, que li donaven un aire intel·lectual bastant notable. Mentres que el pobre Joan Ramón Vallés, tenia aquella aparença de paio raro i repelent que tothom intenta evitar.

Tots doss'enfilaren carrer Llovera amunt amb passes ràpides.

- Ei Joan Ramón...¿téns el darrer número del "Nuevo Claridad"- preguntà en Sergi amb un bufec. En sec obrí el seu llibre de llatí per la meitat. Allà duïa uns quants exemplars de aquell panflet revolucionari de reminiscències trotskistes. En Sergi s'encarregava de distribuir-los entre tot els companys de curs simpatitzants amb la causa revolucionària, venent-los per un preu mòdic de vint duros de llavors.

- Doncs no, no el tinc- manifestà l'altre amb certa timidessa- ¡pasame'!- ordenà mentre li pagava amb dues monedes niquelades de cinquanta pessetes. Eren d'aquelles que encara tenien l'efigie del "Generalísimo" en la seva cara.

- Després de l'examen de llatí, farem una reunió secreta amb en "Trotsky"...ens hem d'afanyar per a preparar les primeres assemblees del Sindicat d'Estudiants"...per a fer la revolució conjunta amb altres instituts de Reus...- explicà amb veu nerviosa.

- Molt bé – respongué l'altra fent un gest confús. Li agradava col·laborar amb la causa, però en aquells moments s'estava endintant per aigües pantanoses per culpa de la Mónica Llauro. La noia dels seus somnis, la

qual feia poc que s'havia apuntat a fer la revolució socialista-trotskista contra el capitalisme corrupte. De manera que en Joan Ramón també s'havia deixat "convèncer" per aquelles idees polítiques.

- Avui també parlarem sobre la estratègia que hem de seguir a dins de la seu del partit socialista- prosseguí en Sergi Vida que era el segon capítol de aquell grupuscle de estudiants revol.lucionaris-, ja saps que tots plegats ens vam afiliar fà cosa de un més al PSC-PSOE, per a poder aconseguir nous adeptes que estiguin farts de la socialdemocràcia corrupta del senyor Felipe Gonzalez i la seva camarilla de petits burgesos.

- ¿Creus que es bona idea això d'haver-nos afiliat al partit socialista?- preguntà en Joan Ramón un xic dubtós.

- Sí, perque es on es troba la masa de la clase treballadora d'esquerres de tot el país, a les quals hem de convèncer de que s'ha de fer la revol.lució del proletariat – respongué l'altre amb veu ferma -, naltros els estudiants sols, no ho podem aconseguir. Per això els hi hem de donar un gran impuls i fer-los veure que els actuals mandataris socialistes son uns socialdemòcrates corruptes amb idees conservadores...

Era evident que el grup d'en "Trotsky" volien enganyar al la resta d'afiliats PSC de Reus, fent veure que volien montar unes Joventuts socialistes normals i corrents, seguint la ideologia del senyor Gonzalez. Però la realitat era que volien crear una cel.lula revisionista de reminiscències marxistes leninistes, a dintre mateix de la socialdemocràcia espanyola de principis dels vuitanta. Aquells deu mil.lions de vots que havia tret el senyor Felipe Gonzalez durant les eleccions generals del 1982, era una cosa que calia aprofitar. ¡I tant!. Aquell bon grapat de vots d'esquerres, es podien manipular per a fer la veritable revol.lució del proletariat.

Tot just quan els dos nois passaven pel cal Coch's, davant mateix del col.legi Prat de la Riba, es toparen amb aquell renault 12 de color vermell. Era la profesora Mercé Prats, de llengua anglesa. Duïa aquelles ulleres de sol verdes que li donaven tant de glamour.

- ¿Voleu que us porti a l'institut nois? – preguntà amb veu untuosa després de baixar la finestreta del seu vehicle.

- No gracies...preferim seguir caminant- respongué en Sergi en nom dels dos – encara som a temps d'arribar-hi puntuals...

Aquella educadora s'acomiadà amb un gest cordial i seguí tirant cap al barri Gaudí amb el seu cotxe.

- Ei...suposo que no t'haurà vist el Nuevo Claridad entre les mans ¿no? – preguntà en Sergi tot intrigat al Joan Ramón.

- Ja fà estona que me l'he ficat dins de la carpeta- digué l'altre amb veu molesta per aquella pregunta impertinent.

- Anem al tanto amb aquesta profe, que es molt “fatxa” i es pot “xivar” als altres profes de que tenim propaganda “subversiva” entre les mans – explicà en Sergi amb veu cautelosa.

- ¿Sospiten de que ja estem montant un sindicat d’estudiants i de les vagues que volem organitzar pel més que vé?- preguntà en Joan Ramón tot intrigat.

- No...però a la pàgina central del “Nuevo Claridad” d’aquest mes, hi ha un article signat per en “Trotsky”, anunciant que tots els estudiants de secundària de Reus, ens mobilitzarem perque Espanya no entri a la OTAN l’any 86...i al Gaudí es liarà bastant- explicà en Sergi amb la veu totalment entusiasmada – però encara així hem de concienciar a tot el jovent, perque faci el servei militar...s’ha d’apendre a manejar les armes de l’exercit espanyol per a fer la revolució obrera contra el capitalisme...

- Ho trobo contradictori tot això- comentà en Joan Ramón respirant profundament.

- ¿El qué? – preguntà en Sergi totalment sorprés.

- Lo de proclamar que no volem entrar a la Otan i al mateix temps obligar als joves d’esquerres a fer el servei militar...

En Joan Ramón es volia fer objector de consciència, però durant aquells temps ho tindria bastant difícil.

- Es molt sencill – explicà l’altre – lo de la OTAN, representa entrar al servei armamentístic dels Estats Units...si no ens espabilem a fer la revolució obrera abans de que passi això, haurem de lluitar contra el capitalisme de l’Estat Espanyol juntament amb tots els governs dels països que han signat l’aliança del Atlantic Nord...entre tots no els hi costarà gens ni mica aplastar qualsevol espurna de la veritable revol.lució socialista que sorgeixi tant a Catalunya com a la resta d’Espanya...per això el primer pas es impedir sigui com sigui, que Espanya entri a formar part de la OTAN i després, tots els fills de obrers revol.lucionaris apendran a manejar les armes corresponents per a fer la revolució contra el capital, que ens tiranitza tant impunement. Ho farem a través de la nacionalització dels mitjans de producció amb una gestió digna de la classe del proletariat...

- Sí...ara ho entenc millor tot això – comentà en Joan Ramón totalment convençut per aquell discurs polític tan sincer.

- Naltros els treballadors, hem de lograr que la plusvalia ens afavoreixi a tots plegats- prosseguí en Sergi que malgrat la seva tendra edat de setze anys, ja s’havia estudiat la obra de Karl Marx de memòria- i no només a quatre capitalistes de merda, que ens destrueixen el planeta amb les seves guerres mundials i la seva contaminació indiscriminada...

- La veritat es que si – afegí en Joan Ramón- ja diuen que les grans empreses, si tot el que es gasten amb propaganda, ho invertissin en no contaminar...tindriem un planeta més verd...

- Això es el que argumenten els “ecol.logistes de merda” – increpà en Sergi Vidal disposant-se a fer un altre dels seus monòlegs interminables—. No t’els has de creure del tot als ecologistes, perque el seu discurs polític no té un fundament sòlid... “no contamineu el planeta” diuen...¿i qué més?...ells no saben que això no es pot lograr sense fer la esperada revolució del proletariat, de manera que quan els obrers controlin totes les fàbriques del món, es preocuparàn de no contaminar...de fer un plantejament estratègic d’ecosistema amb la natura...sense fer tanta publicitat amb els seus productes e invertir els diners de la plusvalia que generin, repartint-ho honradament entre els treballadors i al mateix temps hi haurà una planificació ecològica adient per a lograr que les indústries contaminin menys que ara. Es només en aquest darrer punt on naltros podem coincidir amb ells- afegí en Sergi Vidal amb veu ferma mentres tots dos caminaven per l’actual avinguda dels Jocs Olímpics, a punt d’arribar al túnel del Barri Gaudí de Reus.

- Es clar, es clar, téns raó – digué en Joan Ramòn sense atrevir-se a portar-li la contrària.

- Per això pensem que primer que tot s’ha de fer la revol.lució del proletariat a nivell mundial- proseguí en Sergi Vidal que era el braç dret d’en “Trotsky”-, i després ja vindrà tot això altre sobre la salvació de la natura i del planeta Terra, que tan agrada als hippys ecol.logistes, que no paren de fumar porrus i viure a dins de la seva utopia naturista...

En aquell moment mentres creuaven el túnel del Barri Gaudí, una infinitat de vespes i motocicletes de poca cil.lindrada adelantaren a aquells nois que caminaven amb parsimonia. Feien un soroll horrorós que resonava a dins de aquell forat de sota la via del tren, i en Sergi es veié obligat a interrompre el seu discurs sobre la revol.lució del proletariat.

Algú els pità. Eren companys de curs que vacil.laven de tenir vehicle propi. Gairebé tots ells eren els típic pijos que anaven al Gaudí.

- ¡Això s’ha d’acabar!- exclamà en Sergi Vidal tot emprenyat mentres sortien del túnel – no podem permetre que mentres uns estudiants hem de creuar mig Reus a pota per poder arribar honradament fins al nostre centre educatiu, n’hi hagi uns quants privil.legiats petits burgesos, que tinguin la vida sol.lucionada per les motos que els hi compra el papa...¡ exigirem fletar un autobús gratuït per a tots els estudiants que visquin fora del barri Gaudí i que no tinguin vehicle propi !- exclamà amb el rostre il.luminat –, així doncs tampoc es permetrà la circul.lació indiscriminada de motocicletes que només fan soroll i contaminen l’atmosfera per aquesta zona de Reus...el que ho fagi haurà de pagar uns arancels bastant elevats al sindicat d’estudiants, que serviran per ajudar als alumnes que passin penúries econòmiques durant els seus estudis ...

- ¡Bona idea!- exclamà en Joan Ramón totalment fascinat per la proposta- ¡voto per això!

- Ho lograrem quan hagim fet la revolució del proletariat- digué l'altre totalment convençut de aconseguir-ho.

En aquells moments estaven a punt d'arribar a les portes de aquell centre de secundària dedicat a l'insigne arquitecte reusenc, l'institut mixte de batxillerat "Antoni Gaudí".

- El que passa es que actualment tinc un altre problema- comentà en Joan Ramón totalment preocupat -, no sé si la revol.lució del proletariat lograrà solventar-ho...

- ¿Quin problema téns nen? ¿quin problema téns?- preguntà en Sergi com si fós un venedor de detergents per a taques difícils.

- Mira...jo soc molt fan dels IRON MAIDEN...i no puc comprar-me tots els seus discus, perquè ja valen gairebé mil pel.les cadascún...- explicà en Joan Ramón com si tingués una malaltia greu.

L'altre emeté una rialla.

- No sabia que t'agradés la musica punk...no téns pinta de ser-ho. Sinò tot el contrari...

- Els Iron Maiden no son punks, son heavies...- corroborà en Joan Ramón un xic molest.

- Bé es igual, la qüestió es que téns un problema d'accés a petits béns de consum, que el capitalista de la multinacional discogràfica aprofita per a explotar al jove treballador ellevant el preu del seu producte, a través de botigues i grans magatzems que augmenten el valor dels "discus" per a benefici propi, fent pagant uns preus abussius al jove client consumidor pertanyent a la classe obrera...

- Sí, sí...per culpa d'això només tinc el "Number of the Beast" que em van regalar pel meu cumpleanys i el "Killers" gravat en una cinta cassette- afegí en Joan Ramón totalment dolgut – i encara no he lograt comprar-me el "Piece of mind" que els IRON MAIDEN van publicar l'any passat...no sé d'on treure els calers per pagar-ho, Mil doscentes pel.les val en les botigues. I com que encara no treballo...

- No es un problema de que treballis o no...- corroborà en Sergi Vidal amb el seu estil panfletari habitual - aquests discus dels IRON MAIDEN o dels qui sigui, que actualment es venen per mil pel.les en les botigues, n'haurien de valdre molt menys...amb vint duros o cinquanta pel.les ja n'hi hauria prou.

-¿Tant poc? –preguntà en Joan Ramón xiulant a l'aire totalment sorprés – ¡no m'ho puc creure!

Per aquell preu també es podria fer amb tota la col.lecció dels Judas Priest i dels Scorpions, que també li agradaven molt. Si el "Tokio tapes" valgués vint duros, allò ja seria la hostia.

- Has de pensar que si actualment pagues mil pessetes per a un disc dels Iron Maiden, la discogràfica s'en queda siscentes, així doncs arrambra amb gran part de la plusvalia del treballador que fabrica el producte i de l'artista que grava el disc...- explicà en Sergi Vidal totalment convençut – la resta del percentatge s'ho queda la botiga de discos, que si baixessin els preus, encara en vendrien molts més...

- Pero la botiga també ha de fer negoci ¿no?- preguntà en Joan Ramón. A casa seva tenien un colmado quèviures però no ho volia dir.

- El comerç ha de fer negoci, si. Però de una manera equitativa...tú simplement has de pagar l'import en metal·lic del disc dels Iron MAIDEN, que hauria de ser equivalent a que si et compres un llibre d'en Miguel Delibes...per exemple.

- Un llibre, una novel·la normal i corrents pot costar vint duros o dos centes pel·les...com a molt...

- Doncs això es el que t'hauria de costar un disc dels Iron MAIDEN...¿enténs? simplement hauries de pagar les despeses del material i la mà d'obra amb el qual es fabriquen, més un petit anexe per l'artista...que grava el disc...que si ara per exemple guanya vint pel·les per per còpia, en podria obtenir unes quantes més...

- Però els Iron Maiden venen mil·lions de còpies en tot el món- corroborà en Joan Ramón- aquestes vint pel·les per disc es transformen en mil·lions de dolars pel total de discus venuts.

- Però també s'ha de controlar, que gran part d'aquests beneficis s'ho queda el mànager que els explota...ells simplement deuen funcionar com a músics asalariats...deuen cobrar molta pasta venent discus, però el seu manager sense fotre gairebé res s'en deu quedar amb molts mes calers que no pas ells...

- No crec que en Ron Smallwood els hi faci aquesta putada...

- ¿Quí es en Ron Smallwood?

- El seu mànager...

- Ah...

Acte II

(A dins de la classe)

Quan els dos alumnes entraren en la seva aula de tercer D del Institut Gaudí, ja hi havia bastanta gent dispersa tant per allà dins com pel passadís. .

En Joan Ramón sentí una mena de bot a l'ànima quan va veure a la Mònica Llauradó allà dins parlant i sobant-se amb en "Trotsky". El seu cor li començà a bategar més depresa que mai. Semblava a punt de sortísse-li per la boca.

Aquella noia, una reusenca de disset primaveres recent complerts. Era alta i rosa amb uns ulls blaus de gatona que semblaven emetre llum pròpia. Al Joan Ramón sempre li havia recordat a un personatge que sortia als còmics del Spiderman que llegia quan era petit. Per a ell la Mònica Llauradó era clavada a una tal Gwen Stacy, una de les primeres novies d'en Peter Parker (l'alter ego de l'home aràcnid). La Gwen Stacy era una atractiva estudiant universitària que moria asassinada pel "Duende Verde", l'enemic etern de aquell super-heroi de la factoria Marvel.

La Mònica Llauradó (la reencarnació en carn i ós de la "Gwen Stacy"), pertanyia a una d'aquelles il.lustres famílies de Reus, que tiraven cap al lliberal.lisme moderat. A casa seva, malgrat els diners que tenien, eren socialistes. Socialistes de tota la vida, pertanyents a la cultureta d'allavors. En aquells moments la noia parlava animadament amb el Siscu Llambrich, altrement conegut com en "Trotsky" el líder capdavanter de aquella revol.lució del proletariat entre les aules del institut Gaudí.

Tots dos sortien junts des de feia unes quantes setmanes. Tot just quan havia arribat la primavera de aquell any 1984. De manera que per a tot el Gaudí ja s'havia convertit en la "novia oficial" d'en "Trotsky". Una infinitat de mascles de l'institut li havien anat al darrera durant els tres anys que portava estudiant batxillerat en aquell centre, però la noia havia passat de ells com de la merda. Durant aquell curs havia triat al paio "més guai" de la seva classe. En Siscu Llambrich Pàmies. Un noi que observant-lo fredament, no era res de l'altra món, però lograva tenir un magnetisme especial entre els seus adeptes i un gran dò per a la dialèctica oratòria entre els seus companys de curs i els professors de l'institut, als quals arribava a deixar en ridícul, quan discutia amb ells sobre política.

Molts de aquells pedagogs no deixaven de considerar com alarmant el fet de que un adol.lescent de disset anys recent complerts, ja s'hagués empollat el "Capital" o el "Manifest Comunista" d'en Carl Marx i que en qüestió de pocs messos, ja hagués pogut adoctrinar a uns quants alumnes, com el

Sergi Vidal, perquè li fessin comparsa seguint les seves passes i crear un moviment revolucionari estudiantil en el si del propi institut Gaudí. Allò podria acabar com el maig del 68, pensaven alguns professors carques i temerosos de aquell petit monstre de la política.

Per més inri en Siscu Llambrich alias "Trotsky" era un paio que treia molt bones notes en totes les assignatures que estudiava. Inclòs obtenia excel·lents en gimnàsia.

En Joan Ramón l'observà molt d'enveja. Simplement el considerava com una mena de pedant inútil. No el podia veure ni en pintura. I si s'havia deixat convèncer i adoctrinar per aquells estudiants revolucionaris que llegien el "Nuevo Claridad" era per estar més a prop de la Mónica Llauredó i poder parlar més sovint amb ella, encara que només fóss de política revolucionària.

En aquelles reunions semiclandestines que es feien al pati del institut o en la pròpia seu del PSC de Reus, en "Trotsky" que no acabava de veure amb bons ulls la seva incorporació al moviment que ell mateix havia creat, ja l'havia deixat totalment en ridícul i en evidència davant dels altres companys de curs a l'hora que "camarades". Catalogava a en Joan Ramón Vallvé, com d'una casta inferior pels seus escassos coneixements sobre el marxisme, leninisme i trotskisme, malgrat que ell mateix es considerava obertament socialista i d'esquerres per tradició familiar. El seu pare, un home de Reus de tota la vida, fins i tot havia sigut regidor socialista durant les eleccions municipals que va haver-hi a l'any 1979. Durant el mandat d'en Carles Martí. Son pare en Joan Maria Vallvé, havia sigut el tercer de la llista del PSC de Reus, i havia estat durant els quatre anys de aquella legislatura municipal com a notable regidor de barris. Fins que les obligacions amb la seva petita empresa, l'apartaren del govern municipal. Allavors, gairebé ser regidor de l'ajuntament de Reus era un càrrec honorífic i no es cobrava cap sou enriquidor, fins que al cap de uns quants anys, bé entrada la democràcia, la cosa va canviar. I al seu pare fins i tot el van expulsar del partit dels socialistes de Reus perquè en sec havia deixat d'anar a les reunions ni pagava les quotes de soci...la culpa de tot la tenia el Felipe Gonzalez que no li queia gens bé...allò s'ho havia bé inculcat al seu fill en Joan Ramón i per això tenia unes quantes raons de més, per deixar-se convèncer "a mitges" per tots aquells adeptes del "Nuevo Claridad"...

Però durant aquell curs de 1984, el que menys podia suportar en Joan Ramón, d'en "Trotsky", no eren les seves burles intel·lectuals o polítiques, que va. El pitjor de tot, es que el palandengo aquell, estigués enrotllat amb la dona dels seus somnis. La Mónica Llauredó. A la qual s'havia enrotllat de mala manera mentre l'atreia cap a la causa revolucionària. Segur que acabaria desvirgant-la un moment o altra en les dutxes del gimnàs del institut Gaudí o en qualsevol descampat de la Boca de la Mina.

En Joan Ramón feia molt de temps que coneixia de vista a la Mònica Llauredó. Els seus pares socialistes, amics de l'alcalde Borrell també coneixien als seus. De manera que tots dos ja havien tingut contactes en trobades de germanor, mítings, campanyes electorals dels militants de base que també preniën als seus fills des de que eren petits. Això succeïa durant els primers anys de la democràcia, quan en Joan Ramón i la Mònica anaven a l'escola. Més endavant per a no perdre-la de vista, en Joan Ramón anava cada dia a estudiar a la biblioteca del Centre de Lectura per trobar-se-la de cara i saludar-la una estona. El que passa és que ell era un noi molt tímid i amb prou feines podia mantenir un diàleg de més de mig minut amb ella. Es ficava vermell com una tomaca i tartamudejava mentres parlava. Per tant molts cops només podia respondre amb monosíl·labs...de manera que no hi havia masses possibilitats de que aquella "Gwen Stacy" tan atractiva caigués en les seves mans.

Finalment, durant aquell curs de tercer de BUP al Gaudí, la noia havia optat en fer lletres i va coincidir en la mateixa aula que el seu admirador. En Joan Ramón no s'ho podia ni creure. Potser sí que Deu havia escoltat per fi les seves pregaries, de tenir-la gairebé tot el curs compartint la mateixa aula. Qualsevol cosa servia per a iniciar una rel·lació amorosa. Fins i tot potser tindria la oportunitat de llençar-li els trastes, de manera més adient. Potser fins i tot se la podria enrotllar en la festa de fi de curs que cada any es portava a terme en la discoteca Metal·lic.

Però en sec, l'imbècil d'en Siscu Llambrich "Trotsky" amb la seva causa revolucionària ho havia espatllat tot, havia desvaratat els seus plans amb la seva labia política i com qui no vol la cosa, s'havia enrotllat a la Mònica Llauredó de bones a primeres només coneixent-la aquell mateix curs. La veritat és que aquella proesa havia deixat al·lucinat a tota la resta de nois del institut i ningú s'ho podia creure.

Però en Joan Ramón havia après a adaptar-se a les noves circumstàncies i per això també feia veure que s'havia deixat convençer per les teories revolucionàries d'en "Trotsky" per a estar més temps amb la dama dels seus somnis i seguir-la veient fins i tot fora del institut Gaudí. Sobretot en aquelles reunions diàries que feien per a planificar i organitzar tot lo del sindicat d'estudiants, manifestacions en contra del capitalisme i la Otan, vagues en les aules, mítings i debats en la sala d'actes. Era evident que al cap de molt poc esclataria la revol·lució d'estudiants al Gaudí i tot el seu professorat aniria bastant de cul per a mantenir l'ordre durant aquelles properes setmanes del mes maig de 1984. Que era quan es volia portar a terme tot allò. Al mateix temps es veu que també es montarien cel·lules paral·les en altres instituts i centres de secundària de Reus, com l'institut Vil·laseca i la Escola del Treball de Reus (tal com es coneixia vint anys

enrera el actual institut de formació professional Baix Camp, ubicat al costat del Hospital Sant Joan).

Però al gran proesa de tot allò plegat consistia en que en sec, una vintena de joves estudiants, gairebé tots adol.lescents, ja s'havien afiliat a la seu del PSC de Reus, organitzant les Joventuts Socialistes, per a trasvalsar aquella revolució d'esquerres en l'àmbit pol.lític total. De manera que aviat també es començaria a pregonar aquella doctrina revisionista, socialista marxista-lenninista i trotskista, en detriment de la socialdemocràcia de dretes imperant allavors en aquell partit polític, que tenia la gran materia prima de deu mil.lions de votants. I tot això, senyores i senyors, era fruit de un sol cervell...en Siscu Llambrich...el Trotsky de Reus.

- Bon dia Joan Ramón...- saludà en sec la dona dels seus somnis girant-se cap a ell de manera provocativa- ¿com ho portes tot això del llatí?- preguntà amb un amb un somriure lluent. Aquest l'observà totalment bocabadat, sense saber que respondre.

- Aquest cop, espero treure més bona nota que en la eval.luació pasada- digué a la fi amb les galtes totalment roburitzades.

- Doncs jo no he estudiat rés...- intervingué rapidament en "Trotsky". Estava sentat al costat de la noia, sobant-la de mala manera com sempre. No li feia gràcia que el Joan Ramón se la mirés de aquella forma tan descarada i babosa, malgrat que també fós un nou camarada de partit.

- Però tú no cal que estudiis xato- comentà la noia fent-li una carantonya a en Trotsky – tú sempre treus bones notes estudiis molt o poc...no sé com t'ho fàs...

- Es sencill...- digué aquest aixecant el cap amb orgull-, començo a estudiar fort a principis de la eval.luació...fotent-li bastanta canya. Al final de tot, durant els últims dies, només em dedico a repasar...

-Doncs jo ho faig totalment al revés...- digué en Joan Ramón Vallvé amb veu retadora - jo només estudio l'últim dia abans de l'examen...i no foto rés durant els tres mesos que dura la eval.luació...

En "Trotsky" emeté una rialla plena de perplexitat.

- ¿I qué fàs doncs durant tot el temps que dura la eval.luació?- preguntà sobant un altre cop a la seva novia tan espectacular -, que jo sàpiga, no téns xicota, tampoc ets un paio marxós que estigui tot el dia a la discoteca...ni tant se vols téns pinta de ser esportista o excursionista...

- Lleigeixo còmics i veig la televisió- digué en Joan Ramón amb orgull – a vegades fan pel.licules molt bones...

- ¿Pel.lícules bones a la televisió espanyola?- preguntà en Siscu Llambrich arquejant les celles - ¿com quines? No em diràs que fan el "Acorazado Potemkim" cada dos per tres...

- L'altre dia en van fer una del Clint Eastwood que em va agradar moltíssim- prosseguí en Joan Ramón amb orgull- es titulava "La gran pelea"...

- ¿T'agraden les pel·lícules del Clint Eastwood?- preguntà en "Trotsky" enaltint la veu sense poder-s'ho creure - ¡va home va ¡ si aquell paio es un ianqui de merda, un fatxa fastigós...

- Dissabte que vé fan "Doce al patíbulo" –anuncià en Joan Ramón fent-se-li la boca aigua- aquesta sí que es bona. Surten un munt d'actors boníssims, com en Lee Marvin, Charles Bronson i el gran Tely Savalas...

- ¡Però si això es brossa! ¡Escrullalles del capitalisme!- exclamà l'altre totalment escandalitzat.

- Es una pel·lícula que està molt bé feta- replicà l'altre- a més maten a un munt d'alemanys...

- Al tanto que Karl Marx era alemany- adevertí en Trotsky amb el dit índex.

-Son alemanys nazis...els que moren en el film- rectificà en Joan Ramón tot i recordant que Alemanya invaï la URSS durant la època de Stalin – i en Karl Marx era un alemany d'origen jueu, com els productors de Hollywood", que han produït moltes pel·lícules de la segona guerra mundial. Entre elles "Doce al Patíbulo" -afegí amb una rialla.

Aquest cop havia guanyat ell. La Mònica Llauredó no parava de riure sonorament. En Joan Ramón havia lograt fer descendre a en "Trotsky" al seu terreny i a damunt li havia donat pel sac.

- ¡Xec! Però no em fiquis a dins del mateix sac els "productors jueus" de "Doce al Patíbulo" que dius tú, que els de les pel·lícules de'n Woody Allen, per exemple- increpà en "Trotsky" amb ganes desquitar-se – no es el mateix, veure un film com el Gran Dictador o Temps Moderns d'en Charles Chaplin, pel·lícules de gran consciència social que no pas "Doce al Patíbulo", un simple film d'esbarjo amb guerres i explosions que agraden a malalts com tú...

- Tot vé de Hollywood...productors jueus, actors jueus, directors jueus...que fan el gran Díctador o 12 al patíbulo indistintament- insistí en Joan Ramón amb un tò de veu ferotge e inusual amb ell – a més els joves hem de fer el servei militar per aprendre a manejar les armes i fer la guerra contra el capital ¿no?...

- Però això es un fet del qual no ens podem vanagloriar – digué en Trotsky amb veu molesta -, es un fet necessari per a enderrocar al capital, però s'haurà d'oblidar quan hagim lograt guanyar la revol.lució del proletariat.

- Així doncs, no sé com critiques el fet de que m'agradi veure pel·lícules de guerra...son tan instructives com l'Acuirassat Potemkim, ¡qué en el fons es una altra pel·lícula de guerra!- exclamà en Joan Ramón amb veu triomfal.

Aquest cop tots tres esclatàren a riure. El professor encara no havia arribat a classe amb els examens de llatí.

-Parlant de coses més serioses...- digué en sec en Siscu Llambrich canviant de conversa- ¿t'has llegit el darrer "Nuevo Claridad"?, el que ens ha arribat durant aquesta setmana.

- No he tingut temps perquè me l'han passat avui mateix...

- ¿Quí te l'ha passat? – preguntà amb un gest suspicax.

- En Sergi Vidal...quan veniem cap a l'insti...¿per qué?

-Guarda-ho bé, que no ho vegi massa gent- ordenà en "Trotsky"

-després de l'examen tindrem una reunió secreta al pati de l'institut.

-¿Per qué no ho puc ensenyar a ningú?- volia saber l'altre totalment extranyat.

- Hi ha un article meu en les pàgines centrals i es bastant comprometedor...- digué en Siscu Llambrich afluixant totalment la veu – allà explico tot el que volem fer al Gaudí durant les properes setmanes...no es convenient que aquest exemplar del "Nuevo Claridad" el tingui massa pena i acabi arribant a mans dels professors...encara no...

- Es clar, es clar...-afirmà en Joan Ramón movent el cap.

- Després quan ja hagi esclatat la revol.lució al Gaudí, ja farem comunicats i rodes de premsa a tots els mitjans de comunicació explicant en que consisteix tot lo del sindicat d'estudiants i la revol.lució marxista-leninista entre els joves de Reus ¿ho enténs?

- Es clar...-digué en Joan Ramón movent el cap afirmativament – si ara s'entera algún professor de tot això, els nostres plans s'en poden anar a norris...

- Molt bé...veig que ho captés perfectament...pensa que aquest "Nuevo Claridad" que téns entre mans, només ho tenim un nombre molt reduït de persones- afegí mirant al·redor -, els que ens reunirem després de fer l'examen. Allà començarem a preparar la parada que volem montar a la hora del pati...per recaptar signatures contra la entrada d'España a la OTAN...

En Siscu Llambrich deixà de parlar perquè allavors arribà el professor de llatí que havia de fer el temut exàmen. Era el senyor Miquel Claveguera. Un ex seminarista de mitjana edat, que tenia un cert aire d' Spencer Tracy. Un professor recte, carca, xapat a l'antiga i reaccionari com ningú. Però molt bon home.

Tota l'aula de trenta sis alumnes enmudí de cop, aquell senyor gran impossava autoritat. I tothom es sentà en el seu lloc pertinent sense fer gaire soroll amb les cadires.

- A ver señores...y señoras...- anuncià en Claveguera- que malgrat que havia nascut a Tarragona en el si de una família catalana, sempre

parlava en castellà-, de moment no podem fer el examen de está evaluación, porque se nos ha estropeado la fotocopiadora del centro...aún tardarán un rato en arreglar-la...como sé que luego teneis una hora libre, lo hareis pues en esta hora siguiente...- afegí per alivi de tothom-. Ahora por favor...sin hacer ruido, salgan de clase...porque no quiero a nadie en el aula y vayanse al bar, a la sala de estudios o en el mismo patio del instituto...tambien pueden salir a la calle si desean...però estén puntuales a la hora del examen por favor...a las diez en punto de la mañana.

Dit i fet, els trenta sis alumnes de aquella aula de tercer D, van sortir corrents, tot i obeint les ordres del professor de llatí.

En Joan Ramón baixà les escales el darrer de tots, perque prèviament havia anat al lavabo. Tenia ganes de cagar i meditar al mateix temps. Era molt sà fer-ho durant aquella hora del matí. Allà dins obrí el seu llibre de llatí i fullejà la revista “Nuevo Claridad” que li havien passat només al sortir de casa. Era una mena de fanzine tamany diari normal i corrent, però imprés amb dues tintes (vermell i negre) amb paper més consistent. S’imprimia a Madrid i es distribuïne cinc mil exemplars entre les joventuts trotskistes de tota Espanya.

Tots els articles, fotos i vinyetes anaven sobre el mateix. Revol.lucions, vagues, comentaris sociopolítics a càrrec de “trotskistes” recalcitants...també hi havia una entrevista a l’actriu de cinema Vanesa Redgrave, també fidel a la causa. Una paia amb pinta de hippie desfasada, que havia protagonitzat el musical “Camelot” junt a Richard Harris i Franco Nero. Unes fotos de Lennin parlant a la plaça roja de Moscú. I finalment en les pàgines centrals, hi havia un ampli reportatge a doble plana, sobre la “Revolución estudiantil que se está a punto de llevar a cabo en los principales centros de secundaria de Reus”, amb una explicació dels motius que portaven a un estudiant de secundària de Reus, en Siscu Llambrich alies “Trotsky” per portar-la a terme. Hi havia una fotografia seva, parlant davant de un microfon en la sala d’actes del institut Gaudí i diverses fotos d’arxiu d’alumnes manifestant-se per carrers d’altres ciutats espanyoles que ja estaven en peu de guerra. En “Trotsky” proclamava la creació immediata de un sindicat de estudiants veritablement d’esquerres a tots els instituts de Reus. I a organitzar tota mena de manifestacions pels carrers de la ciutat tallant el transit, en contra de la OTAN. “Se acerca la época de exámenes injustos para el alumnado perteneciente a la clase trabajadora, cuyas pruebas cada vez son más difíciles de superar, porque el profesorado del instituto Gaudí es de ideología de derechas muy conservadora y no desea que el “populacho de izquierdas” tal como nos definen ellos, adquiera títulos educativos así como así. De manera que se restringe el

acceso de la clase trabajadora en las principales universidades del país, para evitar que allá se lleve a término la verdadera revolución socialista...tal como ocurrió en la Unión Soviética a principios de siglo veinte. Nosotros a través de nuestro sindicato de Estudiantes, propondremos un tribunal de apelación de notas injustas a través de la asociación de padres de los alumnos de este centro, para delimitar los niveles de examen equiparándolos al de otros centros privados de Reus, que también cursan secundaria. En ellos, sus alumnos pertenecientes al ámbito de la "pequeña burguesía catalana", obtienen mejores notas de media que el resto de los alumnos de secundaria de centros públicos que se han esforzado mucho más en estudiar. Y de esta forma tan directa e injusta, los nuevos vástagos del capitalismo, pueden acceder impunemente a la universidad, quitando el sitio a estudiantes de clase trabajadora cuya plaza en la universidad, le es más difícil de obtener. Nuestra acción Revolucionaria, consistirá en proclamar una huelga general en todas las aulas del instituto Gaudí de Reus, boicoteando el acceso de las aulas al profesorado, si no ceden a nuestras exigencias, durante la primera quincena de mayo, que es cuando empiezan las evaluaciones fuertes de los exámenes. Y nuestras exigencias a partir de entonces serán:

A) Libertad de acceso de la universidad equiparable a todo el mundo, de forma igualitaria y equitativa.

B) Cese de hostilidades entre profesorado y alumnos, cuando estos reivindican sus derechos de sindicarse libremente en el centro educativo en el cual cursan sus estudios de secundaria.

C) Nacionalización de los medios de producción por parte de la clase trabajadora, para acabar así con el capitalismo imperante.

D) ¡Educación gratuita total ya!...no queremos que cualquier alumno tenga que pagar-se su dinero del bolsillo para sacar más buenas notas que otro, y quitar-le así su plaza en la universidad...no más centros religiosos educativos...porque Karl Marx decía que la religión es el opio del pueblo.

E) Servicio militar obligatorio, pero con eficiencia y calidad, para los reclutas de la clase obrera, que necesitan manejar las armas para acabar con el enemigo de nuestra revolución socialista, y defender-nos así de otros países capitalistas aliados...

En Joan Ramón acabà de llegir aquell article del seu rival mentres se li estava occurrint una gran idea per a fastidar-lo...perque la Mónica Llauredó tallés amb ell i tornés estar soltera, a disposició de tothom un altre cop.

Després d'eixugar-se el cul amb paper higiènic tirà de la cadena del water. Notà que li bullia la sang, i en sec destapà aquell rotulador

vermell que feia servir per a fer pintades a les parets. “Fachas jodeos porque teneis la sangre roja” apuntà darrera la porta del lavabo amb lletres grosses. Ho signà amb el nom de “Trotsky”...

Cada cop que anava a cagar, tant fós en els lavabos del Gaudí com els del cinema Palace per exemple, li agradava fer pintades com aquella amb el seu rotulador vermell.

Al cap de cinc minuts, el noi sortí per la porta del darrera del institut i es dirigí cap a una cabina telefònica que hi havia al altre extrem del Barri Gaudí. En sec tingué una idea molt bona...

Fica unes quantes monedes en l'aparell telefònic mentre observava alreudor. No hi havia cap company seu de classe per les immediacions. Acte seguit marcà el número 091, el de la policia nacional...

- Oiga policia – digué tapant l'auricular amb el seu mocador per a disimular la veu.

- Sí, agente José García Blanco al habla. Dígame.

- Pues mire – digué amb el tò de veu un xic nerviós – somos integrantes de un comando terrorista de extrema izquierda y hemos colocado una bomba de goma dos en el instituto Gaudí de Reus...

- ¡Peró qué dice usted caballero! – exclamà la veu del policia un xic extranyada.

- Le llamo de parte del comando radical anticapitalista, trotskista leninista llamado “Nuevo Claridad”. Estamos anexionados a Eta, Grapo, Terra Lliure y las Brigadas Rojas italianas . El artefacto explosivo estallará dentro de una hora exacta des de el momento de esta llamada. ¡Recuerde!, será en el instituto Gaudí de Reus, para dar-nos a conocer a nivel mundial.

En Joan Ramón penjà el telèfon ràpidament i acte seguit feu unes quantes trucades més d'aquell tipus dirigides al institut Gaudí i a la Guardia Civil de Reus. Al cap de dos minuts abandonà aquella cabina telefònica amb passes precipitades perquè no el localitzessin.

Després de pendre's una cervesa al bar Manolo's amb companyia de altres companys de curs, tornà cap al centre educatiu amb passes tranquiles, com si no hagués passat rés. Entrà pel mateix lloc d'on havia sortit abans i es dirigí cap al despatx del director del Institut Gaudí. Es trobava allà dins amb la porta tancada. El senyor Picò parlava per telèfon amb veu nerviosa, segur que ja havia contactat directament amb la policia...

En Joan Ramón desplegà aquell panflet del “Nuevo Claridad” que li havien passat aquell mateix matí i obrint-lo per les pàgines centrals, el deslliçà per sota de la porta tancada. Colpejà la fusta barnisada amb dos tocs seguits i fugí corrents de aquell lloc.

El director del Centre: el senyor Picò, recollí sorprés aquell panflet extés al terra i s'alarmà totalment al contemplar que uns dels seus alumnes exposava la revol.lució que es volia portar a terme al institut Gaudí. També es sorprengué al llegir el nom de aquella revista "Nuevo Claridad", el mateix nom dels autors de aquella trucada telefònica d'amença de bomba...

El senyor Picò observà millor la foto del alumne. Ja el coneixia. En Siscu Llambrich, aquell maleït estudiant revol.lucionari comunista de tercer de BUP que es feia dir "Trotsky". Aquell noi tan contestari amb els proferssors, però que al mateix temps treia tan bones notes. La policia nacional havia gravat la trucada per telèfon. Allò li costaria molt car...

Efectivament aquell examen es va suspendre per l'endemà mateix perque l'institut Gaudí havia rebut la ordre policial de desallotjament per recerca de un suposat artefacte explosiu. A la fi i a la cap inexistent.

En Siscu Llambrich sense saber rés de tot allò de les trucades, fou detingut durant l'acte d'escorcoll i emportat cap a comissaria com a presunte autor de amenaça de bomba a l'institut Gaudí. També li van requissar aquella infinitat d'engantxines, cartells i panflets sobre el sindicat d'estudiants i unes quantes revistes del Nuevo Claridad, que duïa en la seva cartera d'estudiant. Si era declarat culpable per la justícia com a autor de les trucades de "falsa" bomba, s'el podia acusar de boicotejar el manteniment de les classes de un centre oficial de secundària com era l'institut de batxillerat mixte Antonio Gaudí. Allò es penalitzava amb tres centes cinquanta mil pessetes de multa que haurien de pagar els seus pares al comptat, o ser ingresat dos messos en pressò preventiva per a menors.

Tots els alumnes del Gaudí estaven espantats per tot allò que havia succeït aquell dia. El fet de sofrir amenaces de bombes per part dels alumnes per anul.lar els examens, ja començava a ser un fet freqüent durant els darrers anys. Però fins aquell dia mai s'havia enxampat a ningú, de una manera tan ràpida. Mai s'havia vist a la policia emportar-se detingut i enmanillat a un alumne de batxillerat. La conmoció fou general entre els crits de protesta de l'alumnat i els xiulets contra la policia.

La veritat es que en "Trotsky" es trobava en el bar del institut, davant de molts testimonis (alumnes, cambres i altres profesors) durant els moments de aquelles trucades anònimes, i allò li va servir com a coartada i salvar-se la pell en el judici. Així doncs no s'el va condemnar de ser endut a la pressò, o que els seus pares paguessin aquella quantiosa multa. Però de totes maneres, fou expulsat del

intitut Gaudí com a mesura preventiva i se li va obligar a repetir curs, però en un altre centre de Reus.

La Mònica Llauredó estava feta un veritable mar de llàgrimes. No acabava de creure's tot el que li havia succeït al seu "xicot" i acabà tallant amb ell, presionada pels seus pares, familiars i amics. Una noia tan maca com ella, no havia de freqüentar tan males companyies. Aquell aprenent de terrorista i alboratador públic l'havia enganyat amb les seves causes revolucionaries i en Joan Ramón Vallvé s'al.legrà molt perque la jugada li havia sortit perfecte. La policia havia descartat que en Trotsky fós l'autor directe de aquelles trucades, però encara no havien logra identificar al autor de aquella altra veu que no era la seva.

Acte III (Reunió de partit)

En Joan Ramón arribà vint minuts tard a aquella reunió que es feia dins de la seu central del PSC-PSOE a Reus. Allavors pel any 1984, estava ubicada en el primer pis de una casa vella de l'arraval Santa Anna. Al costat mateix de Ràdio Reus la SER...

Eren les sis de la tarda de la setmana següent del dia de la trucada telefònica. En Sergi Vidal li havia dit que la cúpula del moviment "Nuevo Claridad" havien dictaminat fer una reunió urgent per analitzar tot el que havia succeït arrel de lo de la falsa amenaça de bomba. Es volia trobar a un posible culpable. Al mateix temps s

´escolliria a nou president de la junta de Reus, un substitut d'en Trotsky, el qual s'havia retirat definitivament de la política de manera activa de lo acollonit que havia quedat per culpa de la policia. Per tant es faria una nova planificació en el fet de seguir tirant endavant l'esperat sindicat d'estudiants pel curs vinent.

Durant aquella tarda de principis de maig, ja començava a fer calor pels carrers de Reus. Els de la seu socialista havien obert el balcó del carrer perque hi passés millor l'aire.

Quan en Joan Ramón arribà a aquella reunió, hi havia unes deu persones sentades en una taula rodona. Era una gran habitació que donava al carrer. Les seves parets estaven totalment buides, pintades de groc canari. L'únic objecte decoratiu que hi havia en aquella immensa sala del partit socialista, era un retrat del President Companys.

En Joan Ramón sentí com una mena de nàusea instintiva pel fet de tornar-se a trobar a dins de un lloc com aquell. Dins de la seu reusenca de un gran partit polític. El seu impetú d'estar sempre al costat de la noia dels seus somnis, l'estava portant massa lluny.

Malgrat que la Mònica Llauredó ja havia tallat amb en Jordi Llambrich obligada pels seus pares, seguia mantenint-se fidel a la causa revol.lucionaria del "Nuevo Claridad". Entre tots li havien acabat de menjar el tarro amb aquelles idees marxistes-leninistes.

Ningú saludà a en Joan Ramón quan segué en plena reunió al costat dels altres tertulians. En Sergi Vidal era el qui remenava el cotarro durant l'absència del seu superior. Allà també hi havia un parell de afiliats del partit socialista, que pertanyien a la cúpula local, res a veure amb aquelles "joventuts socialistes" tan d'extrema esquerra a l'hora que fraudulentos. Eren un tal Grifoll un personatge que els hi havia donat suport al principi de tot perque montessin les Joventuts socialistes de Reus, però al cap de unes setmanes els havia decidit expulsar del partit, al descobrir les seves verdaderes intencions i un tal Perez que s'encarregava de la màquina del café i d'encendre i apagar les llums del local. Allò de la amenaça de bomba havia sigut el detonant definitiu, perque en Joan Ramón no esperava trobar-se a aquells dos veritables capostos socialistes en una reunió com aquella, els quals a més a més també coneixien al seu pare, quan era un veritable militant socialista i regidor de l'ajuntament de Reus

- La veritat es que el que valtros voleu pregonar, no m'acaba de quadrar...- digué aquell home anomenat Grifoll amb cara de pomes agres -, valtros formeu part de les joventuts socialistes d'aquí Reus. Però les vostres idees no son socialdemocrates...plantegeu un tipus

de revisionisme més adient del partit comunista, que no pas del socialista...

- ¡No!-exclamà en Sergi Vidal senyalant-lo amb el dit índex- sou valtros que esteu tirant cap a la dreta, traicionant als deu mil.lions de treballadors que us van votar a l'any 1982.

- Però el que dieu valtros – digué en Grifoll -, nacionalitzar totes les fàbriques, els mitjans de producció...fer el servei militar per a manejar les armes en contra del capitalisme, això es massa extremista per a un membre del PSC-PSOE. Avui en dia ja no creiem amb això...

- La social democràcia s'hauria d'exterminar de tot el món – increpà en Sergi Vidal donant un cop a la taula- com el nacionalisme català, fruit dels moviments petit burgesos subvencionats per la esglèsia catòlica, que estaborneixen a les classes baixes amb idees folclòriques que no duen enlloc- afegí assenyalant el retracte de Companys que hi havia en la paret d'enfront.

- ¡ Però es el president Companys ! – increpà l'altre totalment escandalitzat – no ho pots dir això.

- En Companys era d'Esquerra Republicana, no pas del PSC-PSOE...enlloc seu hi hauria d'haver un poster d'en Pablo Iglesias o d'en Karl Marx...d'en Lennin...o del mateix Trotsky..

- ¡Del Stalin! No et fot – digué l'altre aixecant-se de la taula totalment escandalitzat – això no es la seu del partit comunista. I si no feu les coses com Deu mana, us expulsarem del partit. Aquí no teniu res a fer...

- Bé nois ja heu sentit el que us ha dit en Grifoll- digué l'altre socialista que es deia Lluís Miquel Perez amb veu més calmada – no us ho prengueu malament, però us haurem d'expulsar del partit socialista, perquè les vostres idees no quadren amb les nostres. En un principi havíem pensat que ereu gent capacitada per a organitzar les joventuts socialistes de Reus, però ara veiem que les vostres idees son massa radicals i perilloses per a naltros...

- Però si naltros som d'esquerres, com valtros – increpà la Mònica Llauredó– vosté ja coneix als meus pares, que també son del partit socialista des de fa molt de temps.

- També coneixem als pare d'en Joan Ramón, que va ser regidor de Reus, temps enrera- digué l'altre amb calma i parsimonia- però no podem permetre, que el nostre partit es converteixi en un grup radical d'extrema esquerra amb ideals pseudoterroristes...a més, aquest panflet que repartiu entre altres socis del partit, "El Nuevo Claridad", té unes idees totalment comunistes pro-soviètiques...no ens interessa que esteu rondant per aquí...

- Tranquil que ja buscarem un altre lloc per a fer les nostres reunions- increpà en Sergi Vidal -, però us asseguro que això no quedarà així, sobretot ara que s'apropen les eleccions autonòmiques.

- Segur que al local de Comissions obreres us deixaràn- digué en Grifoll amb un somriure forçat.

- A la Falange Española, que potser son més compressius que valtros- digué en Sergi Vidal mentres els seus companys esclataven a riure sonorament.

Tot el grup abandonà el local dels socialistes cantant la "Internacional" mentres baixaven les escales. El Perez i el Grifoll no s'ho podien creure.

- ¿Qué farem ara Sergi? – volia saber en Joan Ramón en pic es trobaren al carrer. En plena arraval de Santa Anna.

- Anem a fer una birra a la plaça del Prim...ja mirarem de llogar un pis per a poder-nos reunir de nou...

- Jo crec que ho deixaré...

- ¿Qué dius ara? – preguntà en Sergi mirant-lo amb ulls desorbitats.

- Tampoc acabo de creure amb la vostra causa, a més tot allò que has dit sobre el companys i el nacionalisme català, no m'ha acabat de convençer. Jo crec en Catalunya Lliure. Soc d'esquerres però crec en Catalunya Independent. ¡ Som una nació!, d'esquerres, però ¡SOM UNA NACIO!- afegí en Joan Ramón enaltint el puny.

- Va home và...- exclamà en Sergi – no sé que t'ha agafat ara, comptavem amb tú per a poder fer el sindicat d'estudiants...

- Sí comptavem amb tú Joan Ramón- digué la Mònica observant-lo amb cara trista.

-Doncs busqueu-se a un altre, jo no serveixo. No soc com valtros (soc pitjor) – anava a afegir.

- Molt bé doncs...naltros sis que quedem anem a fer una birra...ja ens veurem pel institut- digué en Sergi Vidal. En Joan Ramón s'acomiadà amb el cap i es separà de ells prenent direcció contrària.

Ja estava a punt d'arribar a casa per a estudiar els examens de la darrera evaluació quan la veu cristal·lina de la Mònica el va cridar per parlar amb ell. L'havia seguit durant uns quants metres...

- ¡El Joan Ramón!

- ¿Qué vols Mònica?

- Volia parlar amb tú una mica.

- ¿De qué vols parlar?

- De tú i de mi.

- ¿Qué passa amb naltros dos?- preguntà en Joan Ramón tot extranyat. Per fi havia arribat el dia...

- Això mateix vull saber...

- ¿El qué?

- Doncs el que passa entre naltros dos...

- Bé, jo...no sé com dir-ho.

- Va diga-ho. Ara es el moment. Fa molt de temps que ens coneixem...- increpà la noia amb veu suau.

- No sé, crec que no puc...

- Donc t'ho diré jo.

- ¿El qué?

- El que succeeix entre naltros dos des de fa molt de temps.

- Doncs digue-m'ho- digué en Joan Ramón intentant abraçar-la, però la noia s'apartà de ell amb un gest que denotava una certa repugnància.

- En primer lloc, et veig sempre fora de banda. Tú mai t'ha interessat tot lo del "Nuevo Claridad", les vagues al institut i lo del sindicat d'estudiants...tant ta fot la revol.lució del proletariat, a diferència de naltros, que encara hi creiem...

- Téns raò.

- Tú només t'has ficat en tot aquest embroll durant les darreres setmanes per estar sempre al meu costat...

- Doncs sí...

- Sempre has estat enamorat de mi. Ho sé perque m'ho diu tothom.

- Ostres Mònica...

- Però el problema es que a mi tant se m'en dona. No sortiria amb tú ni que fossis el darrer home sobre l'escorça terrestre. Ets un paio repugnant, masculista, que només s'estima a les noies pel seu físic. I tú d'això ni en téns.

- ¿Per qué em dius això?- preguntà en Joan Ramón amb els ulls humits de ràbia.

- Perque sé de sobres que vas ser tú el qui va fer aquelles trucades d'amenaça de bomba. El qui la va pasar el diari al director del Gaudí...aquell diari que en Sergi Vidal t'havia venut aquell mateix matí...

- Ho vaig fer per tú Mónica...- digué en Joan Ramón totalment ofuscat.

- Doncs, si a partir d'ara vols fer alguna cosa per mi, lligat una pedra al coll i llençat al fons mar, però no em tornis a parlar mai més, ni tan se vol t'apropis a cap de naltros, sinò començarem a reaccionar malament en contra teva i sortiràs perdent...

La noia donà mig tomb i s'allunyà amb passes llargues direcció a la plaça del Prim, a fer una cervesa amb els seus veritables camarades de partit...

En Joan Ramón compregué allavors que ja sospitaven de ell des de feia molt de temps i havien emprat a la pròpia Mònica Llauradó perquè li cantés la canya...els altres no s'atreuen a fer-ho, de moment encara no...

